

Gjörðir spámannsins

eftir
Peary Green

WILLIAM MARRION BRANHAM
Spámaður 20. aldarinnar.

Bókin heitir á frummálinu: The Acts of the Prophet

© Copyright 1969, Peary Green

Íslensk þýðing: Brynjar Arnarson

Útgefandi: Sjónvarpsstöðin Omega

Reykjavík, janúar, 2001

Allur réttur áskilinn.

Formáli

Þessi bók er dálítið óvenjuleg að efni svo mér finnst vissara að gefa dálitlar útskýringar til að lesandinn skilji betur og kunni betur að meta það sem hún fjallar um. Bókin er gerð eftir predikunum á segulbandi sem ég flutti fyrir söfnuð minn í fríkirkjunni Tucson Tabernacle í Tucson, í Arizona, vorið 1969. Þetta er því „töluð“ bók og þótt hún sé yfirfarin til prentunar, þá ber hún samt með sér að vera syrpa predikana.

Bókin fjallar um mann sem var sendur frá Guði til þessarar aldar. Þessi maður var spámaður; en eins og Kristur sagði um Jóhannes skírara í Matteusi 11:9, þá lít ég svo á, að hann hafi verið meira en bara spámaður. Hann var líka sendiboði fyrir síðustu daga kristindómsins. Löngu fyrir fæðingu Krists sagði Jesaja spámaður: „*Því að barn er oss fætt, sonur er oss gefinn. Á hans herðum skal höfðingjadómurinn hvíla. Nafn hans skal kallað Undraráðgjafi, Guðhetja, Eilífðarfadir, Friðarhöfðingi.*“ (Jesaja 9:6). Á sama hátt get ég litið aftur til upphafs tuttugustu aldar og sagt að okkur var sonur gefinn, okkur var spámaður fæddur og hann var undanfari annarrar komu þessa sonar í spádómi Jesaja aftur til jarðar. Öll sagan um ævi þessa spámans myndi fylla mörg bindi, alla vega fleiri en svo að ég hafi tíma til að skrifa þau, en ég hef nóg að gera sem hirðir fyrir fagnaðarerindið um Jesú Krist. Ritstörf eru heldur ekki köllun mín. Mitt starf er að predika, en líf mitt hefur orðið fyrir slíkum áhrifum af starfi þessa spámans síðustu tíma að mitt eigið starf hefur fengið nýtt innihald. Þannig bendi ég á starf þessa manns og boðskap hans þar sem hann bendir á Krist. Aðeins á þennan hátt get ég uppfyllt skyldur mínar við Guð sem safnaðarhirðir – með því að benda á það sem Guð hefur gert fyrir heim tuttugustu aldar í gegnum líf eins manns. Mig langar að segja öllum sem lesa þessa bók frá skaplyndi, ævi og gjörðum þessa Guðs útvalda manns.

Þessi bók er vitnisburður minn um þau kraftaverk sem ég hef séð og heyrt, því Guð hefur fært mér mikla blessun og ég vil að dýrð hans sé sem mest. Ég ætla ekkert að vera afsaka mig fyrir það hvað ég nefni nafn mannsins oft, því ég held að jafnvel hinir sjö stafa hlutar nafns hans hafi verið ákveðnir af Guði: William Marrion Branham, spámaður tuttugustu aldar, maður Guðs, valinn til að vera undanfari annarrar komu Drottins Jesú Krists.

Ég kalla hann „bróður“ Branham, af því hann sagði: „Ef þið elskið mig, kallið mig þá bróður,“ og vissulega bar ég kærleik til hans.

Lærisveinarnir Pétur og Jóhannes voru kallaðir fyrir yfirvöldin, eins og sagt er frá í Postulasögunni 4, lúbarðir með svipum og var bannað að tala um eða að kenna í nafni Jesú Krists. Þeir svöruðu þessu til: „*Dæmið sjálfir, hvort það sé rétt í augum Guðs að hlýðnast yður fremur en honum.*“ (Postulasagan 4:19) Eins er um það, að áður en menn fara að hneykslast yfir þessari litlu ritsmíð minni, finnst mér að menn ættu að vita að mér fannst ég kallaður til þess af Guði. Eitt af því sem knýr mig til þess er þakklæti fyrir vitnisburð þeirra sem gengu með Jesú. Ég þakka Guði fyrir frásagnir þeirra. Þeir fylgdu boði Jesú sem hann gaf eftir upprisuna í Lúkasi 24:48: „*Þér eruð vottar þessa.*“ Ég veit að ef ég hefði verið uppi á dögum Jesú, einhversstaðar langt frá Ísrael, og ef einhver hefði komið og sagt mér frá Jesú hefði ég verið ánægður með vitnisburðinn. Ég trúi því að Guð hafi heimsótt þessa kynslóð og þess vegna langar mig að segja frá því sem hann gerði. Hann sendi spámann og það er mér mikill heiður að bera vitni um það sem var gert í gegnum líf þessa spámans.

Ég vona bara að ég hafi getað skýrt að mér finnst ég eiga að segja frá því sem ég hef séð og heyrt. Og þar með uppfyllt þá köllun að bera vitni um hvað Jesús Kristur hefur gert fyrir mína kynslóð. Jafnvel eftir uppstigningu Jesú voru lærisveinarnir hikandi við að bera vitni. Í Postulasögunni 1:4-8, er sagt, frammi fyrir lærisveinunum, að þeir skyldu ekki fara strax frá Jerúsalem heldur bíða eftir fyrirheiti föðurins og í fimmta versu segir hann: „*Því að Jóhannes skírði með vatni, en þér skuluð skírðir verða með heilögum anda nú innan fárra daga.*“ Þeir spurðu hann hvort hann myndi þá endurreisa Ísrael ríki sitt, en hann svaraði: „*Ekki er það yðar að vita tíma eða tíðir, sem faðirinn setti af sjálfs sín valdi. En þér munuð öðlast kraft, er heilagur andi kemur yfir yður og þér munuð verða vottar mínir í Jerúsalem og allri Júdeu, í Samaría og allt til endimarka jarðarinnar.*“

Ég skil þessi vers svo að sá sem skírist í heilögum anda fái kraft til að halda af stað og vitna um þá hluti sem Guð hefur leyft honum að reyna og skilja á sinni ævi. Þegar Pétur, Jakob, Jóhannes og hinir sögðu frá vissum hlutum held ég að sumir af áheyrendum þeirra hafi ekki trúað, af því þeir höfðu ekki sjálfir séð kraftaverkin. En Jesús hafði sagt: „*Þér eruð vottar mínir.*“ Þegar Tómasi, í vantrú sinni, var boðið að snerta sár Jesú var honum sagt: „*Sælir eru þeir, sem hafa ekki séð og trúa þó.*“

Samt eru þeir hlutir til sem er erfiðara að trúa með því að sjá þá en með því að heyra um þá. Þegar lærisveinarnir vitnuðu um það sem Jesús gerði, eins og að ganga á vatni, brjóta brauðið, útteila fiskunum, lækna blinda og jafnvel reisa upp dauða; voru samt sumir sem gátu alls ekki innbyrt staðreyndirnar sem blöstu við þeim. „Of stórkostlegt,“ sögðu þeir. Á sama hátt er ég hræddur um að aðeins sumir muni trúa þegar ég segi frá því sem gerðist í lífi bróður Branham á okkar tímum. Það er ekki á minni ábyrgð að *sannfæra* alla um að trúa, en það er á minni ábyrgð að segja öllum frá því sem ég trúi, því sem ég hef séð og heyrt og gefa þeim ástæðu fyrir „voninni sem ég ber“ núna og af hverju ég hef þessar skoðanir.

Peary Green

Gjörðir spámannsins

Sjá, ég sendi yður Elía spámann, áður en hinn mikli og ógurlegi dagur Drottins kemur.

Malakí 4:5

... en þegar kemur að rödd sjöunda engilsins og hann fer að básúna, mun fram koma leyndardómur Guðs, eins og hann hafði boðað þjónum sínum, spámönnunum.

Opinberun Jóhannesar 10:7

Myndaskrá

	Blaðsíða
William Marrion Branham	2
Ungi spámaðurinn að skíra í Ohioánni.....	19
Að fylgja máli sínu eftir	23
Bróðir Branham sem ungur forstöðumaður.....	28
Eldstólpinn yfir spámanninum.....	40
Meira en spámaður	62
Skýið I +II	68
Arnarklettur – (Eagle Rock)	89
Bróðir Billy Paul fylgir föður sínum spámanninum	107
Með fjölskyldunni – júlí 1965	114

Efnisyfirlit

KAFLI	Blaðsíða
1. Fyrirrennararnir	1
2. Þeir sem heimurinn á ekki skilið	6
3. Rödd táknsins	13
4. Í dag hefur ræst þessi ritning	20
5. Yngri ár og trúartaka	24
6. 1933	29
7. 1937	34
8. Engillinn birtist	42
9. Þriðja togið	48
10. Meira en spámaður	56
11. Skýið	63
12. Jarðskjálftadómur	69
13. Guð er ljós	77
14. Sabinogljúfrið	81
15. Slysið	90
16. Síðustu stundirnar	97
17. Að fylgja manni	108
18. Að upphefja mann	114

1. kafli

Fyrirrennararnir

Fólki líkaði ekki þegar lærisveinarnir vitnuðu um Jesú Krist, á sínum tíma, sem var maður af þess eigin kynslóð. Ef þeir hefðu vitnað um Davíð hefði fólki ekki sárnað svona. Það hefði ábyggilega ekki verið nein óánægja ef þeir hefðu vitnað um Móse eða Nóa eða nokkurn af gömlu spámönnum. Þetta er ekkert öðru vísi í dag. Ef ég tala um Pál, eða um Pétur, Jakob eða Jóhannes eða jafnvel um yngri menn eins og Lúter, Wesley eða Kalvín er fólk ekkert pirrað. Og þótt það sé minnst á þá sem urðu þekktir af slæmum verkum, eins og Júdas, Heródes, Pontíus Pílatus, faraó eða sjálfan Djöfulinn, er það samt ekkert óánægjuefni; fólk bara tekur þeim eins og frá þeim er sagt. En ef það er talað um samtímamann á sama hátt, þá kemur heldur betur annað hljóð í strokkinn; alveg eins og þegar lærisveinarnir vitnuðu um Jesú.

Hebreabréfið 11:6 segir: „*En án trúar er ógerlegt að þóknast honum, því að sá, sem gengur fram fyrir Guð, verður að trúá því, að hann sé til og að hann umbuni þeim, er hans leita.*“ Þannig get ég ekki sannfært fólk um að Guð sé til, hvað þá að Guð hafi látið að sér kveða á okkar tímum, nema menn séu „*þeir, sem ætlaðir voru til eilífs lífs*“ (Postulasagan 13:48). Annars mun fólk ekki trúá; í fyrsta lagi af því það getur ekki komið til Guðs nema það trúi að hann sé til og í öðru lagi þarf fólk að trúá því að hann hafi gert eitthvað hjá fyrri kynslóðum áður en það getur farið að trúá því að hann hafi gert eitthvað hjá þessari kynslóð. Og ef við trúum að Guð sé til og langar að vita hvað Guð er að gera á okkar tímum, þá er ekki úr vegi að skoða hvað hann gerði á fyrri tímum. Því samkvæmt orði Guðs þá „breytist Hann ekki“ og kemur eins fram í dag og hann gerði áður.

Lítum til dæmis á Nóa. Í Hebreabréfinu 11:7 segir: „*Fyrir trú fékk Nói bendingu um það, sem enn þá var ekki auðið að sjá. Hann óttaðist Guð og smíðaði örk til björgunar heimilisfólki sínu. Með trú sinni dæmdi hann heiminn og varð erfingi réttlætisins af trúnni.*“ Takið eftir að Nói gerði þetta „*fyrir trú.*“ Hann trúði að Guð væri að tala við sig. En hugsuðu ykkur hvað samtímamenn Nóa hljóta að hafa haldið um hann. Nói var aðeins einn maður. Hann var hvorki kirkja né kirkjudeild. Boðskapur hans var alveg nýr, hafði aldrei heyrst áður. Boðskapurinn var um hluti sem gátu ekki gerst. Hann sagði þeim að það myndi rigna af himnum, en það hafði aldrei gerst, jörðin hafði aðeins verið vökvuð af döginni (Fyrsta Mósebók 2:6). En Nói hélt því fram að það myndi rigna með slíkum látum að allt færi á kaf. Hann fylgdi boðskap sínum eftir með því að smíða örk. Hugsuðu þér að vera þarna á staðnum og heyra hlátur fólksins og stríðni. Uss, en sú endemis vitleysa! En þrátt fyrir vantrú þess var þetta nú samt leið Guðs á dögum Nóa – hvort sem fólk þótti trúði því eða ekki. Hann sendi einn mann með skilaboð og þeir sem hlustuðu á hann björguðust en hinir fórust. Ef Nói hefði beðið eftir að einhver annar flytti boðskapinn, þá hefði viðvörunin aldrei heyrst. En hann treysti því að Guð hefði talað til hans og brást við í samræmi við það. Fyrir trú, treysti Nói Guði og þar með var afgangurinn af heiminum dæmdur en Nói bjargaði sínu heimilisfólki. Ef þú hefðir verið uppi á dögum Nóa, ætli þú hefðir haldið að hann væri vitleysingur eða öfgamaður, eða hefðir þú litið á hann sem spámann Guðs og þar með bjargað þér og þínu fólki?

Þér finnst nú kannski erfitt að hugsa þér þig sem samtímamann Nóa. Þá getum við flutt okkur fram til tíma Abrahams. Abraham var ekki uppalinn í réttlæti Guðs – hans fólk hafði reyndar verið heiðingjar. En dag nokkurn talaði Guð til hans og sagði

honum að yfirgefa land feðra sinna og fara í nýtt land. Biblían segir okkur að hann hélt af stað án þess að vita hvert hann var að fara. En hann trúði því að Guð hefði talað til sín og sagði óhræddur við fjölskyldu sína: „Ég er farinn af stað og hvaða land sem ég sé eða stíg fæti mínum á, mun Guð gefa okkur.“ Abraham *trúði* Guði. Ef þú hefur verið í fjölskyldu Abrahams hefur þú þá trúað þessum ættingja þínum með skrýtna opinberun frá Guði? Hefðirðu fylgt honum? Eða hefurðu kannski sagt: „Bíddu nú við. Okkur þykir svo sem mjög vænt um þig, Abraham, en við höfum aldrei heyrt neinn tala svona fyrr. Hvernig eigum við að vita að Guð talaði til þín?“ Kannski hefurðu hafnað boðskap hans: „Ertu eitthvað verri? Þetta er ekki það sem presturinn kennir og þú hefur engan bakhjarl. Og hver er eiginlega sönnun þess að þú hafir heyrt nokkuð frá Guði?“ Og satt er það, að Abraham gat ekki komið með neina sönnun, því sönnunin var í trúnni sem hann geymdi í hjarta sínu.

Við vitum að Abraham hélt áfram ferð sinni, en þar kom að Lot, frændi hans, yfirgaf tjaldbúð hans og fór til borganna Sódómu og Gómorru, fór veg heimsins. Nú var Lot réttlátur maður og eitt sinn þegar hann sat við borgarhliðið komu tveir sendiboðar Guðs frá tjaldbúð Abrahams. Hann bar kennsl á þá sem engla senda frá Guði. Þetta voru ekki verur með blaktandi vængi, heldur *sendiboðar* frá Guði, sem komu með skilaboð. Og hann hlustaði líka vandlega á orðsendinguna: „Forðaðu þér frá Sódómu og Gómorru! Yfirgefðu þessa borg! Líttu ekki um öxl því Guð ætlar að eyða henni í eldi!“ Mundir þú hafa tekið slík skilaboð alvarlega? Hugsaðu þér bara; hefur þú getað séð að þeir voru sendiboðar Guðs og fylgt þeim úr borginni án þess að líta um öxl, jafnvel þegar öll ósköpin byrjuðu? (Kannski ert þú meðal þeirra sem eiga kost á að taka þessa ákvörðun í dag. Það er nefnilega til nútíma útgáfa af Sódómu og Gómorru sem hefur fengið svipaða viðvörðun frá manni sem hefur sýnt að hann er spámaður Guðs og þessi viðvörðun mun koma fram hér í bókinni.)

Við skulum líta á Nýja testamentið, en þar er sagt frá öðrum manni með undarleg skilaboð og hvaða viðtökur hann hlaut. Í Jóhannesi 1:19-21 segir Jóhannes frá þessu athyglisverða samtali milli Jóhannesar skírara og nokkurra klerka: „*Þessi er vitnisburður Jóhannesar, þegar Gyðingar sendu til hans presta og levíta frá Jerúsalem að spyrja hann: „Hver ert þú?“ Hann svaraði óvirkilega og játaði: „Ekki er ég Kristur.“ Þeir spurðu hann: „Hvað þá? Ertu Elía?“ Hann svarar: „Ekki er ég hann.“ „Ertu spámaðurinn?“ Hann kvað nei við.“* Þessir prestar og levítar sáu að Jóhannes var frábrugðinn að öllu leyti – boðskapur hans um iðrun, fót hans úr úlfaldaskinni, meira að segja mataræði hans var engisprettur og villihunang. Þeir sáu að hann kom ekki til musterisins til að predika, en samt var boðun hans mjög áhrifarík. Þeir voru ráðvilltir yfir þessum skrýtna útilegumanni og þess vegna spurðu þeir: „*Ert þú Elía?*“ Síðasti stóri spámaðurinn sem þeir þekktu var Malakí, sem hafði verið uppi, hér um bil fjögur hundruð árum áður. Þessir trúðu gyðingar þekktu vel Malakí 4:5: „*Sjá, ég sendi yður Elía spámann, áður en hinn mikli og ógurlegi dagur Drottins kemur.*“ En Jóhannes hafði svarað neitandi svo þeim datt í hug að kannski rættist með honum Fimmta Mósebók 18, en þar hafði Móse sagt að það yrði sendur spámaður sem líktist sér sjálfum. Og málið varð æ dularfyllra þegar Jóhannes neitaði þessu líka. Hann hafði líka neitað að hann væri Kristur. Orðið „Kristur“ þýðir „hinn smurði,“ en Jóhannes var spámaður og vissi að þeir áttu ekki við hvort hann væri smurður, heldur hvort hann væri Messías. Hann neitaði þessu auðvitað, en hann neitaði ekki því að hann væri smurður af Guði. Loks í 23. versni er sagt að þeir hafi fengið svar: „*Hann sagði: „Ég er rödd hrópanda í eyðimörk.“*“

Jesaja hafði raunar sagt (Jesaja 40:3) að sá maður myndi koma sem hrópaði sem rödd í eyðimörkinni. Malakí 3:1 segir líka: „*Sjá, ég sendi sendiboða minn, og hann mun greiða veginn fyrir mér. Og bráðlega mun hann koma til musteris síns, sá*

Drottinn er þér leitið, og engill sáttmálans, sá er þér þráið. Sjá, hann kemur – segir Drottinn allsherjar.“ Jóhannes var sendiboðinn sem var undanfari þess að Drottinn kom bráðlega í musteri sitt. Jóhannes vissi að hann var „rödd hrópanda í eyðimörk“ og þekkti stöðu sína í boðuninni og í sögunni. Já, hann vissi hver hann var, en hefðum við vitað hver hann var?

Þegar Jesús sagði frá því að hann væri Mannssonurinn, staðsetti hann Jóhannes skírara óbeint í leiðinni. Matteus 17:1-13 segir frá þessu atviki:

Eftir sex daga tekur Jesús með sér þá Pétur, Jakob og Jóhannes, bróður hans og fer með þá upp á hátt fjall, að þeir væru einir saman. Þar ummyndaðist hann fyrir augum þeirra, ásjóna hans skein sem sól, og klæði hans urðu björt eins og ljós. Og Móse og Elía birtust þeim, og voru þeir á tali við hann. Pétur tók til máls og sagði við Jesús: „Herra, gott er, að vér erum hér. Ef þú vilt, skal ég gjöra hér þrjár tjaldbúðir, þér eina, Móse eina og Elía eina.“

Meðan hann var enn að tala, skyggði yfir þá hjart ský, og rödd úr skýinu sagði: „Þessi er minn elskaði sonur, sem ég hef velþóknun á. Hlýðið á hann!“

Þegar lærisveinarnir heyrðu þetta, féllu þeir fram á ásjónur sínar og hræddust mjög. Jesús gekk til þeirra, snart þá og mælti: „Rísið upp, og óttist ekki.“ En er þeir hófu upp augu sín, sáu þeir engan nema Jesú einan.

Á leiðinni ofan fjallið bauð Jesús þeim og mælti: „Segið engum frá sýninni, fyrr en Mannssonurinn er risinn upp frá dauðum.“

Lærisveinarnir spurðu hann: „Hví segja fræðimennirnir, að Elía eigi fyrst að koma?“

Hann svaraði: „Víst kemur Elía og færir allt í lag. En ég segi yður: Elía er þegar kominn, og menn þekktu hann ekki, heldur gjörðu honum allt sem þeir vildu. Eins mun og Mannssonurinn þáslir þola af hendi þeirra.“

Þá skildu lærisveinarnir, að hann hafði talað við þá um Jóhannes skírara.

Jóhannes skírari hafði til að bera anda Elía og var undanfari fyrri komu Jesú Krists. En trúuðustu menn þess tíma, fræðimennirnir og farísearnir, þekktu hann ekki og samt voru þeir að bíða eftir Messíasi. Jesús staðfesti að þeir þekktu hann ekki og vitnaði um, að það er vel mögulegt að Guð sendi mikinn mann og það fari alveg fram hjá trúðu fólki. En ef Jóhannes var fyrirrennari, þá hlýtur að hafa verið hægt að sjá að svo var. Annars hefði ekki verið til neins að senda hann. Það er jafnvel kennt í guðfræðiskólunum að Jóhannes hafi verið fyrirrennarinn. En ástæðan fyrir slíkum fyrirrennara hefur nú eitthvað farið fyrir ofan garð og neðan hjá þeim.

Við skulum kanna þetta atriði nánar í Biblíunni. Í Postulasöggunni 19:3, var Páll að tala við tólf manns í Efesus sem fylgdu boðun Jóhannesar. Hann spurði þá hvers konar skírni þeir væru eiginlega skírðir. „Skírni Jóhannesar,“ sögðu þeir. Páll predikaði fyrir þeim um Jesú og þeir létu skírast í nafni Jesú Krists. Þeir höfðu nefnilega hlustað á og trúað fyrirrennarinum. Þess vegna voru þeir alveg tilbúnir að taka við því að Kristur væri kominn.

Eitt sinn er Jóhannes skírari stóð á bakka árinna Jórdan, var hann spurður (Jóhannes 1:25): „Hvers vegna skírir þú, fyrst þú ert hvorki Kristur, Elía né spámaðurinn?“ Ekki stóð á svari hjá Jóhannesi: „Ég skíri með vatni. Mitt á meðal yðar stendur sá, sem þér þekkið ekki, [hann vissi þá þegar að Kristur var á staðnum] hann, sem kemur eftir mig, og skóþveng hans er ég ekki verður að leysa.“ Hér gefur

Jóhannes í skyn að Kristur sé viðstaddur, en takið eftir að hann bendir ekki á hann, af því táknið hafði ekki enn verið sent. Jóhannesarguðspjall segir frá táknuinu:

Daginn eftir sér hann Jesú koma til sín og segir: „Sjá, Guðs lamb, sem ber synd heimsins. Þar er sá er ég sagði um: „Eftir mig kemur maður, sem var á undan mér, því hann er fyrri en ég,” Sjálfur þekkti ég hann ekki. En til þess kom ég og skíri með vatni, að hann opinberist Ísrael.“

Og Jóhannes vitnaði: „Ég sá andann koma af himni ofan eins og dúfu, og hann nam staðar yfir honum. Sjálfur þekkti ég hann ekki, en sá er sendi mig að skíra með vatni, sagði mér: „Sá sem þú sérð andann koma yfir og nema staðar á, hann er sá sem skírir með heilögum anda.“ Þetta sá ég, og ég vitna, að hann er sonur Guðs.“

Jóhannes 1:29-34

Enginn annar, ekki einu sinni Jóhannes skírari, þekkti Messías fyrir en Guð sendi táknið sem hann hafði sagt Jóhannesi fyrir að hann myndi sjá. Þegar hann sá það sagði hann auðvitað: „Hann er sonur Guðs.“ Fyrst Jóhannes sjálfur vissi það ekki fyrir en hann sá þann vitnisburð, hefði orð Guðs ekki staðist ef nokkur annar hefði þekkt Messías á undan Jóhannesi. Sjáið þið hvað þetta tákna? Það var ómögulegt fyrir nokkurn mann að átta sig á fyrri komu Jesú Krists, fyrir en táknið hafði verið sent og fyrirrennarinn hafði séð það. Ef það hefði verið mögulegt fyrir hvern sem er að þekkja Jesú sem son Guðs, án boðskapar Jóhannesar skírara, þá hefði ekki verið til neins fyrir Guð að senda Jóhannes.

Jóhannes skírari missti einhverja lærisveina eftir þetta. Sagt er í Jóhannesi 1:35: „Daginn eftir var Jóhannes þar aftur staddur og tveir lærisveinar hans. Hann sér Jesú á gangi og segir: „Sjá, Guðs lamb“!“ Og það voru tveir lærisveinar sem heyrðu til hans og þeir hættu að fylgja Jóhannesi og fóru að fylgja Jesú. Hvað gerði fyrirrennarinn? Hvað var það sem hann kynnti fyrir fólki? Skírn. Iðrun. En hver var tilgangurinn með því? Til að sýna þeim lamb Guðs sem ber burt synd heimsins. Og jafnvel lærisveinar Jóhannesar sjálfs fóru að fylgja honum.

Jafnvel þeir sem höfðu búið með Jesú og þekktu hann best, vissu ekkert um hver hann var, eins og fram kemur í Markúsi 6:1-3:

Þaðan fór Jesús og kom í ættborg sína, og lærisveinar hans fylgdu honum. Þegar hvíldardagur var kominn, tók hann að kenna í samkundunni, og þeir mörgu, sem á hlýddu, undruðust stórum. Þeir sögðu: „Hvaðan kemur honum þetta? Hver er sú speki, sem honum er gefin, og þau kraftaverk, sem gjörast fyrir hendur hans? Er þetta ekki smiðurinn, sonur Maríu, bróðir þeirra Jakobs, Jóse, Júdasar og Símonar? Og eru ekki systur hans hér hjá oss?“ Og þeir hneyksluðust á honum.

Þeir sem þekktu Jesú persónulega höfðu ekki séð að hann var lamb Guðs. Málið er, að ef Jesús hefði komið af himnum sem fullvaxinn maður, kannski uppá búinn með tíu þúsund hersveitir engla með sér og hrakið burt Rómverjana og hafið faríseana til valda, ef svo hefði verið, þá hefðu menn tekið honum sem Messíasi. En það var nú aldeilis ekki. Hann kom eins og spámennirnir höfðu sagt fyrir um, fæddur í jötu í Betlehem. Hann ólst upp sem sonur trésmiðs í Nasaret. Hann gekk um götur meðal fólksins og í musterinu. Það var allt í góðu lagi á meðan hann var að gera táknið og undur eins og að gefa mannfjöldanum fisk og brauð að borða. En þegar hann fór að tala um það sem þeim þótti heldur undarleg kenning, að hann væri kominn frá

föðurnum og sagði: „Ef þér hafið séð mig, þá hafið þér séð föðurinn.“ Þá segir ritningin að: „Margir hættu að fylgja honum.“

Nei, Jesús kom ekki í kóngafötum, það var leið Guðs að senda fyrirrennara; rétt eins og hann sendi Nóa með undarlegan boðskap, rétt eins og hann talaði til Abrahams og eins og hann kom fram við Lot í Sódómu og Gómorru. Á líkan hátt sendi hann Jóhannes skírara. Ætli Guð sé að gera nokkuð óvenjulegt á okkar tímum? En ef svo er mundi hann gera það á sama hátt og áður. Hann mundi senda mann með skilaboð og auðvitað mundi meiri hluti heimsins ekkert hlusta á þau. En þeir sem hlusta í trú og í Orðinu, geta prófað með Orðinu, eins og Berojumenn gerðu í Postulasögunni 17:11, til að sjá hvort Guð sé að tala til þessarar kynslóðar.

2. kafli

Þeir sem heimurinn á ekki skilið

Þá sagði hann þeim dæmisögu um það, hvernig þeir skyldu stöðugt biðja og eigi þreytast: „Í borg einni var dómari, sem hvorki óttadist Guð né skeytti um nokkurn mann. Í sömu borg var ekkja, sem kom einlægt til hans og sagði: „Lát þú mig ná rétti á mótstöðumanni mínum.“ Það vildi hann ekki lengi vel. En að lokum sagði hann við sjálfan sig: „Ekki óttast ég Guð að sönnu né skeyti um nokkurn mann. En þessi ekkja lætur mig aldrei í friði. Því vil ég rétta hlut hennar, áður en hún gjörir út af við mig með nauði sínu.“

Og Drottinn mælti: „Heyrið, hvað rangláti dómariinn segir. Mun Guð þá ekki rétta hlut sinna útvöldu, sem hrópa til hans dag og nótt? Mun hann draga að hjálpa þeim? Ég segi yður: Hann mun skjótt rétta hlut þeirra. En mun Mannssonurinn finna trúna á jörðu, þegar hann kemur?“

Lúkas 18:1-8

Það eru margir í heiminum sem segjast trúa og treysta Guði um hluti sem þeir hafa ekki séð. En þegar Guð lætur að sér kveða á okkar tímum eru samt flestir sem vilja ekki, eða geta ekki, tekið við því að það sé hann sem er að verki. Fólk getur litið til fortíðarinnar, til spámanna Gamla testamentisins og manna eins og Enoks og trúað því að hann „gekk með Guði og hann hvarf, af því að Guð nam hann burt.“ (Fyrsta Mósebók 5:24) Um Nóa getur fólk sagt að hann trúði Guði um hluti sem hann hafði aldrei séð. Og fyrir trú sína dæmdi hann allan heiminn. Fólk trúir sögunni af Abraham og óþreytandi leit hans að borg. Ef það kemur sem opinberun til hjarta þess, getur fólk trúað að Sara hafi getað orðið barnshafandi á gamals aldri. Fólk finnst mikið til koma um söguna af Ísak, hvernig Guð lofaði Abraham og Söru að þau eignuðust Ísak, þótt þau væru orðin gömul. Og hvernig þau litu fram hjá því að hún var óbyrja og hann var gamall maður. Fólk finnur vel hversu mikið Guð er að biðja um þegar hann biður um að drengnum sé fórnað. Og samt hafði því verið spáð að Abraham yrði „faðir margra þjóða.“ (Fyrsta Mósebók 17:4) Páll segir í Hebreabréfinu, að þegar Guð sagði: „Færðu hann að fórn,“ hafði Abraham trúað að Guð myndi reisa strákinn upp frá dauðum. Fólk dáist að slíkri trú hjá mannum sem kallaði sig Abraham, „föður margra þjóða,“ í tutugu og fimm ár áður en fyrsti sonur hans fæddist.

Fólk dáist heldur betur að trú Abrahams. Það dáist líka að Ísak fyrir að hlýða vilja Guðs og fyrir auðmýkt hans. Fólk dáist að því að Ísak skyldi blessa Jakob hvað varðar þá hluti sem voru í vændum, þegar Ísraelsmenn voru í ánaud í Egyptalandi. Áður en Ísak dó sagði hann Jakob að hann skyldi blessa þá og að Guð myndi halda þeim í fyrirheitna landinu. Þegar Jakob lá banaleguna, mundi hann eftir loforði föður síns og afa, og blessaði syni Jósefs fyrir hluti sem enn voru ekki komnir fram við Ísraelsmenn. Og þegar Jósef var að deyja, talaði hann um að Ísraelsmenn myndu snúa aftur til Ísraels, þótt það virtist óhugsandi á þeim tíma. Móses fæddist með þann trúarstyrk að hann gat hunsað boð konungs og hafnaði því að vera nefndur dóttursonur faraós og hófst handa við að leiða fólk úr ánaud. Loforðinu var miðlað fyrir trú og nú á dögum dáist fólk að þeim, sem á fyrri tímum tóku róttæka afstöðu. En hvað með loforð Guðs fyrir þess eigin tíma?

Fólk tekur við sögunni um Jósúa þegar hann leiddi Ísraelsmenn umhverfis vegg Jeríkóborgar. Í sex daga gengu þeir umhverfis borgina, einu sinni á dag og

veggirnir héldu. Sjöunda daginn gengu þeir sjö sinnum umhverfis borgina, að boði herstjóra síns og veggirnir hrundu. Á þeim tíma hefur sumum kannski þótt þetta vera undarleg aðferð til að ráðast á borgina, en núna getum við litið til baka og sagt: „Blessaður sé Guð trúarinnar, sá sem gerði óvenjulega hluti, hluti sem enginn hafði gert fyrr!“

Við getum hugsað okkur að við förum sem njósnarar inn í ákveðna borg með Jósúa og mönnum hans. Þar sem við hittum syndugu konuna Rahab, sem fyrir trú sína á Guð (þótt hún skildi hann nú ekki alveg), tók á móti njósnurunum og bjargaðist ásamt með sínu fólki. Ja, þetta er nú aldeilis stórkostlegt, hugsum við nú á tímum.

Það er heldur enginn skortur á sögum í Biblíunni, um hvað Guð hafðist að meðal síns fólks. Páll sagði að vitnin væru fleiri en svo að hægt sé að telja þau upp: Gídeon, Samson, Davíð og Samúel, til að nefna einhverja og allir spámennirnir sem skrifuðu í Gamla testamentið. Sumir buguðu konungsríki. Margir komu á réttlæti og uppfylltu loforð. Sumir byrgðu gin ljóna. Hebreabörnin þrjú kæfðu ofsa eldsins. Þeir sluppu frá sverðsegginni. Aðrir urðu sterkir fyrir veikleika þeirra. Þeir urðu hugrakkir í orustum og einn maður stóð sem klettur og hrakti heilan her á flótta með uppréttri hendi. Konur endurheimtu fólk sitt frá dauðum, fyrir gjörðir og líf spámanna Guðs í Gamla testamentinu. Aðrir höfnuðu björgun til að geta fengið betri upprisú. Enn aðrir máttu þola háð og spott, högg og spörk. Þeir þöldu fjötra og fangelsi. Þeir voru grýttir, jafnvel sagaðir í sundur. Þegar þeir voru lausir úr fjötrum manna, gengu þeir allslausir í sauðskinni og geitaskinni, þjakaðir og kvaldir. Þeir bjuggu í fjöllum og eyðimörkum, í hellum og afkimum. Páll postuli segir okkur, í Hebreabréfinu (11:38), að heimurinn átti slíka menn ekki skilið og í gegnum allt hrópuðu þeir til Guðs í þágu fólksins og á móti því sem illt er, eins og skurðgoðadýrkun, græðgi og losta.

Tilgangur minn er að leiða í ljós hvað Guð hefur gert hjá þessari kynslóð. Jóhannesarguðspjall 20: 31, segir um sinn samtíma: „*En þetta er ritad [af postulunum sem voru sjónarvottar að gjörðum Jesú] til þess að þér trúid, að Jesús sé Kristur, sonur Guðs, og að þér í trúinni eigið líf í hans nafni.*“ Nú getur fólk ómögulega vitað hið sanna án þess að því sé bent á það. Og það leynast ákveðin sannindi í Ritningunni sem ég vil benda fólki á, sem það hefur kannski ekki áttað sig á til fulls. Þá þarf ég að víkja aftur að Jóhannesi skírara, því hann skiptir miklu í þessu sambandi. Jóhannes var fyrsti fyrirrennarinn og fólk missti af honum af því hann kom í samræmi við *ákveðna* ritningarstaði. Og það mun missa af öðrum fyrirrennarum af sömu ástæðu.

Í Malakí er sagt fyrir um loforðin er varða fyrri komu Krists og einnig um stórkostlega seinni komu hans. Við skulum líta á síðustu tvö versin í Gamla testamentinu, Malakí 4: 5, 6:

Sjá, ég sendi yður Elía spámann, áður en hinn mikli og ógurlegi dagur Drottins kemur. Hann mun setta feður við sonu og sonu við feður, til þess að ég komi ekki og ljósti landið banni.

Eitt sinn var ekkja sem fékk aftur látinn son sinn fyrir tilverknað hins mikla spámanns Elía. Og því er lofað að hann snúi aftur: „*Áður en hinn mikli og ógurlegi dagur Drottins kemur.*“ Mér virðist þessi ritningarstaður segja tvennt um þann tíma, þegar Elía kemur: Í fyrsta lagi, verður það *áður en hinn mikli og ógurlegi dagur Drottins kemur.* Og í öðru lagi, mun boðskapur hans *setta feður við sonu og sonu við feður.*

Snúum okkur nú aðeins frá Malakí og lítum á spádóm um Jóhannes skírara. Í Lúkasi 1: 15-17 er sagt að Guð hafi lofað föður Jóhannesar að Elísabet, kona hans, mundi fæða son:

Því hann mun verða mikill í augliti Drottins. Aldrei mun hann drekka vín né áfengan drykk, en fyllast heilögum anda þegar frá móðurlífi. Og mörgum af Ísraels sonum mun hann snúa til Drottins, Guðs þeirra. Og hann mun ganga fyrir honum í anda og krafti Elía til að snúa hjörtum feðra til barna og óhlýðnum til hugarfars réttláttra og búa Drottni altygjaðan lýð.

En ég sé hvernig í lofordinu sem faðir Jóhannesar fékk að hann myndi: „Sætta ... sonu við feður.“ Þannig að mér finnst nú spurning hvort Jóhannes skírari hafi uppfyllt *allan* spádóm Malakí, í Malakí 4: 5,6. Þegar ég les Matteus 17: 11 finnst mér líka að Jesús segi ekki beinlínis hvort Jóhannes hafi uppfyllt þennan hluta af spádómi Malakí. Matteus 17: 10,11:

Lærisveinarnir spurðu hann: „Hví segja fræðimennirnir, að Elía eigi fyrst að koma?“

Hann svaraði: „Víst kemur Elía og færir allt í lag.“

Pétur segir í Postulasögunni 3:20, 21, að allt verði fært í lag þegar Drottinn snýr aftur:

Þá munu koma endurlífgunartímar frá augliti Drottins, og hann mun senda Krist, sem yður er fyrirhugaður, sem er Jesús. Hann á að vera í himninum allt til þess tíma, þegar Guð endurreisir alla hluti, eins og hann hefur sagt fyrir munn sinna heilögu spámanna frá alda öðli.

Nú er ágætt að gera dálitla samantekt. Malakí 4 segir að Guð muni senda Elía fyrir hinn mikla og ógurlega dag Drottins. Ef Jóhannes skírari kom í anda Elía (eins og Biblían reyndar segir), þá ættum við að skoða hvort hann gerði verk þess Elía sem átti að koma samkvæmt spádómi Malakí. Fyrst spyr ég: Kom hinn mikli og ógurlegi dagur Drottins þegar Jóhannes skírari kom? Svarið er nei. Færði hann allt í lag? Út frá Postulasögunni 3: 21 mundi maður segja að svo hafi ekki verið. Getur þá verið að það sé von á öðrum spámanni í anda Elía, sem færir allt í lag áður en hinn mikli og ógurlegi dagur Drottins kemur?

Staðan er þessi: Við megum búast við spámanni með anda Elía fyrir endurkomu Drottins. Ummæli Biblíunnar benda í þá átt. Nú getur verið að sumir séu að byrja að fallast á þetta sjónarmið, en þeim leikur kannski forvitni á að vita hvernig þeir eigi að bera kennsl á slíkan spámann. Nú spyr ég hreint út: Hvað finnst þér að spámaður þurfi að hafa sér til sannindamerkis? Hvað myndir þú hafa til sannindamerkis? Mundir þú trúna að hann væri spámaður ef páfinn segði það? En ef Alkirkjuráðið segði að hann væri spámaður? Mundir þú trúna því ef ég segði að hann væri spámaður? Sú heilbrigða skynsemi sem Guð hefur gefið þér, segir þér að ekkert af þessu væri nóg. Það er aðeins ein leið sem Guð hefur farið við að staðfesta hlutina, og það skal ég skýra núna.

Biblían er orð Guðs. Biblían *sjálf* segist vera orð Guðs. Hún réttlætir sig sjálf. Í Opinberunarbókinni 22: 18, 19 kemur skýrt fram hvernig Biblían segist vera orð Guðs af fullum þunga:

Ég votta fyrir hverjum þeim manni, sem heyrir spádómsorð þessarar bókar, að leggi nokkur við þau, mun Guð á hann leggja þær plágur, sem um er ritað í þessari bók. Og taki nokkur burt nokkuð af orðum spádómsbókar

Þessarar, þá mun Guð burt taka hlut hans í tré lífsins og í borginni helgu, sem um er ritað í þessari bók.

Þannig að ef þú trúir ekki því sem stendur í Biblíunni, hverju orði, án þess að bæta við eða sleppa úr, þá getur nafn þitt ekki staðið áfram í bók lífsins.

Ritningin er býsna viss í sinni sök, mundi ég segja, eins og hún tekur til orða í Síðara Tímóteusarbréfi 3: 16:

Sérhver ritning er innblásin af Guði og nytsöm til fræðslu, til umvöndunar, til leiðréttingar, til menntunar í réttlæti.

Biblían gefur manni hvergi leyfi til að sleppa einhverjum hluta úr. Maður verður að trúá henni allri. Síðara Pétursbréf 1: 20, 21 segir:

Vitið það umfram allt, að enginn þýðir neinn spádóm Ritningarinnar af sjálfum sér. [Maður má ekki einu sinni skilja ritningarstað eins og maður vill helst trúá honum.]

Því að aldrei var nokkur spádómur borinn fram að vilja manns, heldur töluðu menn orð frá Guði, knúðir af heilögum anda. [Mennskir menn fá ekki heiðurinn af að hafa sagt neitt.]

Þannig er engin sönnun þess að Biblían sé orð Guðs, önnur en sú að Biblían segir að hún sé það.

Skyldi nú Mannssonurinn finna trú þegar hann snýr aftur til jarðar? Geturðu trúað að þetta sé orð Guðs? Ekki nema þú hafir trú, sem í sjálfu sér er gjöf Guðs. Þú fellst kannski á að það sé Orðið sem réttlætir Orðið. En þér finnst kannski að staðan sé nokkuð önnur þegar spámaður á í hlut. Þá er best að líta á Móse til að kanna málið. Í Annarri Mósebók 3: 13, 14, sjáum við hver sagði að Móse væri spámaður þegar hann fór til Ísraelsmanna:

Móse sagði við Guð: [þegar hann stóð frammi fyrir runnanum sem var aelda en brann þó ekki.] „En þegar ég kem til Ísraelsmanna og segi við þá: „Guð fedra yðar sendi mig til yðar,“ og þeir segja við mig: „Hvert er nafn hans?“ hverju skal ég þá svara þeim?“ Þá sagði Guð við Móse:

„Ég er sá, sem ég er.“ Og hann sagði: „Svo skalt þú segja Ísraelsmönnum: „Ég er“ sendi mig til yðar.“

Hver staðfesti Móse? Voru greidd atkvæði og samþykkt að hann væri spámaður? Stóð kannski faraó upp og lýsti yfir að hann væri spámaður sendur frá Guði? Nei, réttlætning Móse var bara það sem Guð sagði honum og hann hafði ekkert annað í höndunum. En gleymum ekki að Ísraelsmönnum hafði verið lofað bjargvætti. Þannig var að Móse hafði leitt þá burt úr Egyptalandi og yfir Rauðahafið. Hann hafði beðið Guð að gefa þeim brauð og lynghænsn til matar og hafði fengið boðorðin tíu undursamlega höggvin í stein og hafði fært þeim orð Guðs hvað eftir annað. En það voru margir sem trúðu því samt ekki að hann væri maður Guðs. Hvernig mátti það vera? Þeir vildu bara að það væri *einhver* sem staðfesti hann. Þeir spurðu hvernig þeir gætu vitað að Móse bærst orð Guðs. Það hefði ekki átt að vera nein spurning, eftir allt sem þeir höfðu séð, en þeir efuðust samt. Þeir treystu Guði og að hann stæði við orð sín. En þeir gátu ekki trúað að Móse væri spámaður Guðs, þrátt fyrir yfirþyrmandi sannanir þess að Guð hefði sent hann. Þeir voru bara sjónlausir.

Munið þið hver staðfesti Jóhannes skírara? Förum aftur í gegnum þetta til að taka af allan vafa. Þegar fólkið spurði hann hver hann væri, eins og sagt er frá í Jóhannesi 1:19, var því kunnugt um spádóminn í Malakí 4: 5, 6a. Það vissi sjálfsagt líka um orðið sem faðir Jóhannesar hafði fengið áður en hann fæddist. Um það að hann myndi hafa anda Elía og snúa hjörtum feðranna til barna sinna. En það geta aðeins verið tvær ástæður fyrir því að Jóhannes skírari neitaði því að hann væri Elía. Annaðhvort var fólkið að spyrja hvort hann væri annar Elía en sá ritningarstaður sem átti við hann, eða hann þekkti ekki Orðið. En ég get sýnt fram á að hann þekkti Orðið. Ástæðan er sú að þegar hann var spurður: „Ertu spámaðurinn?“, þá vissi hann að það væri átt við spámanninn sem Móse lofaði í Fimmtu Mósebók 18. Hann var sem sagt að neita að hann væri *sá* spámaður sem Móse sagði að myndi líkjast sér. Jóhannes gerði loks grein fyrir sér í Jóhannesi 1: 22, 23:

Þá sögðu þeir við hann: „Hver ertu? Vér verðum að svara þeim, er sendu oss. Hvað segir þú um sjálfan þig?“

Hann sagði: „Ég er rödd hrópanda í eyðimörk ...“

Jóhannes þekkti Orðið nógu vel til að vita að Jesaja hafði sagt í Jesaja 40: 3, að sá myndi koma sem: (hrópaði í eyðimörkinni) „*Heyr, kallað er: „Greiðið götu Drottins í eyðimörkinni, ryðjið Guði vorum veg í óbyggðinni!“*“ Hann vissi líka að sagt er í Malakí 3: 1: „... *Hann mun greiða veginn fyrir mér,*“ eins og Jesaja spámaður hafði líka sagt. Samt neitaði Jóhannes að hann væri Elía. Hann vissi að hann átti að snúa hjörtum feðranna til barnanna af því föður hans hafði vitrast sá spádómur. Hann vissi líka að hann var í anda Elía. Ætli það geti þá verið að þeir hafi verið að spyrja hvort hann væri sá Elía sem nefndur er í Malakí 4, sem átti að snúa hjörtum barnanna til feðranna áður en hinn mikli og ógurlegi dagur Drottins kæmi? Auðvitað sagði hann, að það væri hann ekki. En hver var það sem staðfesti Jóhannes? Fólkið var forvitið að vita hver hann væri. En hver var það sem tók til máls og sagði því það? Það var hann *sjálfur* sem sagði því það, eins og greint er frá í Jóhannesi 1: 23:

Hann sagði: „Ég er rödd hrópanda í eyðimörk: Gjörð beinan veg Drottins, eins og Jesaja spámaður segir.“

Hver réttlætti Krist? Lúkasarguðspjall 9: 18-20 segir:

Svo bar við, að hann var einn á bæn og lærisveinarnir hjá honum. Þá spurði hann þá: „Hvern segir fólkið mig vera?“ [Jesús Kristur hafði sjálfur áhuga á að vita hvern fólkið segði hann vera.]

Þeir svöruðu: „Jóhannes skírara, aðrir Elía og aðrir, að einn hinna fornu spámanna sé risinn upp.“

Og hann sagði við þá: „En þér, hvern segið þér mig vera?“

Pétur svaraði: „Krist Guðs.“

Í annarri frásögn af atvikinu kemur fram svar Jesú: „*Ekki hefur hold og blóð opinberað þér þetta, heldur faðir minn sem er á himnum og á þessum kletti [opinberunar] mun ég reisa kirkju mína og hlið helvítis munu ekki fá staðist hana.“*

Nú höfum við fengið fyrstu vísbendinguna um staðfestingu spámans. Hún felst í *opinberun* og líka því að spámaðurinn *staðfestir sig sjálfur*. Orð Guðs *staðfestir sjálft* að það sé orð Guðs. Móse sagði *sjálfur* að hann væri spámaður Guðs. Jóhannes

skírari sagði að hann væri sá sem Jesaja talaði um og Jesús kenndi lærisveinunum að hann væri Kristur.

Matteus 26: 62-64 segir frá því þegar vantrúaður prestur reyndi að komast að því sanna um Jesú Krist:

Þá stóð æðsti presturinn upp og sagði: „Svarar þú því engu, sem þessir vitna gegn þér?“ En Jesús þagði. Þá sagði æðsti presturinn við hann [takið eftir hvað hann er sjálfumglaður og skinhelgur þegar hann spyr]: „Ég særi þig við lifandi Guð; segðu oss: Ertu Kristur, sonur Guðs?“

Jesús svarar honum: „Þú sagðir það. En ég segi yður: Upp frá þessu munuð þér sjá Mannssoninn sitja til hægri handar máttarins og koma á skýjum himins.“

Þeir vantrúuðu, einkum þeir sem voru í valdastöðum, vildu fá að vita hið sanna. En þeir gátu ekki trúað því, af því þá vantaði trú og opinberun í hjarta sitt. Það er líka sagt frá þessu atviki í Markúsi 14: 60-62:

Þá stóð æðsti presturinn upp og spurði Jesús: „Svarar þú því engu, sem þessir vitna gegn þér?“

En hann þagði og svaraði engu. Enn spurði æðsti presturinn hann: „Ertu Kristur, sonur hins blessaða?“

Jesús sagði: „Ég er sá, og þér munuð sjá Mannssoninn sitja til hægri handar máttarins og koma í skýjum himins.“

Jesús hafði oft sagt opinberlega, eins og hann gerði í Jóhannesi 10: 30: „Ég og faðirinn erum eitt.“ Þegar Jesús gerði grein fyrir sér, tóku menn upp steina til að grýta hann. En þegar Jesús fór fyrst að segja hver hann var og reyna að fá fólk til að trúa sér, sjáum við að hann vísaði ekki á hvað hann sagði heldur hvað hann gerði. Til dæmis í Jóhannesi 2: 23:

Meðan hann var í Jerúsalem á páskahátíðinni, fóru margir að trúa á nafn hans, því þeir sáu þau ták, sem hann gjörði.

Þegar Jóhannes skírari sendi menn til að spyrja hver hann væri, svaraði Jesús eins og sagt er í Matteusi 11: 5:

Blindir fá sýn og haltir ganga, líkþráir hreinsast og daufir heyra, dauðir rísa upp, og fátækum er flutt fagnaðarerindi.

Jesús sendi mennina aftur til Jóhannesar til að segja honum að þeir hefðu séð þessa hluti. Þetta táknar að Jóhannes myndi vita að verkin segðu sína sögu um hann.

Í Jóhannesi 8: 24, segir Jesús:

Þess vegna sagði ég yður, að þér munduð deyja í syndum yðar. Því ef þér trúid ekki, að ég sé sá sem ég er, munuð þér deyja í syndum yðar.

En í Jóhannesi 10: 36-38, segir Jesús þetta:

Segið þér þá við mig, sem faðirinn helgaði og sendi í heiminn, að ég guðlasti, af því ég sagði: „Ég er sonur Guðs“? Ef ég vinn ekki verk föður

míns, trúið mér þá ekki, en ef ég vinn þau, þá trúið verkunum, þótt þér trúið mér ekki, svo að þér skiljið og vitið, að faðirinn er í mér og ég í föðurnum.

Jesús sagði þeim, að ef þið getið ekki trúað því sem ég segi ykkur, þá skuluð þið trúa því sem þið sjáið mig gera. Það er engin önnur staðfesting á spámanni Guðs. Í fyrsta lagi mun hann segja þér hver hann er. Hann mun vita það sjálfur. Í öðru lagi mun hann vinna þau verk sem hann er sendur til að gera. Þannig getur maður þekkt spámann sendan frá Guði.

Jæja, ef það á að koma spámaður áður en hinn mikli og ógurlegi dagur Drottins kemur, sem er í anda Elía, eru vissir hlutir sem búast má við af honum. Hann mun vinna verk sín í anda Elía. Hann mun snúa hjörtum barnanna aftur til feðranna. Hann mun uppfylla Matteus 17:11, þar sem Jesús segir: „*Víst kemur Elía og færir allt í lag.*“ Í sumum útgáfum er þetta þýtt: „Hann mun leiðrétta þá hluti sem farið hafa afvega.“

Í tíunda kafla í þessari bók verður sagt nánar frá tímabilum kirkjunnar, frá dögum Páls og til okkar tíma. Í Opinberunarbókinni er meðal annars sagt frá síðasta tímabilinu, sem kennt er við Laódíkeu. Þá mun vera sendiboði sem segir mönnum að þeir séu: „*Aumir, vesælir, fátækir, blindir og naktir,*“ en vita það ekki sjálfir. Í Opinberunarbókinni 10:7, er vísað til þessa sendiboða sem „sjöunda engilsins“ og sagt: „*En þegar kemur að rödd sjöunda engilsins og hann fer að básúna, mun fram koma leyndardómur Guðs, eins og hann hafði boðað þjónum sínum, spámönnunum.*“

Spámaðurinn í Malakí 4, hefur þannig ákveðið verk að vinna. Hann mun ekki vera samþykktur af neinni stórri kirkjudeild. Meirihlutinn mun ekki vera sammála honum, en hann mun sjálfur vita hver hann er. Hann mun þekkja Orðið og hann mun vinna þau verk sem Biblían segir að hann muni gera. Sumir munu sjá hann en ekki þekkja hann. En það verða líka sumir með sama anda og þeir sem tóku við Jesú vegna verka hans og haft er eftir í Jóhannesi 7:31: „*Mun Kristur gjöra fleiri tákni, þegar hann kemur, en þessi maður hefur gjört?*“

En þegar spámaðurinn úr Malakí 4 kemur, með anda Elía, til að færa allt í lag og fullkomna leyndardóm Guðs, mun heimurinn ekki vera hans verður, ekki frekar en hann var verður gömlu spámanna. Flestum mun hætta til að vera svo fastir í trúarskoðunum sínum og fastir við sinn keip að heimsóknin fer alveg fram hjá þeim.

Þessi maður mun ekki gera annað en það sem gott er. Hann kemur til að uppfylla Ritninguna og færa skilaboð til hinna útvöldu, til brúðar Krists. En hann mun verða hataður af trúarleiddtogunum. Þeir munu hafa sama anda og þeir sem stóðu við krossinn og sögðu: „*Hann bjargaði öðrum, en sjálfum sér getur hann ekki bjargað.*“ Þessi spámaður mun ekki gera annað en að þjóna mannkyninu. Samt verður hann gagnrýndur, misskilinn og hafnað vegna þeirra kenninga sem hann flytur. Hann mun vera vígður til spámans allt frá móðurkviði, eins og spámennirnir voru allir. Koma hans mun verða fyrirboði annarrar komu Drottins Jesú Krists – og hann kemur í anda Elía.

3. kafli

Rödd táknsins

Þegar Guð hefur eitt sinn gert eitthvað á tiltekinn hátt, má búast við að hann geri það sama aftur, af því hann breytist ekki („*Hjá honum er engin umbreyting né skuggar sem koma og fara.*“ Jakobs bréf 1:17) Samt getur hann vel gert eitthvað nýtt, eins og hann gerði þegar hann sendi spámanninn Nóa, þegar hann talaði til Abrahams, þegar hann sendi Elía, þegar hann sendi Jóhannes skírara og þegar hann sendi einkason sinn Jesú Krist. Á öllum tímum voru margir sem þekktu Ritninguna og spádómana. Samt sáu þeir ekki hvað Guð var að gera, af því þá skorti þá andlegu innsýn sem þurfti, til að þekkja mann sem sendur var af Guði. Eins og við höfum séð er engin önnur leið til að þekkja mann sem Guð hefur sent, en af verkum hans og hvort Biblían talar um hann.

Meira að segja Páll, sem var samtímamaður Jesú og hafði ábyggilega heyrt um Jesú meðan hann var á lífi, lét samt ekki sannfærast um að hann væri *sá* spámaður sem getið er í Fimmtu Mósebók 18. Páll sá heldur ekki að Jóhannes skírari var fyrirrennari Krists. Þannig hefði Páll ekki getað brugðist við eins og lærisveinar Jóhannesar, þegar hann sagði: „*Sjá, Guðs lamb*“, en þeir fylgdu Jesú upp frá því. Páll þekkti heldur ekki Jesú og fylgdi honum, eins og Pétur og Matteus tollheimtumaður, þegar hann snéri sér að þeim og sagði: „*Fylg þú mér.*“ Páll þurfti að verða fyrir persónulegri reynslu á leiðinni til Damaskus.

Æðsti presturinn og farísearnir og fræðimennirnir þekktu ekki Messías. Og það þótt þeir væru alltaf að leita að honum. En æðsti presturinn trúði því ekki þegar Kristur játti því að vera sonur hins blessaða. Í stað þess að trúa honum þegar hann sagði: „*Ég er sá*“, voru það þeir sjálfir sem guðlöstuðu og notuðu orð hans gegn honum. Og þess vegna gat hann litið niður til þeirra, þar sem hann hékk á krossinum, og sagt: „*Faðir, fyrirgef þeim, því þeir vita ekki hvað þeir gjöra.*“ Ef þeir hefðu trúað að hann væri sonur Guðs, hefðu þeir ekki krossfest hann og öll áætlunin um frelsunina hefði farið forgörðum. Þótt hann gerði undur og tákn, sáu þeir hann aðeins sem mann. Smiðssonurinn sem tók sér kennivald og sagðist vera sonur Guðs. Þeir litu fram hjá verkum hans og héldu sig við hefðirnar, fremur en að viðurkenna að það sem þeir voru að kenna fólkinu væri rangt.

Í fjórða kafla Jóhannesarguðspjalls er sögð sagan af samversku konunni. Jóhannes segir frá því að Jesús sat við brunninn og beið eftir lærisveinunum, sem höfðu skroppið inn í borgina að kaupa mat, þegar konan kom að ná í vatn. Hann bað hana að gefa sér vatnssopa og samtal þeirra var eitthvað á þessa leið:

„Það er nú ekki við hæfi,“ sagði hún, „að þú sem ert gyðingur sért að biðja mig um vatn, af því ég er samverji.“

„Ef þú vissir við hvern þú ert að tala, mundir þú biðja mig um drykk,“ svaraði hann.

Hún sagði: „Þú hefur ekki einu sinni neitt ílát til að láta síga í brunninn. Ertu kannski fremri Jakob forföður okkar sem gaf okkur brunninn?“

„Af vatninu sem ég gef þér mun þig aldrei frammar þyrsta,“ sagði Jesús.

Hún sagði strax: „Endilega gefðu mér þetta vatn!“ Þegar Jesús sagði þetta kom í ljós hvað hún var þyrst. En þetta var hungur og þorsti sem var öðru vísi en hjá öðrum

og þar með rættust orð hans: „*Sælir eru þeir, sem hungrar og þyrstir eftir réttlætinu, því þeir munu saddir verða.*“ (Matteus 5:6)

Þá sagði hann við hana: „Geturðu farið og náð í manninn þinn?“

„Ja, ... ég á nú engan mann“, sagði hún.

„Satt er það,“ kom rödd Guðs og sá allar hennar hugsanir: „Þú hefur átt fimm eiginmenn, en sá sem þú býrð með núna er ekki maðurinn þinn!“

Takið eftir opinberuninni sem hún fékk, þótt hún þekkti ekki Ritninguna nema mjög lítið: „Ég veit að spámennirnir segja að þegar Messías kemur, mun hann segja okkur þessa hluti. Þú segir að þó við tilbiðjum Guð hér uppi á fjallinu, muni sá tími koma að við hættum því. Ég sé að þú ert spámaður!“ Síðan hljóp hún inn í borgina og sagði fólki: „Komið og sjáið mann sem sagði mér allt sem ég hef gert! Er þetta ekki Messías?“ Þótt hún þættist ekkert vita, fékk hún meiri opinberun en trúaðasta fólkið á hennar dögum. Jesús sagði um það fólk, að af því það þættist hafa ljós, væri það blint.

Hversu oft sá Jesús hugsanir fólksins? Hversu oft sá hann spurningar þess og svaraði áður en spurt var? Var þetta ekki eiginleiki Immanúels, Guðs með okkur, frelsarinn Jehóva holdi klæddur? Var það ekki til marks um að Jesús Kristur, frelsari heimsins, væri meðal þess? Samt neitaði það að trúa því. Því sagði hann á þessa leið: „Ef þér trúið ekki orðum mínum, trúið þá verkum mínum.“ (Jóhannes 10:38 eða 14:11) Þannig er það í dag, því „*Jesús Kristur, er í gær og í dag hinn sami og um aldir.*“

Mér hafði verið kennt þetta í sunnudagaskóla mest allt mitt líf. En ég sá slíkan eiginleika Guðs í fyrsta sinn á samkomu í janúar árið 1950, í Sam Houston íþróttahöllinni í Houston, í Texas. Ung kona hafði stigið fram til fyrirbænar. Bróðir Branham snéri sér að henni og sagði: „Áður en ég bið fyrir þér, þarftu að játa synd þína.“ Hún sagði að hún væri réttlát kona, en hann sagði: „Þú hefur verið manni þínum ótrú.“ Maðurinn hennar sat þá einmitt úti í sal. Ég sá út undan mér einhverja hreyfingu og leit í þá átt. Maðurinn hennar var á leið niður ganginn í átt að sviðinu, til að stöðva þessar ásakanir bróður Branham. Samkomuþjónar gerðu sig líklega til að stöðva hann, en bróðir Branham sagði: „Látið hann koma.“ Maðurinn þusti upp á pallinn og átti ekki nema þrjá metra ófarna til bróður Branhams, þegar hann snarstoppaði við þessi orð: „Hvernig er nú með þig og rauðhærða einkaritarann þinn, þar sem þið sátuð í bílnum síðastliðið föstudagskvöld?“ Bróðir Branham talaði nú til þeirra beggja: „Það sem þið tvö þurfið að gera er að iðrast fyrir Guði, játa fyrir hvort öðru og verða hjón að nýju.“ Þetta atvik var handan alls sem ég hafði séð áður.

Nokkrum dögum síðar las ég bók sem fjallaði um ævi bróður Branhams. Höfundur bókarinnar var líka umboðsmaður hans um þetta leyti. Hann sagði frá því að eitt af því sem hann sá um, var að halda því leyndu hvar bróðir Branham gisti, þegar hann kom til einherrar borgar til að vera með samkomur. Ástæðan var sú að fólk var sífellt að ónáða hann, en hann þurfti hvíld og næði til undirbúnings. Þess vegna lagði hann sig fram við að halda því leyndu á hvaða hóteli bróðir Branham væri og enginn vissi það nema hann sjálfur og einhver heimamaður, eins og kannski forstöðumaðurinn sem bauð honum. Þegar atvikið gerðist sem hann sagði frá, var hann búinn að finna hótélherbergi handa bróður Branham og segja forstöðumanninum á staðnum frá því. Síðan átti bróðir Branham að hafa samband við hann þegar hann kæmi til borgarinnar og fá að vita hvar herbergið væri. Umboðsmaðurinn og forstöðumaðurinn biðu þetta kvöld, en bróðir Branham lét ekkert í sér heyra og þeir fóru að verða áhyggjufullir. Seint um kvöldið ákvað umboðsmaðurinn loks að fara á hótelið og fá einhverja hvíld sjálfur. Þegar hann fór í afgreiðsluna til að fá lykilinn, sagði starfsmaðurinn: „Pastor Branham flutti inn núna fyrr í kvöld.“ Hann var furðu lostinn! Bróðir Branham hafði verið uppi á herberginu sínu tímum saman. Þeir

hringdu upp á herbergið til hans og spurðu hvernig hann hefði eiginlega vitað hvar herbergið hans var. „Ja, ég hef bara eitthvert lag á að vita svona hluti,“ sagði hann ósköp blátt áfram. Þegar ég las þessa frásögn og hafði í huga það sem ég hafði séð í Houston, fór eitthvað að gerast í hugsun minni. Ég fór að sjá að þetta var hreint ekki neinn venjulegur maður. En það átti fleira eftir að ganga á, áður en það opinberaðist mér til fulls.

Þegar ég var á biblíuskóla árið 1952 gerðist nokkuð sem þokaði opinberun minni áfram. Sonur bróður Branham, Billy Paul, var í sama skóla og ég og við urðum miklir vinir. Það tengdi okkur saman að við skyldum báðir aðhyllast skírn í nafni Jesú Krists. Kvöld eitt hafði skólastjórinn verið að þrætta um eitthvað við Billy Paul. Strax á eftir fékk hann langlínusamtal og sér til mikillar furðu var bróðir Branham í símanum og vildi endilega tala við hann um sama efni. Ég var staddur rétt fyrir utan skrifstofu skólastjórans, þegar hann fékk símtalið. Og það var strax eftir að Billy Paul hafði gengið út úr skrifstofunni hans. Skólastjórinn var náföluur þegar hann kom fram og hann spurði mig hvar Billy væri og hvort hann hefði nokkuð notað símann. „Nei,“ sagði ég, „það held ég nú ekki.“ „Jæja,“ sagði hann, „þetta var pastor Branham í símanum frá Indíana og hann sagði mér frá samtali mínu, núna rétt áðan, við son sinn Billy!“ Ég furðaði mig heldur betur á því að maður Guðs gæti setið í meira en þrjú þúsund kílómetra fjarlægð og „heyr“ samtal sonar síns og skólastjórans. Ég prísaði mig líka sælan fyrir að pabbi minn skyldi ekki geta þetta.

Tíu árum síðar fór ég á ráðstefnu í Phoenix í Arizona. Ég hafði fengið nafnbótina alþjóðaæskulýðsstjóri og átti að sjá um ungmennastarf. Við áttum að vinna með hippum og vandræðaungmennum og bjóða þeim í matarboð í von um að snúa þeim til Krists. Þetta gerðum við og Guð blessaði það. Þessi aðferð kom vel út. Og í tengslum við þetta varð góður vinskapur milli mín og Richard Shakarians, en faðir hans er alþjóðaformaður *The Full Gospel Business Men* (FGBM), (Félag kaupþýslumanna á bandi fagnaðararindisins). Einn morguninn átti bróðir Branham að tala á fundi félagsins. Af því ég hafði alist upp við hvítasunnukirkjuna, hafði ég mikla ánægju af að heyra hann predika. Hann talaði gegn drengjakolli, stuttum kjólum og að konur gengju í karlmannsfötum og öllu slíku, eins og okkur hafði verið kennt í Hvítasunnukirkju helgunarinnar hjá mér. Ég var hæstánægður með predikunina þennan morgun og vissi að það veitti ekki af þessum boðskap. Þá tók ég eftir því að fólkið sem ég sat með, einkum konurnar, hristi höfuðið, greinilega ósammála og gaf hvað öðru olnbogaskot svo ótt og títt að fólkið hlýtur að hafa verkjað bæði í síðu og onboga á eftir. Þá gerði hann allt í einu hlé á máli sínu og sagði við konurnar: „Dömur, ég skal segja ykkur eitt. Þið hafið nú þegar komist eins langt og þið munuð nokkurn tíma ná hjá Guði, þangað til þið eruð tilbúnar að leggja meira í sölurnar!“

Mér fannst hann hafa lög að mæla og þetta ætti við okkur öll. Ekkert okkar kæmist neitt lengra fyrr en við værum tilbúin að leggja meira í sölurnar. Þú ert kannski ekki tilbúinn að leggja á þig hvað sem er fyrir Guð, en ef þú vilt leggja aðeins meira á þig, þá verður þú líka frjálsari frá syndinni sem því nemur og meira hald í þér fyrir Guð. Það er nefnilega syndin sem truflar þig við að þjóna Guði.

Eftir morgunguðþjónustuna á FGBM-ráðstefnunni, fórum við í hádegismat. En ég heyrði að það voru alls ekki allir sem tóku mark á bróður Branham. Það voru áhrifamiklar konur í hópnum sem sögðu eitthvað á þessa leið við eiginmenn sína: „Billy Branham ætti ekki að predika svona! Hann gerði meira ógagn en gagn. Hann flæmdi fólk í burtu. Hann móðgaði of marga.“ Mér sárnaði að heyra þetta, en það hvarflaði samt að mér að kannski hefðu þær rétt fyrir sér, kannski var hann bara gamaldags.

Næsta dag mætti ég aftur til guðsþjónustu. Bróðir Branham predikaði aftur og þegar nokkuð var liðið á mál hans, sagði hann: „Haldiði að ég viti ekki hvað þið voruð að segja um boðskap minn í gær? Þið sögðuð: „Billy Branham ætti ekki að tala svona! Billy Branham gerði meira ógagn en gagn. Hann flæmdi fólk í burtu.“ Þá draup hann höfði og þaðan sem ég stóð á sviðinu, heyrði ég hann biðja sisvona: „Guð, ef ég er spámaður þinn og það er satt sem ég er að segja, veittu mér staðfestingu.“ Mikið undur fylgdi í kjölfarið. Hann byrjaði öðru megin í áheyrendahópnum og fór að lýsa högum hvers og eins – nafnið, hvaðan hann var, heimilisfangið og gekk á röðina yfir allan salinn. Nokkrir í miðjunni voru frá Sviss og hann gat ekki borið fram orðin, en hann sá fyrir sér götuskiltin þar sem þeir bjuggu og stafaði bara orðin! Fólk þið hefði átt að vera sem þrumu lostið yfir þessu. Svo snéri hann sér við og gekk á braut og ég hugsaði með mér: „Þetta er eins Elía á Karmelfjalli.“

Í hádeginu var ég að borða með sama fólki og áður. Það sagði sín á milli: „Jæja, hann gerði það aftur! Hann gerði meira ógagn en gagn. Hann ætti sko ekki að vera fenginn til að tala á þessum ráðstefnum. Ef ekki væri fyrir Carl Williams, væri hann ekki beðinn að koma.“ Þá fyrst heyrði ég að bróðir Carl Williams styddi boðskap bróður Branham.

Um kvöldið var doktor Jim Brown, úr biskupakirkjunni, að tala. Og þegar bróðir Branham gekk í salinn snéri hann sér við og sagði, „ég vildi miklu heldur að bróðir Branham væri að tala í kvöld. Það væri gaman ef þú værir fánlegur til að segja nokkur orð.“ Það sem bróðir Branham gerði næst, var hlutur sem ég hef annars aldrei séð hann gera, hvorki fyrir né síðar. Sem sagt að nota sitt óbrigðula innsæi þótt hann væri ekki sjálfur að tala. – Hann snéri sér að konunni sem sat við orgelið, en hún var einmitt ein þeirra sem hafði talað gegn honum og sagði: „Systir, þekki ég þig ekki?“ Hún sagði að svo væri. „En ég þekki nú ekki móður þína, er það nokkuð?“

„Nei, það er víst ekki,“ sagði hún.

„Ef þú trúir því sem ég hef sagt þér, meðan ég hef verið hér og trúir að ég sé þjónn Guðs, þá verður móðir þín laus við sjónskemmdirnar þegar þú kemur heim.“

Kannski hefur þetta ekki hjálpað neinum öðrum, en mér var allavega styrkur í því. Mánuði síðar hitti ég nefnilega konuna og spurði hana um móður hennar. Hún sagði: „Bróðir Green, þegar ég kom heim voru sjónskemmdirnar farnar!“ Þá hafði konan líka breyst. Hún var hætt að mála sig, hafði breytt hárgreiðslunni og var í heldur síðari kjól. En þegar ég sá hana fyrir tveimur árum var hún því miður aftur orðin eins og hún hafði verið.

Ég var að byrja að læra af þessu öllu saman. Þegar ég fór heim á leið 1962, var ég staðráðinn í að leggja meira í sölurnar, komast nær Guði og ná aðeins lengra. Það var árið 1963 sem ég ákvað að styrkja bróður Branham til að koma til Beaumont í Texas. Og fá hann til að predika það sem honum fannst Guð segja sér að predika, án þess að þurfa neitt að afsaka sig. Hann féllst á þetta. – Eitt sunnudagskvöld, skömmu áður en hann kom, var ég að predika fyrir söfnuð minn um þau kraftaverk sem ég hafði séð í hans starfi, þegar síminn hringdi á skrifstofu minni. Ég hafði verið að segja þeim frá kraftaverkunum, því ég sá táknið, en heyrði ekki alveg rödd hans – eins og oft var raunin hjá Jesú. Fólk sá táknið og á meðan kraftaverkin héldu áfram var allt í góðu lagi. En þegar hann fór að segja frá boðskap sínum, „*hurfu margir af lærisveinum hans frá.*“ (Jóhannes 6:66) Þegar hann fór að segja, „*ég og faðir minn erum eitt,*“ gat fólk ekki farið lengra. En ég var ekki farinn að sjá þetta í boðskap bróður Branham, þegar ég var að segja söfnuði mínum frá honum þetta kvöld. – Einhver fór í símann og greip svo frammí fyrir mér til að segja að bróðir Branham væri á línunni. Þegar þetta var bjó hann í Tucson (Arizona), en ég var staddur í Beaumont (Texas). Um leið og ég fór af stað í símann, sagði ég við söfnuðinn, „fyrst

ég er að tala um manninn, þá er ekki ónýtt að geta skroppið og talað við hann, og komið svo aftur og sagt ykkur hvað hann sagði.“

Ég tók upp símann, „sæll, bróðir Branham!“

„Sæll, bróðir Pearry,“ sagði hann.

„Bróðir Branham,“ sagði ég uppveðraður, „veistu hvað ég er að gera?“

„Já, það veit ég,“ sagði hann ósköp rólega.

Hann vissi að ég var í miðju kafi að predika um hann. Ég efaðist ekki um það. Ég vissi að hann vissi það. Það hafði meiri áhrif á líf mitt. Ég áttaði mig á að ég gæti ekki orðið reiður við konuna mína, æpt á krakkana, misst stjórn á skapi mínu, verið ópolinmóður, eða gert nokkuð á laun án þess að Guð sæi það og hann gæti lokið því upp fyrir einhverjum öðrum í þúsund mílna fjarlægð. Mér þótti tilhugsunin vandræðaleg. Þegar ég kom aftur í ræðustólinn þetta kvöld var ég dálítið breyttur frá því sem ég var þegar ég fór. Og ég hafði fleira að segja fólkinu sem ég hafði ekki vitað áður.

Vikuna eftir þennan atburð var bróðir Branham að predika á samkomu í Dallas (Texas). Meðan ég var þar, var heimskunnur forstöðumaður sem bauð mér og Roy Borders að koma á skrifstofu sína að ræða við sig um þann möguleika að bróðir Branham færi til Afríku, með honum sjálfum að halda námskeið um lausn frá andavaldi. Hann sagði þetta við okkur: „Sko, bróðir Branham er áhrifagjarnasti maður sem ég hef nokkru sinni hitt. Frá því ég hætti að ferðast með honum, hefur hann farið afvega í kenningunni. Tökum bara þessa kenningu um sæði höggormsins“, hélt hann áfram. „Það er sjálfsagt óvenjulegt líf og boðun bróður Branhams sem dregur að alls kyns furðufugla. Kannski hefur einhver gamall maður í strigakufli, svona einsetumaður, komið út úr skógi með sítt skegg – ábyggilega einhver þannig náungi, sem hefur komið og sagt bróður Branham þessa ógeðfelldu kenningu um ‚sæði höggormsins.‘ Og bróðir Branham gleypiti við því og fór að boða það úr predikunarstólnum. Nú er upptakan komin í umferð og er búin að eyðileggja boðun hans.“

Ég var nú nýbúinn að heyra predikunina *Serpent's Seed* (Sæði höggormsins), og mér fannst það vera stórkostleg opinberun, svo ég sagði, „bróðir, hefurðu *hlustað* á spólu bróður Branhams *Serpent's Seed*?“

„Nei!“ sagði hann. „Ég hef nú ekki tíma til að hlusta á svoleiðis bull!“

Ég var skelfingu lostinn. „Þú ættir ekki að segja svona, bróðir, fyrr en þú hefur heyrt hvað maðurinn sagði! Það ættirðu ekki að gera!“

Bróðir Borders var sjóaðri en ég í svona málum. Hann hnippti í mig svo lítið bar á og ég vissi að hann meinti að ég ætti að hafa hægt um mig og segja ekki fleira um málið. Síðan töluðum við bara um aðra hluti þar til við fórum.

Þetta kvöld mætti bróðir Branham á samkomuna og þessi sami maður sat á pallinum. Þegar kórinn var farinn, sat hann einn uppi á sviði, hátt uppi, þar sem allir samkomugestir gátu séð hann. Bróðir Branham kom inn, heilsaði honum og flutti predikun sína. Undir lok ræðunnar gerði hann hlé á máli sínu, rak út anda öðrum megin í salnum og sagði, „bíðum nú við, það er eitthvað að!“ Nú var einhver hinum megin í salnum með sömu veikindi, hann sagði, „þessir tveir andar eru öskrandi hvor á annan!“ Þá sagði hann valdsmannslega, „í nafni Drottins rek ég þá báða burt!“ Síðan sagði bróðir Branham, „það er svo skrýtið með það, að í fleiri þúsund skipti hefur fólk séð mig greina sjúkdóma og segja ‚svo mælir Drottinn,‘ og það var aldrei rangt. Samt er það svo að þegar Drottinn gefur mér kenningu, eins og þá um ‚sæði höggormsins,‘ þá segir fólk að ég hafi fengið hana frá gömlum manni sem er eins og einsetumaður.“ Og þá snéri hann sér við og leit beint framan í manninn.

Ég sat úti í sal þegar þetta gerðist og hélt auðvitað að bróðir Borders hefði sagt bróður Branham frá þessu. Og eftir samkomuna gat ég varla beðið eftir að spyrja bróður Borders hvað bróðir Branham hefði sagt þegar hann sagði honum frá þessu. En þegar ég spurði hann sagði bróðir Borders, „ég sagði honum ekki frá þessu, þú gerðir það.“ „Ég hef ekki hitt hann!“ bar ég við. En þá skildi ég að bróðir Branham hlýtur að hafa „heyrt“ samtal okkar fyrr um daginn.

Samt var engin alvöru opinberun í hjarta mínu. Það gerðist nokkru síðar. – Fjórtaða febrúar 1964, tók ég þátt í að undirbúa þátt í svæðissjónvarpi þar sem bróðir Branham átti að koma fram, þá um kvöldið. Ég stóð í útidyrnum heima hjá mér og sagði við konuna mína, „ég er farinn af stað að ná í bróður Borders og Billy Paul, til að sýna þeim hvar við verðum með sjónvarpsupptökuna í kvöld, svo þeir viti hvernig á að koma bróður Branham á staðinn.“ Það bjuggu nokkrir ungir strákar heima hjá okkur og ég bætti við, „segðu strákunum að um leið og ég kem aftur ætla ég að fara með þá í klippingu, af því þeir eiga að sitja við aðalborðið með fjölskyldunni í kvöld og ég vil ekki að þeir séu lubbalegir.“ Síðan fór ég í hinn enda borgarinnar og hitti bróður Borders. Hann sagði mér að Billy Paul hefði skroppið að sækja föður sinn, sem var úti í skógi að biðja.

Eftir nokkrar mínútur komu bróðir Branham og Billy Paul akandi. Við heilsuðumst og ég sagðist vilja sýna þeim staðinn. Bróðir Borders og Billy Paul fóru inn að segja konum sínum að þeir ætluðu að bregða sér frá. Þegar þeir voru að koma út aftur sagði ég við bróður Branham, „jæja, ég sé þig í kvöld.“ Ég gekk af stað fram hjá honum á eftir hinum tveimur og hafði bara tekið fáein skref þegar hann sagði, „þú verður að hafa hraðann á ef þú ætlar að ná að fara í klippinguna!“

Ég var á það miklum hraða að ég náði að stíga tvö skref til viðbótar áður en ég snarstansaði. Ég snéri mér að honum og sagði, „hvernig vissirðu að ég væri að fara í klippingu?“ Hann fór að lýsa útidyrnum heima hjá mér.

„Bróðir Branham,“ sagði ég, „komstu við heima hjá mér og talaðir við konuna mína?“

„Nei,“ sagði hann, „bróðir Pearry, þegar ég var úti í skógi áðan, barst mér sýn frá Drottini, þar sem þú stóðst og sagðir við konuna þína að þú ætlaðir að fara með einhverja stráka í klippingu.“

Þegar bróðir Branham sagði þetta, fékk ég opinberunina í heild sinni. Síðasta mótstaðan vék úr huga mér. Ég sagði forviða, „heyrðu, ég sé að þú ert spámaður með anda Elía! Þú hefur mætur á óbyggðunum! Þú úthrópar anda Jesebel! Þú kallar trúarleiddtoga heimsins hræsnara og þú sækist ekki eftir peningum og frægð!“

Hann lyfti upp hendinni eins og til að biðja mig að segja ekki fleira. „Bróðir Pearry,“ sagði hann, „hvað sem þú gerir skaltu halda jafnvægi þínu með Ritningunni; en ég skal ekki neita því sem röddin sagði við Ohioána 1933!“ Svo sagði hann, „Bróðir Pearry, ég tala ekki um það opinberlega. Fólk skilur ekki hvað spámaður er. En þegar ljósið steyptist af himni ofan, og fólkíð sem sat á bakkanum sá það, var rödd sem talaði úr því, alveg eins og kom fyrir Pál á leiðinni til Damaskus. Röddin sagði: „Rétt eins og Jóhannes skírari var sendur sem fyrirrennari fyrri komu Drottins Jesú Krists, ert þú sendur sem fyrirrennari annarrar komu hans.“

UNGI SPÁMAÐURINN AÐ SKÍRA Í OHIOÁNNI
Þar sem „ljósið steptist af himni ofan.“
Sjá bls. 29

4. kafli

Í dag hefur ræst þessi ritning

Það er ekki oft sem fólk sér ritningarstaði vera að rætast. En ég velti fyrir mér hversu margir myndu taka við því ef slíkt bæri að höndum. Sjálfsagt fáir, af því Guð framkvæmir það á svo einfaldan hátt að það er alveg hulið fyrir „*spekingum og hyggindamönnum*,” eins og Biblían segir (Matteus 11:25 eða Lúkas 10:21). Líf Krists og líf William Branhams, tvö þúsund árum síðar, eru tvö dæmi um uppfyllingu ritningarinnar sem hafa farið fram hjá flestum, þótt þau séu lífsspursmál fyrir manninn.

Dagurinn var 24. janúar 1965; staðurinn var Phoenix í Arizona. Tíminn var að morgni dags og bróðir Branham átti að tala á alþjóðaráðstefnu hjá Full Gospel Buisnessmen (Félag kaupsýslumanna á bandi fagnaðarerindisins), að tilstuðlan Carl Williams. Hann kallaði boðskap sinn *Birth Pains* (Fæðingarhríðir). Nokkrum dögum áður hafði kona bróður Branhams gefið honum nýja Biblíu, raunar alveg eins og þá sem hann hafði notað í mörg ár við að predika fagnaðarerindið um allan heim. Þennan morgun kom hann með nýju Biblíuna á samkomuna.

Þegar hann kom að ræðustólnum þennan morgun, eftir að hafa heilsað áheyrendum, opnaði hann nýju Biblíuna þar sem texti dagsins var og fór að lesa kafla í Ritningunni þar sem talað er um síðustu tíma. Og um þá hluti sem komu yfir heiminn eins og jóðsótt hjá konu. Hann las niður síðuna, en þegar hann fletti voru tvær síður sem loddu saman í spánýrri bókinni. Þannig var versið sem hann ætlaði að halda áfram með, falið á milli blaðsíðnanna. Hann var undrandi, af því hinn kaflinn byrjaði síðuna á einmitt því versnúmeri sem hann var að leita að. Samt fann hann þegar hann las, að versin pössuðu ekki saman. Þetta atvik er hljóðritað á spólunni *Birthpains*, þar sem heyra má þegar hann spyr forstöðumennina á sviðinu hvort þetta sé ekki rétti staðurinn fyrir versið, eða hvar það eiginlega sé. Hann fletti síðunum fram og aftur án þess að sjá að þær loddu saman. Það sat maður á pallinum sem hafði líka verið fenginn til að tala á ráðstefnunni. En það var erkibiskup Bandaríkjanna fyrir kaldeíska kaþólsku kirkjuna, Stanley að nafni og var hann klæddur í rauð prestaföt. Hann gekk til bróður Branhams og sagði, „láttu þetta ekki á þig fá, sonur minn, því þetta hefur sinn tilgang fyrir Guði. Hérna, notaðu bara mína Biblíu.“ Bróðir Branham tók við Biblíunni af honum og las textann sem hann hafði ekki getað fundið. Síðan lokaði hann Biblíunni, rétti manninum hana aftur og hélt áfram með boðskap sinn.

Þennan morgun talaði hann um risasprengrunarnar í seinni heimsstyrjöldinni og skotgrafahernaðinn í fyrri heimsstyrjöldinni. Hann sýndi fram á að þetta væru allt fæðingarhríðir, eins og kona með jóðsótt. Hann sýndi að þetta var dómur Guðs, „*upphaf daga sorgar*,” (Markús 13:8, King James þýðingin) og að heimurinn þyldi ekki aðra heimsstyrjöld. Hann nefndi kjarnorkusprengruna sem féll á Hírósíma og máttinn til að eyða heiminum sem menn hafa nú á dögum. Og tengdi það ljóslega við þann tíma sem Ritninginn kallar, „*upphaf daga sorgar*.“ Í stuttu máli; hann sagði frá dómsdegi heimsins.

Þegar hann var á heimleið til Tucson um kvöldið, kom hann við á veitingastað á leiðinni til að koma með eitthvað heim handa krökkunum. Þá kom andi Drottins yfir hann og sýndi honum sláandi hliðstæðu við það sem gerst hafði um morguninn.

Honum var bent á það atvik þegar Jesús Kristur predikaði í samkunduhúsinu í Nasaret, eins og sagt er frá í Lúkasi 4:17-19:

Var honum fengin bók Jesaja spámanns. Hann lauk upp bókinni og fann staðinn, þar sem ritað er (Jesaja 61:1 og 2):

Andi Drottins er yfir mér, af því að hann hefur smurt mig. Hann hefur sent mig til að flytja fátækum gleðilegan boðskap, boða bandingjum lausn og blindum sýn, láta þjáða lausa og kunngjöra náðarár Drottins.

Jesaja var að spá því að sá kæmi sem væri smurður af anda Drottins til að predika fagnaðarerindið fyrir hina fátæku (ekki endilega efnalítið fólk, heldur fátæka í anda, sem gerðu sér grein fyrir að þeir yrðu að treysta á náð Guðs og úthellt blóð Jesú Krists.) Þessir fátæku voru sem sagt þeir, sem áttuðu sig á að það var lítið gagn í að úthella blóði nauta og geita. Það sem máli skipti var lambið sem slátrað var allt frá upphafi heimsins. Það yrðu færðar góðar fréttir, nýtt guðspjall, til þessa fólks sem var fátækt í anda. Og hann mundi ekki senda fólk þá burt, því það yrði hjálparvana án hans. Fréttirnar bærust einnig þeim sem ættu um sárt að binda og til þeirra sem hefðu blæðandi hjarta vegna þess að trúin sjálf væri orðin „eins konar guðrækni,“ sem skorti allan kraft. Hann mundi boða föngum lausn (þeim sem væru fangnir af kerfum), sem vissu ekki einu sinni að þeir væru í fjötrum. „*Ríkir og einskis vant,*“ en væru samt „*aumir, fátækir, naktir og blindir,*“ eins og Biblían varar við. Blinda þeirra yrði andleg og þeir þyrftu augnsmyrsl til að geta séð leiðina til frelsis. Hann myndi opna þessi andlegu augu, og gefa þeim „alvöru augu,“ til að sjá hvað Guð væri að gera á jörðunni. Hann átti líka að frelsa þá sem voru skrámaðir – þá sem höfðu tapað birtu sinni, þótt þeir væru andlega næmir, vegna mótstöðu skipulagðra trúarbragða. (Raunin var sú að menn áttu að hlýða faríseunum á allan hátt. Ef brugðið var út af því, þótt það væri af hlýðni við Guð, voru menn settir út í kuldann.) Sem sagt, Jesaja var að tala um Messías.

Hliðstæðan sem vitnaðist bróður Branham, felst í því að Jesús las versin frá Jesaja 61, nam staðar eftir setninguna, „... og kunngjöra náðarár Drottins.“ Síðan lokaði hann bókinni, rétti prestinum hana og settist niður. „*En augu allra í samkundunni hvíldu á honum.*“ Þá sagði Jesús þessi orð: „*Í dag hefur ræst þessi ritning í áheyrn yðar.*“

Þess er að gæta að Jóhannes postuli segir um Jóhannes skírara, í Jóhannesarguðspjalli 1:32:

Og Jóhannes vitnaði: „Ég sá andann koma af himni ofan eins og dúfu, og hann nam staðar yfir honum.“

Og aftur í Jóhannesi 3:34:

Sá sem Guð sendi, talar Guðs orð, því ómælt gefur Guð andann.

Jóhannes skírari bar vitni um að andi Guðs væri í þessum manni, Jesú Kristi, sem gekk um og gerði þá hluti sem Messías átti að gera. Hann predikaði fagnaðarerindið fyrir fátækum og raunamæddum. Hann leysti þá sem voru fangnir. Hann gaf blindum sýn. Fólk óttaðist kraftaverkin og sagði eitthvað á þessa leið: „Sannlega hefur Guð vitjað fólks síns, því hann hefur sent oss mikinn spámann.“ (Sjá Lúkas 7:16) Sumir sögðu: „Ef þetta er ekki Kristur, mun hann þá gjöra meiri tákn, þegar hann kemur en þessi maður hefir gjört?“ (Sjá Jóhannes 7:31) Ritningin var að uppfyllast. Meira að

segja sat Jesús í samkunduhúsinu og sagði við trúuðustu þjóð í heimi: „Í dag hefur rætst þessi ritning í áheyrn yðar.“ En fólkið skildi það ekki. Þarna var hann, smurður af anda Guðs og gerði það sem Jesaja spámaður hafði sagt fyrir um. Hann kunngjörði „náðarár Drottins.“ Gyðingar hefðu getað tekið við Messíasi á þessum tíma, en þeir höfnuðu honum. *Takið nú eftir, Jesús lukti aftur bókinni.*

Nú skulum við lesa sama ritningarstað, úr Jesaja 61, vers eitt og tvö:

Andi Drottins er yfir mér, af því að Drottinn hefir smurt mig. Hann hefir sent mig til að flytja nauðstöddum gleðilegan boðskap og til að græða þá, sem hafa sundurmarið hjarta, til að boða herteknum frelsi og fjötruðum lausn, til að boða náðarár Drottins...

Gætum þess að Jesús lauk ekki öðru vers, samkvæmt frásögn Lúkasar, en það endar svona:

...og hefndardag Guðs vors, til að hugga alla hrellda,

Jæja, kannski hafa menn samt ekki áttað sig fyllilega á hliðstæðu þessa atburðar og þess sem gerðist í Phoenix. Guð hafði sent mann sem andi Drottins bjó í; en seinni hlutinn af öðru vers í Jesaja 61, rættist í Phoenix í Arizona, 24. janúar, 1965. Þegar spámaður Guðs, með anda Elía, gerði einmitt það sem Jesaja hafði spáð fyrir um. Hann talaði um „hefndardag Guðs vors,“ þegar hann predikaði um dóminn yfir þessum heimi í ræðunni *Birthpains*. - Jesús stóð í samkunduhúsinu og presturinn rétti honum Biblíuna og hann rétti honum hana aftur og sagði: „Í dag hefur rætst þessi ritning í áheyrn yðar.“ Fólkið skildi ekki hvað hann var að tala um. Það sama gerðist á þessari öld, hjá þessari kynslóð. Spámaður Guðs á jörðu sagði fyrir um „hefndardag Guðs vors,“ og trúaða fólkið skildi það bara ekki. „*Hugga alla hrellda,*“ gerði hann líka, því hann sagði að til sé ráð til bjargar: „Komið út úr henni mitt fólk og verið aðskilin.“ Spámaðurinn fór aftur til Phoenix næsta dag, 25. janúar árið 1965. Og hann predikaði um það sem andi Guðs hafði lokið upp fyrir honum í ræðu sem heitir „*This Day This Scripture Is Fulfilled* (Í dag hefur rætst þessi ritning)“. Nokkrum dögum síðar kom hann aftur til Tucson og gekk upp í fjöllin skammt frá Fingurkletti. Á meðan hann var á bæn skammt frá tindinum, kom gulbrúnt ský af himni ofan í laginu eins og regnhlíf og það seig niður að fjallinu í þrígang. Þetta var svo skrytið fyrirbrigði að skólabörnum var jafnvel hleypt út úr tíma til að sjá það. Líkt og þegar Móse kom niður af fjallinu á sínum tíma, kom þessi spámaður niður með sérstaka opinberun í hjarta sínu. En það var leyndardómurinn um hjónaband og skilnað, sem hann predikaði um í kirkju sinni í Jeffersonville í Indíana. Móse hafði fengið leyfi til að veita skilnað vegna harðlyndis fólksins. Guð hafði gefið bróður Branham sérstök fyrirmæli handa brúðinni, fyrir þá sem hefðu lent í alls kyns flækjum fyrr á ævinni, af því þeir þekktu ekki sannleikann. Ræðan er til á spólunni *Marriage And Divorce* (Hjónaband og skilnaður).

Þegar bróðir Branham var drengur, birtist honum Drottinn Jesús Kristur á akri nærri heimili sínu. Seinna var fundarsalur fyrir skóla reistur á staðnum. Í febrúar árið 1965, áður en hann flutti ræðuna *Hjónaband og skilnaður*, predikaði hann í þessum fundarsal ræðuna *This Day This Scripture Is Fulfilled* (Í dag hefur rætst þessi ritning). (Áheyrendur voru svo margir að það var opnað milli fundarsals og leikfimisals og hann þurfti að standa á milli salanna, með suma sér á vinstri hönd en aðra á hægri hönd). Staðurinn þar sem hann stóð og predikaði, var hér um bil í sömu hæð og stöðu og þar sem hann hafði staðið þegar herrann Jesús birtist honum. Þarna stóð hann, í

febrúar 1965, í sömu stöðu og þegar Jesús birtist honum mörgum árum áður og flutti ræðuna „Í dag hefur ræst þessi ritning.“ Hann sagði að Guð hefði sent andann yfir sig og að hann hefði predikað endurlausn fyrir blinda, hann hefði fært þeim frelsi sem voru bundnir, hann hefði boðað þeim sem voru fátækir í anda bæði von og miskunn og náð og hann hefði kunngert hefndardag Guðs vors á þessari jörð.

Í dag hefur ræst þessi ritning.

AD FYLGJA MÁLI SÍNU EFTIR

5. kafli

Yngri ár og trúartaka

Af því sem á undan er gengið getið þið ef til vill séð af hverju ég tel að William Marrion Branham hafi verið spámaður Guðs fyrir þessa kynslóð. Og hafi verið sendur til að flytja orð Guðs, til að ljúka upp leyndardómum Guðs, til að færa allt í lag og leiðrétt það sem hefur farið afvega. Fyrir þá sem ekki þekkja ævi hans í smáatriðum, vil ég segja ykkur dálítið frá henni, til að þið hafið sama tækifæri og ég hafði þegar ég las bókina *A Man Sent From God* (Maður sendur frá Guði), eftir bróður Gordon Lindsay. Ef til vill sjáið þið líka, eins og ég gerði, að Guð hafði sérstaka áætlun fyrir líf hans allt frá fæðingu. En til samanburðar skulum við fyrst skoða önnur tilvik í Biblíunni um menn sem voru útvaldir allt frá fæðingu.

Fyrsti kafli í Fyrri Samúelsbók segir af því hvernig móðir Samúels gaf hann Drottinn áður en hann fæddist. Strax á barnsaldri var farið með hann í musterið, þar sem móðir hans fól hann Elí, æðsta presti, svo hann væri alinn upp í þjónustu við Drottinn. Þegar hann var ennþá barn, eins og sagt er í Fyrri Samúelsbók 3:1: „*Samúel gegndi þjónustu Drottins hjá Elí. Orð frá Drottni var sjaldgæft á þeim dögum, vitranir voru þá fátíðar.*“ Ég bið lesandann að athuga hliðstæðuna við tuttugustu öld. Hvar og hverjum barst eiginlega orð Drottins með vitrunum, áður en bróðir Branham kom fram á sjónarsviðið í kristinni boðun? Það voru raunar einhverjir sem fengu sýnir, en það bar ósköp lítið á guðlegri lækningu í heiminum. Það var heldur engin vakning, eins og fólk hefur kynnst síðan. Vakningin hófst 1946 og hélt áfram til 1957, eða þar um bil. En hefur hjaðnað frá því sem mest var í kringum 1950. Það var því ámóta og á dögum Samúels, „*vitranir voru þá fátíðar,*“ af því það var enginn spámaður Guðs til staðar á undan bróður Branham.

Samúel var enn á barnsaldri þegar Guð talaði til hans í fyrsta sinn. Hann kallaði þrisvar á hann. Samúel ansaði í hvert sinn, en hélt að það væri Elí að kalla á sig. Loks sagði Elí honum að fara aftur í rúmið, en ef þetta gerðist aftur skyldi hann segja: „*Tala þú, Drottinn, því að þjónn þinn heyrir.*“ Og í Fyrri Samúelsbók 3:11 stendur: „*Drottinn mælti þá við Samúel: „Þá hluti mun ég gjöra í Ísrael, að óma mun fyrir báðum eyrum allra þeirra, er það heyra.*“ Hinn mikli Guð birtist Samúel, „með orði Drottins,“ þótt Samúel væri bara barn; og þeir sem heyrðu um þetta urðu svo spenntir að sjá hvað Drottinn mundi gera að það ómaði fyrir eyrum þeirra. (Og ef þið hlustið á hvað Guð hefur gert hjá okkar kynslóð, getur verið að það ómi líka fyrir eyrunum á ykkur – með því að heyra það sem þið vissuð ekkert um, með því að heyra hvað hefur gerst í lífi bróður Branham.)

Fyrst benti Guð Samúel á nokkuð sem Elí gerði rangt. Af því Samúel hafði mætur á Elí, langaði hann ekkert að segja honum frá því. En presturinn færði honum heim sanninn um að hann ætti að segja frá orðum Drottins, sama hvort fólki líkaði betur eða verr. Og 19. vers segir, „*Samúel óx, og Drottinn var með honum og lét ekkert af því, er hann boðaði, falla til jarðar.*“ Ef Samúel sagði það, gerði Guð það. Og Drottinn blessaði fólkið með návist sinni, eins og sagt er í 21. vers: „*Og Drottinn hélt áfram að birtast í Síló, og Drottinn opinberaðist Samúel í Síló með orði sínu.*“ Í hvert sinn sem Guð hefur komið fram á sjónarsviðið eða birst fólki, er það alltaf þannig í Biblíunni að hann hefur gert það með því að senda orð sitt í gegnum spámann Guðs.

Samúel var heldur ekki eina dæmi þess að barn væri kallað af Guði til að vera spámaður. Í Jeremía 1:4,5 segir: „Orð Drottins kom til mín: Áður en ég myndaði þig í móðurlífi, útvaldi ég þig, og áður en þú komst af móðurkviði helgaði ég þig. Ég hef ákvarðað þig til að vera spámann þjóðanna!“ Þannig var fyrirfram ákveðið að Jeremía skyldi verða spámaður þjóðanna, áður en hann kom úr móðurkviði. Jeremía sagði: „Þú sagði ég: Æ, herra Drottinn! Sjá, ég kann ekki að tala, því að ég er enn svo ungur. En Drottinn sagði við mig: Seg ekki: „Ég er enn svo ungur!“ heldur skalt þú fara til allra, sem ég sendi þig til, og tala allt það, er ég býð þér. Þú skalt ekki óttast þá, því að ég er með þér til þess að frelsa þig! – segir Drottinn. Því næst rétti Drottinn út hönd sína og snart munn minn. Og Drottinn sagði við mig: Sjá, ég legg orð mín þér í munn. Sjá þú, ég set þig í dag yfir þjóðirnar og yfir konungsríkin til þess að uppræta og umturna, eyða og rífa niður, byggja og gróðursetja!“

Guð setti það í hjarta móður Móse, þegar hann var aðeins kornabarn, að hann væri útvalinn. Guð fóstraði hann í húsi faraós, en leiddi hann síðan út í eyðimörkina í fjörutíu ár og fræddi hann meira. Loks sendi hann Móse aftur sem bjargvætt Ísraelsmanna. Gætum þess að Guð beið ekki þangað til Móse var orðinn fimmtugur. Hann byrjaði að vinna í lífi Móse þegar hann var aðeins ungabarn, daginn sem hann fæddist.

Við sjáum því að spámenn eru ekki menn sem fæðast í þennan heim eins og hver annar, en leggja síðan óvenju mikið á sig fyrir Guð, gráta, biðja og fasta, þar til Guð veitir þeim yfirnáttúrulegan kraft. Það er einmitt þannig að þeir eru útvaldir allt frá móðurkviði, en síðan eru þeir leiddir á þann stað í lífinu, þar sem þeir eru svo lausir frá synd að syndin getur ekki brenglað orði Guðs. Því meir sem þeir eru aðskildir frá synd, því betur eru þeir helgaðir þjónustunni við Guð almáttugan.

Það er alger nauðsyn að hlusta á spámann sem er sendur af Guði. Því hann er rödd Guðs til heimsins, á þeim tíma sem Guð sendir hann. Eins og við vorum að lesa, sagði Guð við Jeremía, þegar hann var ennþá barn, efnislega á þessa leið: „Orðin sem þú mælir, eru ekki þín orð, þau eru mín orð, og ég hef sett þig yfir þjóðirnar. Ef þú segir: Ríftu það niður, mun ég rífa það niður. Ef þú segir: Byggðu það upp, mun ég byggja það upp!“ Sjáið þið að þetta er sú leið sem Guð hefur valið? Er ekki einmitt talað um í þriðja kafla Postulasögunnar, hversu nauðsynlegt það sé að hlusta á spámenn Guðs, og hvaða dómur bíður þeirra sem ekki vilja hlusta á þá?

En er mögulegt fyrir Guð að senda spámann á tuttugustu öld? Sjálfur trúi ég að hann hafi einmitt gert það og þar með uppfyllt orð sitt. Ég þakka Guði fyrir að standa við orð sín, því annars hefði ég verið að vinna blindandi í eintómri stofnanatru. Ég hefði verið að fylgja hefðum manna, í þeirri trú að þær væru kennisetningar Guðs. Ég sá að Guð hafði gert slíka hluti í gegnum aldirnar og ég sá að Guð var að gera það sama núna og spámennirnir gerðu fyrr á tíð. Ég sá að Ritningin spáði því að þetta myndi gerast. Það var þá sem ég sagði: „Heyrðu, ég sé að þú ert spámaður Guðs!“ Ég hikaði ekki, því þetta var opinberun í hjarta mínu.

Sjötta apríl árið 1909, var fimmtán ára gömul stúlka í Kentucky sem eignaðist dreng. Hann var látinn heita William Marrion Branham. Daginn sem hann fæddist var einkennileg birta, eða nálægð, í litla bjálkakofanum í sveitinni. Það kom ljós sem sveif inn um gluggann og staðnæmdist yfir vöggunni. Það er ekki að furða þótt fólk sé sá það hafi sagt, „hvernig skyldi þetta barn verða?“ Þegar barnið var ekki nema sex mánaða, kom í fyrsta sinn í ljós að Guð hélt verndarhendi sinni yfir því. Hann og móðir hans voru stödd í kofanum, en faðirinn var í burtu vegna vinnu. Og þau sluppu frá bráðum bana með undursamlegum hætti. Það hafði gert slíkan snjóbyl að kofinn var alveg einangraður og matur og eldiviður var á þrotum. Ungu móðirin sá sér ekki annað vænna, en að vefja sig og barnið inn í allar ábreiður sem til voru og leggjast

upp í rúm og bíða dauðans. Nágranni þeirra sem bjó í nokkurri fjarlægð, hafði um nokkurra daga skeið fundist að hann ætti að heimsækja þau og sjá hvernig þau hefðu það, þótt hann gæti með engu móti skýrt af hverju honum fannst þetta. Dag nokkurn var tilfinningin svo sterk að hann gat með engu móti staðist það. Hann fór yfir hæðirnar að kofanum og fann móður og barn nær dauða en lífi. Hann safnaði eldiviði í skyndingu og kveikti upp í ofninum. Svo fór hann heim til sín að ná í mat og tókst að koma þeim aftur til heilsu. Það var einhver undarleg nálægð sem maðurinn gat ekki gert grein fyrir, sem fékk hann til að líta í heimsókn, einmitt á þeirri stundu og ná að bjarga lífi þessa tiltekna sex mánaða gamla drengs.

Þegar bróðir Branham var þriggja ára fékk hann sína fyrstu vitrun. Hann sagði móður sinni að þótt þau byggju núna í Kentucky, myndu þau einhvern tíma búa nálægt borg sem hétu New Albany. Og þess var skammt að bíða að fjölskyldan flyttist frá Kentucky, yfir Ohioána til Indíanafylkis. Og skömmu síðar fluttu þau nokkrum kílómetrum sunnar, til Jeffersonville í Indíana, sem er ekki nema nokkra kílómetra frá New Albany í Indíana. Vitrunin rættist.

Þegar bróðir Branham var sjö ára, henti hann annað skrýtið atvik sem hann skildi ekki. Dag nokkurn var hann úti að hjálpa föður sínum. Hann var að ganga undir espitré og einkennilegur vindur skók lauf trésins, þótt það væri annars logn þennan dag. Hann sagði frá því að hvirfilvindur hafi hrist vissan hluta trésins á stærð við tunnu. Rödd barst úr hvirfilbylnum og mælti: „Þú skalt aldrei reykja, drekka eða menga líkama þinn, því þegar þú verður eldri er verk að vinna fyrir þig.“ Hann botnaði ekkert í þessu fyrirbrigði og varð hræddur og hljóp til móður sinnar. Fyrst hélt hún að hann hefði fengið slöngubít, en síðan að hann hefði kannski fengið einhvers konar taugakast. Hún setti hann í rúmið og sótti lækinn.

Þegar hann var níu ára, var hann eitt sinn að leika sér með vinum sínum. Þá sá hann fyrir sér brú yfir Ohioána milli Louisville og Jeffersonville. Hann sagði vinum sínum að hann sæi brú þarna og það sem meira var, að hann sæi hluta af henni hrynja og sextán manns hrapa til bana. Og vinir hans sögðu fólki frá þessu. En tuttugu og tveimur árum síðar var brúin byggð – og hún kostaði sextán manns lífið. Brúin stendur enn (1969), á milli Jeffersonville og Louisville.

Eitt sinn þegar hann var ungur maður, var stúlka sem stríddi honum af því hann vildi ekki reykja. Og raunar ætlaði hann að fara að reykja til að fá frið. En hann sagði að þegar hann teygði sig í sígarettar hafði hann aftur heyrt í hvirfilvindinum. Því meira sem hann reyndi, því sterkari varð hvinurinn, þar til hann varð hræddur við lætin í honum. Og svo fór að hann reykti aldrei.

Um svipað leyti var honum boðinn sopi af áfengi og maðurinn vildi endilega að hann fengi sér sopa. Faðir hans var þar viðstaddur og kallaði hann algjöra gungu ef hann vildi ekki fá sér sopa. Hann ætlaði að láta til leiðast en þá kom hvirfilvindurinn aftur. Hann ætlaði að bera flöskuna að vörum sér, en vindurinn óx svo svakalega að hann varð hræddur og hljóp burt. Hann óhlýðnaðist ekki Guði – hann gat það ekki – því Guð hafði áætlun fyrir líf hans sem var óðum að koma í ljós.

Á unglingsaldri fór hann einu sinni á útiskemmtun. Spákona nokkur, sem var stjörnuspekingur, gekk til hans og sagði: „Vissirðu það, ungi maður, að það er tákni sem fylgir þér?“ Þetta minnr á það þegar illi andinn sagði við Jesú: „Þú ert Kristur, sonur Guðs.“ (Lúkas 4:41, King James þýðingin.) Prestarnir og trúarleiddtogarnir, trúaðasta fólk heimsins á tímum Jesú, þekkti hann ekki, en það gerðu illu andarnir. Eins var um bróður Branham.

Þegar Páll postuli fór til Þýatíru til að predika, var honum ekki vel tekið, heldur var hann settur í fótastokk. Ung stúlka hafði á orði: „Þetta er Páll, sem predikar um Krist fyrir okkur, boðskapinn um frelsun.“ (Sjá Postulasöguna 16:17). Það var

illur andi í henni sem vissi hver Páll var þegar hinir vildu ofsækja hann. Þannig var það líka hjá okkar kynslóð. Illu andarnir gátu séð að það var eitthvað öðru vísi við bróður Branham, áður en trúaða fólkið í heiminum vildi kannast við það. Það eru ennþá margir sem vilja ekki viðurkenna störf Guðs í gegnum þennan mann. Þeir neita að viðurkenna að hér var á ferðinni eitthvað langt handan við lífsins vanagang. Ætli það sé kannski af því að þótt þeir séu trúaðir, séu þeir samt ekki andlegir?

Þegar bróðir Branham var fjórtán ára, var hann nærri dáinn í annað sinn. Hann varð fyrir slyssaskoti, og þar sem hann lá í blóði sínu með sundurtættan fótlegg af haglabyssuskotinu, fékk hann sýn eða vitrun. Hann sjálfur dofnaði í burtu og hann sá fólk í Helvíti. Hann sá hluti sem myndu gerast á sjöunda áratugnum hjá konum í heiminum, andlitsfarði notaður á fáránlegan hátt og því um líkt. En þetta fólk var í Helvíti og honum brá heldur betur að sjá að Helvíti væri til. En hann streittist samt við að hlýða kalli Guðs. En Guð hélt samt áfram að vitja hans, því hann hafði verk að vinna þegar hann yrði eldri.

Hann fór vestur til Phoenix í Arizona, árið 1927, þegar hann var níttján ára að aldri. Meðan hann var að vinna þar á búgarði, barst honum sú fregn að Edward bróðir hans, sem var næstur honum að aldri, væri látinn. Þegar hann heyrði af dauða Edwards fór hann og horfði lengi út yfir eyðimörkina. Og hann velti fyrir sér hvort Edward hefði verið tilbúinn að mæta Guði. Á leið sinni í útförina í Jeffersonville, kviknaði spurning í huga hans; „Ert þú tilbúinn?“ Hann minntist þess hvernig faðir hans og móðir höfðu grátið og hver áhrif þetta hefði haft á sig. Og hann fór að velta fyrir sér sinni eigin stöðu. Hann var alltaf meðvitaður um röddina, eða nálægðina sem hann hafði fundið fyrir frá því hann var smábarn, og vildi tala við hann. Þetta skildi hann að frá hinum strákunum á hans aldri, af því hann talaði um skrýtna hluti og vildi hvorki reykja, drekka, dansa né ærslast eins og þeir gerðu. Þótt hann gæti ekki hagað lífi sínu að þeirra fyrirmynd, þá vissi hann samt ekki hvernig hann gæti gefið sig Guði á vald. En andi Guðs hélt áfram að vera með honum þegar dauða Edwards bar að höndum og þar kom að hann reyndi að biðja. Hann vissi ekki hvernig hann ætti að fara að því, en hann hafði mætur á óbyggðunum. Og hann skrifaði á miða, „Guð, hjálpaðu mér!“ Hann setti miðann á tré úti í óbyggðum, því hann vissi að Guð væri að finna úti í náttúrunni.

Loks kom að því að hann fann sér hentugan stað úti við, kraup á kné og ákallaði Guð hreint út. Hann vissi ekki ennþá hvernig ætti að biðja, en þetta dugði til að ljúka upp gáttum himinsins. Hann sagði að það virtist sem þúsund punda byrði létti af herðum sér. Hann vissi ekki hvað hann átti af sér að gera í ofsakæti sinni og feginleika. Hann reis á fætur og fór að hoppa og hlaupa fram og aftur. Hann hljóp inn í húsið og móðir hans spurði undrandi hvað gengi eiginlega á. „Ég veit ekki,“ sagði hann, „mér finnst ég bara svo léttur!“ Hann hljóp út úr húsinu og niður veginn. Hann vissi ekki hvernig hann ætti að láta í svona upphöfnu ástandi.

Seinna var hann að vinna fyrir Veitustofnunina í Jeffersonville. Hann varð fyrir gaseitrun og veiktist hastarlega. Hann þurfti að gangast undir aðgerð og enn einu sinni var hann nær dauða en lífi. Útlitið var mjög dökkt, þangað til yfirnáttúrulegt atvik kom upp. Það kom ljós sem staðnæmdist frammi fyrir honum. Læknarnir bjuggust ekki við að hann lifði. En þegar hann lifði nú samt af, var einn læknanna sem kom í herbergið hans eftir aðgerðina og sagði: „Guð hefur sannarlega vitjað þessa pilts!“ Bróðir Branham sagði að hann hefði ekki vitað hvað var að gerast á þeim tíma. En ef hann hefði þá vitað það sem hann komst að seinna, hefði hann hoppað upp úr rúminu í kæti sinni; læknaður í nafni Drottins. Eftir að hann fór af spítalanum, fór hann að reyna að kynnast Guði betur. Hann sá líka að Guð hafði gert býsna mikið fyrir sig.

Eitt sinn þegar hann, kraup á kné í eldiviðarskýli og það, kom ljós inn í skýlið og myndaði kross. Það var þá sem eitthvað steiptist yfir hann og hann fann undursamlega tilfinningu sem hann hafði aldrei áður fundið. Hann sagði mér sjálfur að það hefði verið eins og rigning sem hríslaðist yfir hann allan. Hann vissi þá að Guð hafði skírt hann með heilögum anda.

Hann frétti af hópi fólks sem trúði á handayfirlagningu til lækninga. Á samkomu hjá þessu fólki voru lagðar hendur yfir hann og á samri stundu batnaði honum af magaóþægindum, sem höfðu komið af gaseitruninni.

Það var eftir þessa undursamlegu lækningu sem hann fór fyrst að predika. Á fyrstu samkomunni var fólk sem lét skírast. Það gerðist annað yfirnáttúrulegt atvik ellefta júní árið 1933, sem verður nánar lýst í sjötta kafla. Árið 1933 fóru yfirþyrmandi hlutir að gerast í lífi hans og það þyrfti heila bók til að segja almennilega frá því. Þegar bróðir Branham fór að predika og byggja upp kirkju, birti Guð honum vitranir. Og það má með sanni segja að Guð hafi farið að koma fram á sjónarsviðið, af því að orð Guðs kom sem bein vitrun. Eftir aldalangt hlé hafði Guð vitjað fólks af þessari kynslóð, í gegnum spámann. Hann hafði sent spámann, útvalið hann strax í móðurkviði. Hann hafði helgað líf hans strax í barnæsku og mótað hann á sama hátt og aðra Guðsmenn í Ritningunni.

BRÓÐIR BRANHAM SEM
UNGUR FORSTÖÐUMAÐUR

6. kafli 1933

Sál, sem seinna nefndist Páll, stóð og hélt á yfirhöfnum þeirra sem grýttu til bana hinn hughrausta Stefán. Þetta var eitt af mörgum grimmdarverkum ofstækismannsins Sáls. Og þau höfðu í för með sér að hinir frumkristnu dreifðust til annarra landa og þar með uppfylltist skipun Guðs um að breiða út boðskapinn erlendis. En dag nokkurn sá hann ljós og brá svo mikið að það snéri við öllum tilgangi lífs hans. Þannig er sagt frá því í Postulasöggunni 9:1-7:

En Sál blés enn ógnum og manndrápum gegn lærisveinum Drottins. Gekk hann til æðsta prestsins og beiddist bréfa af honum til samkundanna í Damaskus, að hann mætti flytja í böndum til Jerúsalem þá, er hann kynni að finna og væru þessa vegar, hvort heldur karla eða konur. En þegar hann var á ferð sinni kominn í nánd við Damaskus, leiftraði skyndilega um hann ljós af himni. Hann féll til jarðar og heyrði rödd segja við sig: „Sál, Sál, hví ofsækir þú mig?“

En hann sagði: „Hver ert þú, herra?“

Þá var svarað: „Ég er Jesús, sem þú ofsækir. En statt upp og gakk inn í borgina, og þér mun verða sagt, hvað þú átt að gjöra.“ Förunautar hans stóðu orðlausir. Þeir heyrðu að vísu raustina, en sáu engan.

Sál var ekki einn þegar þetta gerðist. Sem Páll, segir hann sjálfur frá atvikinu tvisvar í Postulasöggunni. Í Postulasöggunni 22:9, frammi fyrir hópi manna í musterinu:

Þeir, sem með mér voru, sáu ljósið, en raust þess, er við mig talaði, heyrðu þeir ekki.

Er eitthvað ósamræmi í þessu? Heyrðu förunautar Sáls röddina eða ekki? Við skulum líta á hina frásögn Páls, í Postulasöggunni 26:13-15, frammi fyrir konunginum:

Sá ég, konungur, á veginum um miðjan dag ljós af himni sólu bjartara leiftra um mig og þá, sem mér voru samferða. Vér féllum allir til jarðar, og ég heyrði rödd, er sagði við mig á hebresku: „Sál, Sál, hví ofsækir þú mig? Erfitt verður þér að spyrna móti Broddunum.“ En ég sagði: „Hver ert þú, herra?“ Og Drottinn sagði: „Ég er Jesús, sem þú ofsækir.“

Nú sjáum við að það var ekkert misræmi í frásögnunum. Röddin talaði hebresku og hann var sá eini sem skildi það sem sagt var. En fyrir þá sem eru veraldlega þenkjandi, og langar eiginlega ekkert til að trúa Ritningunni, gæti þetta lítið út eins og mótsögn. Ég tek þessar frásagnir af reynslu Páls, sem dæmi um sýndarmisræmi. Ástæðan er sú að ég ætla að segja frá ljósinu sem birtist bróður Branham og ég held að það ósamræmi sem finna má í frásögnum af því atviki, sé einmitt af sama tagi og sýndarmisræmið sem var á milli ólíkra frásagna Páls af sinni reynslu.

Það var ellefta júní árið 1933. Bróðir Branham var að skíra í Ohioánni, á móts við endann á *Spring Street* (Lindargötu) í Jeffersonville. Undarlegt ljós birtist sem

líktist stjörnu og steiptist allt í einu niður að honum og staðnæmdist yfir höfði hans. Það voru hér um bil fjögur þúsund manns sem sátu á árbakkanum og fylgdust með og margir þeirra urðu vitni að þessu óskýranlega fyrirbrigði. Sumir tóku óttaslegnir til fótanna; aðrir féllu fram í tilbeiðslu. Margir veltu fyrir sér hvað þetta sérstæða atvik gæti táknað. Eins og gerðist hjá Sál, var rödd sem talaði úr ljósinu. Hún sagði: „Eins og Jóhannes skírari var sendur sem fyrirrennari fyrri komu Drottins, ert þú sendur sem fyrirrennari endurkomu hans...“

Sumir hafa haldið að röddin hafi sagt: „...þinn boðskapur verður fyrirrennari annarrar komu hans.“ En hvernig getur verið boðskapur án boðbera? Boðskapurinn verður ekki skilinn að frá boðberanum, eins og var í tilviki Jóhannesar skírara. Bróðir Branham var spurður, „sagði röddin þú eða þinn boðskapur verður fyrirrennari seinni komunnar?“ Svarið var það sem hann hafði raunar látið grafa á hurðina á nýja heimilinu sínu í Tucson: „Eins og Jóhannes skírari var sendur sem fyrirrennari fyrri komu Drottins, ert þú sendur sem fyrirrennari endurkomu hans.“

Ef fólk getur trúað því að Guð hafi birst Páli sem eldstólpi, hvað er það þá sem hindrar það í að trúa að Guð geti, og hafi í raun gert þetta aftur á tuttugustu öld? Meðal þess fólks sem Guð notaði til að staðfesta boðskapinn sem fram kom við endann á Spring Street, með tungutali og útlekkingu þess, eru aðilar sem þrátt fyrir það eru ekki reiðubúnir að samþykkja að bróðir Branham hafi verið fyrirrennari endurkomu Drottins Jesú Krists. Ég veit um fólk í San Antonio í Texas, sem Guð notaði til að segja frá orðunum: „Eins og Jóhannes skírari var sendur...“ en það afneitar honum í dag. Annaðhvort treystir það ekki því sem Guð sagði þeim árið 1946, eða því hefur farið svo fram í guðfræðinni að það telur sig geta breytt spádómnum frá sinni upprunalegu mynd. Hvað sem því líður hefur það rangt fyrir sér. Ef Guð sendi þennan mann með anda Elía til að vera undanfari endurkomu sinnar og koma í lag því sem hefur leiðst út í hefðir og vikið frá orði Guðs og ef Guð staðfesti hann í hvert sinn sem hann sagði, „svo segir Drottinn,“ þá ættum við líka að hlusta á kenningar hans.

Árið 1933 var tími mikilla opinberana fyrir bróður Branham og þá sem fylgdu boðskap hans þá og nú. Við skulum líta á annan kafla Daníelsbókar, til að fá grundvöll fyrir þessum opinberunum. Nebúkadnesar konungur fékk sýn sem ekki var hægt að ráða, þótt hann kallaði til töframenn, spásagnamenn og spekinga. Þá heyrði hann að Daníel gæti ef til vill hjálpað. Nebúkadnesar hafði vitrast líkneski sem hafði höfuð úr gulli, brjóst og arma úr silfri, maga og lendar úr eiri, fótleggi úr járn og fætur að hluta úr járn og að hluta úr leir. Spámaðurinn Daníel fékk orð frá Drottni og sagði konunginum að líkneskið táknaði ríkisstjórnir sem yrðu í heiminum, frá dögum Nebúkadnesars og til hinstu tíma. Nebúkadnesar var mikill konungur og hann var sjálfur gullhöfuðið. Á eftir honum kæmi óæðra veldi, sem brjóstið og armarnir úr silfri táknuðu (sagan sýnir að þetta var ríki Medea og Persa). Því næst var gamla gríska heimsveldið sem táknað var með eiri. Á eftir því kom enn minna veldi sem var sameinað í fyrstu, en skiptist síðan í tvennt (maginn og lendarnar úr eiri). Þetta var rómverska heimsveldið, það byrjaði sem eitt ríki en skiptist síðan í tvennt. Járnfótleggirnir virðast tákna veldi Evrópu og valdajafnvægi þeirra eftir hrun Rómaveldis. En hvernig er með fæturna úr leir og járn, efni sem blandast ekki saman? Nafnið „Eisenhower“ (fyrrum forseti Bandaríkjanna), þýðir járn; „Khrushchev“ (fyrrum leiðtogi Sovétríkjanna), þýðir leir. Hvor þessara manna, fór fyrir fimm þjóðum. Og í hvert sinn sem þeir reyndu að semja, kom í ljós að sjónarmið þeirra gátu bara ekki blandast saman. Þeir fóru alltaf að deila. Þjóðirnar eru blendnari núna svo það er erfiðara að skipta þeim niður í járn- og leirbandalög. En á dögum Khrushchevs og Eisenhowsers gátu þær engan vegin staðið (blandast) saman. Takið eftir að þegar Khrushchev kom í Sameinuðu þjóðirnar, þá barði hann í borðið, en ekki

með hnefanum, ekki hamri eða bók, heldur með *skónum*. Eins og bróðir Branham kenndi, sýnir þetta greinilega að við erum á tímabili síðustu ríkisstjórna heimsins (fætur líkneskisins), fyrir endalokin, eins og Daníel spáði.

Guð sýndi Daníel hvað myndi gerast frá hans tímum og til endalokanna. Í júní, 1933, var bróðir Branham með samkomu í gamla Múrarahúsinu við Meggs Avenue í Jeffersonville. Þá vitruðust honum sjö stórviðburðir, sem myndu gerast áður en Drottinn Jesús Kristur kæmi aftur. Hann fékk vitranirnar einn júnímorgun, rétt áður en hann ætlaði að predika. Fyrsta vitrunin var sú að einræðisherrann á Ítalíu myndi ráðast inn í Eþíópíu og röddin sagði að hann næði Eþíópíu á sitt vald. En röddin spáði því að það færi illa fyrir þessum einræðisherra. Hann myndi deyja óhugnanlegum dauða og hans eigin þjóð myndi bókstaflega hrækja á hann. Það er nú skráð á spjöld sögunnar hvernig allt þetta fór.

Næsta vitrun gaf til kynna að Bandaríkin myndu leiðast út í heimsstyrjöld gegn Þjóðverjum, sem yrðu leiddir af Austurríkismanni. Því var spáð að þessum leiðtoga yrði steipt af stóli í ógurlegri styrjöld og endalok hans yrðu dularfull. Í vitruninni sá bróðir Branham Siegfried-línuna, mörgum árum áður en hún var gerð. Honum var sýnt að Bandríkjamenn myndu missa fjölda manna við að komast í gegnum þessa varnarlínu. Í annari vitrun sem hann fékk nokkru síðar, sá hann að það var Roosevelt forseti sem myndi lýsa stríði á hendur Þýskalandi og að hann yrði kosinn fjórða kjörtímabilið, en það hafði aldrei gerst áður. Þess er að gæta að árið 1933, var nýbúið að kjósa Roosevelt sem forseta, fyrsta kjörtímabilið.

Í þriðju vitruninni kom fram að það yrðu þrjú „ismar“ í heiminum; fasismi, nasismi og kommúnismi. Og að þeir tveir fyrstu myndu fljótlega víkja, en kommúnisminn myndi blómstra. Röddin benti honum á að hafa auga með Rússlandi í framtíðinni, og sagði, „fylgstu með Rússlandi, það mun verða mikið veldi.“ Árið 1933, höfðu Bandaríkin enn ekki viðurkennt Rússland sem lögmætt ríki. Byltingin hafði verið gerð 1917 og löndin skiptust ekki á sendiherrum fyrr en 1933.

Fjórða sýnin spáði miklum tækniframförum, strax eftir stríðið. Hér sá hann egglega bíla, akandi á þjóðvegum Ameríku. Ég vil bara minna á auglýsingar Volkswagen-fyrirtækisins í dag, þar sem bílnum er líkt við egg og sagt: „Sum hönnun gæti bara ekki verið betri!“ Það var ekki einu sinni búið að hanna þennan bíl 1933. Svo sá hann fyrir sér bíl með kúlupaki, sem gat ekið alveg sjálfvirk og bílstjórinn snéri sér bara frá og var að spila einhvers konar spil við þá sem sátu í aftursætinu. Það var ekkert stýri í bílnum. Það eru til þannig bílar núorðið, sem er stýrt með rafeindatekni. Þeir voru sýndir á heimssýningunni 1962.

Fimmta vitrunin hafði að gera með konur í heiminum. Hér kom fram að siðferði kvenna myndi hnigna hröðum skrefum. Þetta ætti rætur að rekja til þess að konur fengu hið svo nefnda „frelsi“, að mega taka þátt í heimsmálunum með því að fá atkvæðisrétt. Hann sá að kosningarétturinn myndi hafa í för með sér að það yrði kosinn „strákur“ til forseta. (Þess má geta að John F. Kennedy vann kosningarnar á sínum tíma út á atkvæði kvenna.) Fljótlega eftir þetta fóru konur að ganga í fötum sem huldu ekki almennilega nekt þeirra. Hann sá þær stuttklipptar, í karlmannafötum og heldur afbrigðilegar. Loks voru fót þeirra varla stærri en fíkjulauf. Slíkt er farið að auglýsa núna í túsuklöðunum – gegnsæir plastkjólar með smáreitum til að hylja það nauðsynlegasta. Þegar kvenleikinn var orðinn svona lítills metinn, fylgdi hræðileg hnignun í kjölfarið og ónáttúra eins og orð Guðs segir fyrir um.

Í sjöttu vitruninni sá hann að falleg kona kom fram í Bandaríkjunum, hún var konunglega búin og hafði mikið vald. Hún var falleg að sjá en, „það var einhver ólýsanleg harðneskja við hana,“ sagði bróðir Branham. Þótt hún væri gullfalleg, var hún samt grimm, illkvittin, lævís og svikul. Hún bar ægishjálms yfir landið og réði

algerlega yfir fólkinu. Vitrunin benti til þess að annað hvort myndi slík kona bókstaflega koma fram, eða að hún væri ták fyrir samtök sem væru táknuð sem kona í samræmi við Ritninguna. Röddin sagði ekki hver hún væri, en bróður Branham fannst að þetta væri kaþólska kirkjan. Þegar hann skrifaði niður innihald vitrananna setti hann innan gæsalappa: „Kannski það sé rómversk-kaþólska kirkjan.“ Maður þarf ekki annað en að líta á hvað þessi samtök hafa mikil áhrif á stjórnvöld nú á tímum, til að sjá hvernig þetta mætti vera. – Fyrir nokkrum árum mátti Póstþjónustan ekki einu sinni setja krans og kerti á jólafrímerkið sitt, af því það gæti kannski dregið taum einhvers ákveðins trúflokks. Skömmu seinna gáfu þeir samt út frímerki með mynd af kvenkyns engli sem blés í lúður og var kallaður Mikael erkiengill. Og næsta ár gáfu þeir út merki með mynd af Maríu guðsmóður, sem sat í rauðtjölduðu hásæti og hélt á Jesúbarninu og sögðu að merkið sýndi mikið listaverk. Það sögðu þeir alla vega þangað til forstjóri Póstsins kom aftur úr heimsókn til páfans. Þá voru gerðar athugasemdir við málið og hann sagði, „ég skal ekki vera hræsnari lengur, vissulega er Bandaríkjastjórn að draga taum ákveðinna trúarbragða.“ Þetta bendir til að kaþólikkar hafi nægileg ítök til að Bandaríkjastjórn láti gefa út frímerki sem eru þeim að skapi, þrátt fyrir óánægju mótmælenda, múslima og gyðinga. Næsta ár var merkið gefið út aftur, nema hvað nú var það 85% stærra, af því fólki hafði líkað það svo vel árið áður. Þegar kaþólska kirkjan strikaði út fjörutíu nöfn af dýrlingalistum sínum, nú fyrir skömmu, var sagt að það væri til þess að mótmælendur myndu sameinast þeim í einingu. En Biblían segir að þeir muni allir selja völd sín í hendur skækjukirkjunni, sem er móðir þeirra allra (Opinberun Jóhannesar 13:15).

Guð veitti bróður Branham sjö vitranir sem áttu við tímabilið frá 1933 fram til síðustu tíma. Fimm þeirra hafa bókstaflega ræst og þeir sem trúu samt ekki að hann hafi verið mikill spámaður Guðs, eru hreinlega sjónlausir. Það hefur líka verið sýnt að sjötta vitrunin er á leiðinni að rætast. Hvað getur hindrað kaþólsku kirkjuna í að yfirtaka Ameríku?

Þá bað röddin bróður Branham um að líta enn einu sinni. Þegar hann leit við, sá hann gríðarlega sprengingu sem fór um allt landið svo að öll Ameríka var ein rjúkandi rúst. Svo langt sem augað eygði var ekki annað en gígar og rjúkandi hrúgur af braki, ekki nokkur mannvera sjáanleg – þá loks dofnaði sjöunda sýnin.

Fimm stórar vitranir hafa ræst – bara tvær eftir. Hverjar skyldu vera líkurnar á að hinar tvær rætist líka? Hugsuðu ykkur bara allar þær breytur sem spila inn í fyrstu fimm spádómana og hversu fjölbreyttir þeir eru – Austurríkismaður leiðir Þýskaland og dularfull endalok hans, Siegfried-línan og ósigur bandamanna þar, árás Ítala á Eþíópíu, óhugnanleg endalok Mussolinis, uppgangur Rússlands, sigur kommúnisma á öðrum ismum, kúlubíllinn, ósiðsemi kvenna – allt spádómar frá 1933 – og allir hafa ræst núna (1969). Allir þessir atburðir eru afleiðingar feikimargra orsaka. Hinn ungi William Branham hafði mjög litla skólagöngu og næstum ekkert vit á alþjóðastjórnmalum. Hann gæti ekki hafa séð allt þetta fyrir með eigin hyggjuviti. Nei, líkurnar á að fimm spádómar rætist af tilviljun eru svo gott sem engar. Þess vegna segi ég að hinir tveir spádómarnir muni vissulega rætast. Og það sem þeir hafa í för með sér, er með þeim hætti að það ætti að fá hvern sem áttar sig á þessu til að sættast við Guð af öllu hjarta – áður en það verður of seint.

Hvað ætli sé langt í að þessar tvær vitranir rætist? Nú vitna ég í það sem bróðir Branham segir í predikun sinni *The Seventy Weeks of Daniel* (Sjöttíu vikur Daníels), þar sem hann minnst þess sem hann hafði haft á orði, þegar hann sagði frá vitrununum í kirkju sinni árið 1933:

Ég sagði aldrei að Drottinn hefði sagt mér þetta, en þegar ég stóð í kirkjunni þennan morgun, sagði ég:

“Eins og framfarirnar eru nú á tímum, spái ég því að tíminn – nú veit ég ekki alveg af hverju ég segi þetta – en ég það er mín ályktun að þetta muni allt gerast á milli þessarar stundar, 1933 og 1977.”

Og í sömu predikun segir hann líka:

Ég vissi það ekki sjálfur, - Guð þekkir hjarta mitt – það hvarflaði ekki að mér fyrr en í gær, að árið 1977 eru tímamót, og akkúrat jafnlangur tími liðinn og hann gaf Ísrael og öllu, undir lokin ... Og nú erum við á endasprettinum, sjötugasta vikan er að koma.

Fyrst Guð sendi þennan mann, valdi hann strax í móðurkviði, undirbjó hann á æskuskeiði, birtist honum á yfirnáttúrulegan hátt; eins og hann birtist Páli postula – af hverju getur fólk nú á dögum ekki haft þá trú, að það sjái að við þjónum sama Guði og Páll?

7. kafli 1937

Harmleikur ársins 1937 hafði mikil áhrif á líf spámanns Guðs og til að skynja hönd Guðs í þessum atburðum, skulum við snúa aftur til bernskuára hans og síðan að árunum rétt á undan 1937.

Bróðir Branham fæddist þriðjudaginn, sjötta apríl, 1909. Fyrstu vitrunina sem hann man eftir, fékk hann árið 1912, þegar hann var aðeins þriggja ára. 16. júní það sama ár, giftust herra og frú Brumbach og ári síðar voru þau svo lánsöm að eignast stúlku sem var gefið nafnið Hope. Verðandi eiginmaður hennar, William Branham, var þá ekki nema fjögurra ára gamall, en þá þegar var sitt hvað sem benti til að Guð hefði sérstaka áætlun fyrir hann. Þrem árum síðar, þegar hann var sjö ára, heyrði hann röddina tala til sín í fyrsta sinn, úr hvirfilvindinum í miðju trénu.

Miðvikudaginn, 26. mars 1919, fæddist Meda Broy – stúlka sem átti það fyrir höndum að aðstoða þennan spámann Guðs, deila með honum sárum vonbrigðum og harmleiknum, en einnig einstæðum gleðistundum í hans einstæða og óeigingjarna lífi.

Á milli árána 1928 og 1933, stundaði bróðir Branham atvinnu sem var dálítið skrýtin fyrir verðandi forstöðumann – hann var nefnilega hnefaleikmaður. Hann tók þátt í fjórtán atvinnumannamótum á þessu tímabili. En á vissan hátt var þetta kannski góð reynsla sem forleikur að ævilangri þjónustu þar sem höggin gátu orðið býsna þung. Helgun hans við Guð kom fram strax á eftir þessu tímabili þegar hann snérist til trúar og lét skírast skírn trúaðra. Það er merkilegt að hann gerði sér grein fyrir mikilvægi þess að skírast í nafni Jesú Krists, strax í byrjun síns kristna lífs. Hjá baptísku boðunarkirkjunni, sem hann var félagi í, var auðvitað skírt með *nafngiftunum* faðir, sonur og heilagur andi. Í Ritningunni gat hann hvergi fundið nein dæmi þess að nokkur maður í frumkirkjunni, hefði nokkru sinni verið skírður, öðru vísi en í nafni Drottins Jesú Krists. Raunar fannst honum að ef maður væri skírður með *nafngiftunum* eða titlunum; faðir, sonur og heilagur andi, væri maður eiginlega ekki skírður í *nafni neins*. Þess vegna bað hann um að vera skírður í nafni Drottins Jesú Krists og þannig var hann skírður. Þessi grundvallaropinberun fylgdi honum alla ævi, og varð einn af undirstöðupáttum í kennslu hans, og það eru þúsundir manna sem kunna honum bestu þakkir fyrir.

Það var einmitt í tengslum við þessa baptistakirkju sem hann kynntist hinni indælu Hope Brumbach. Meðal félaga í kirkjunni varð til hópur með lík áhugamál, eins og jafnan er meðal ungs fólks. Systir Hope og bróðir Branham voru með í hópnum, sem seinna var kallað „gengið.“ Gamla ljósmyndir gefa til kynna hvað það fór vel á með þessu fólki. Lífið lék við bróður Branham þegar vinátta þeirra Hope varð að ást. Samskipti þeirra og hans einstæða bónorð eru aldeilis falleg saga, eins fram kemur í frásögn hans sjálfs á upptökunum *Life Story* (Ævisaga), og í bókinni *A Man Sent From God* (Maður sendur af Guði), sem bróðir Gordon Lindsay skrifaði í samvinnu við bróður Branham.

Ellefta júní 1933, birtist ljósið yfir höfði bróður Branham úti á Ohioánni. Hann var þá tuttugu og fjögurra ára. Sama ár fékk hann stóru vitranirnar sjö. Á þessu ári tók hann einnig trúarlegt stökk; hann treysti því að Guð væri á bak við sig og fór að byggja kirkju. Þetta tiltæki vakti mikla kátínu hjá þeim sem sáu ekki annað í þessu en órádsflan í galgopaprestlingi, manni sem ætlaði að ryðjast inn í heim skipulagðra trúarbragða með aðeins áttatíu og fjögur sent í vasanum. Það var talað um, að það sem

hann heyrði væri „frá djöflinum komið,“ og sagt „þetta verður orðið að bílskúr innan árs.“ Hann lét samt slag standa og treysti því að þetta væri sama röddin og hafði talað til hans frá því hann var smástrákur og hafði aldrei brugðist.

Morguninn sem hann átti að leggja hornstein að kirkjunni, gaf Guð honum vitrun. Hann ætti að lesa Annað Tímóteusarbréf 4, þar sem stendur: „*Því að þann tíma mun að bera, er menn þola ekki hina heilnæmu kenning, ...gjör verk trúboða.*“ Þetta skrifaði hann á saurblað í Biblíunni sinni, reif það úr, og setti það í hornsteininn ásamt athugasemdum sem aðrir höfðu skrifað. Þetta vers varð undirstaða hjá honum, sem hann vísaði oft til á komandi árum. Heimurinn tók við honum sem trúboða, en fólk áttaði sig ekki á að hann var spámaður Guðs, sem Guð hafði sagt að vinna verk trúboða. „Þið getið farið aftur til dagsins sem ég lagði hornsteininn að þessu samkomuhúsi og þar er það skrifað á saurblaðið úr Biblíunni minni.“

Hann giftist systur Hope föstudaginn, 22. júní 1934; hann var tuttugu og fimm ára, nýbakaður forstöðumaður, og brúðurin rétt að verða tuttugu og eins. Líf þeirra saman var hamingjuríkt þótt veraldargæðin væru ekki mikil.

Þau höfðu aðeis verið gift í nokkur misseri þegar hann kynntist fyrst hvítasunnufólki og gjöfum andans. Hann var á ferðalagi að heiman og varð vitni að gjöfum andans á hvítasunnusamkomu, en það var nýtt fyrir honum af því hann hafði ekki vanist öðru en baptistasöfnum. Á samkomunni var hann beðinn um að predika. Honum leist nú ekkert á það, en Guð tók ekki annað í mál, enda átti hann eftir að læra feykimikið af kynnum sínum við hvítasunnnumenn. Ræðan hans nefndist *And He Cried* (Og hann grét). Hann sagði frá því hvernig ríki maðurinn hóf upp augu sín í Helvíti – og hann grét. Ríki maðurinn sá að það voru engar kirkjur þarna – og hann grét. Ríki maðurinn sá að það voru engir kristnir þarna – og hann grét. Ríki maðurinn sá að það voru engin blóm þarna – og hann grét. Þá sagði bróðir Branham „- og ég grét.“ Predikunin var einföld, en fólki fannst hún áhrifarík. Hann fékk heimboð frá forstöðumönnum sem voru þarna í heimsókn, að koma og predika, jafnvel í órafjarlægð.

Þegar hann kynntist hvítasunnufólkinu varð fyrir honum mikil ráðgáta. En það var tungutal og túlkun. Svo virtist sem tveir menn á samkomunum væru notaðir á undursamlegan hátt. Annar þeirra flutti boðskap í tungum en hinn túlkaði. Þetta gerðist aftur og aftur og í hvert sinn hreyfði andinn við söfnuminum. Tungutal og túlkun eru auðvitað biblíuleg fyrirbæri, en bróðir Branham komst fljótt að því að eitthvað var að. Eftir samkomuna kom annar mannanna til Bróður Branham og spurði hvort hann hefði heilagan anda. Af lítillæti sínu svaraði hann að hann vissi það ekki. Þá spurði hann, og virtist nota sem eins konar prófstein, hvort hann hefði talað í tungum.

„Nei,“ sagði bróðir Branham.

„Nú,“ sagði hann drjúgur með sig, „þá hefurðu hann ekki.“

Maðurinn hafði gert þau mistök að vekja athygli á sér gagnvart spámanni Guðs. Manni sem var valinn strax í móðurkviði og gæddur hæfileikum sem þessi holdlega framkvæmd gat ekki jafnast á við. Jafnskjótt og maðurinn hafði talað, birtist bróður Branham sýn sem leiddi í ljós hvað hann var bundinn af holdinu. Vitrunin sýndi tengsl mannsins við bæði ljóshærða og dökkhærða konu. Hann var giftur annarri konunni, en bjó með hinni og átti tvö börn með henni. Bróðir Branham sagði með sjálfum sér að ef þetta væri sá heilagi andi sem maðurinn hefði, langaði sig ekkert til að hafa hann. En hann sagði ekkert upphátt.

Aftur á móti vitraðist honum að það væri ekkert athugavert við líf hins mannsins.

Af þessu litla atviki lærði bróðir Branham lexíuna um vínviðina tvo. Sama rigningin og fellur á hveitið fellur líka á illgresið. Bæði lofa Drottinn, en samt er annað hveiti en hitt bara illgresi sem ekkert gagn er í.

Þrátt fyrir reynsluna af falska vínviðnum, var hann samt stórhreifinn af hvítasunnufólkinu. Kampakátur sagði hann konunni sinni frá fólkinu sem hann hitti, og hann sagði henni og fleirum frá heimboðunum sem hann fékk til að predika. En margir af þeim sem hann sagði frá þessu voru ekki alveg eins hrifnir. Þeir sögðu að hann ætti ekki að vera vinna með „þessum hvítasunnuvitleysingum,“ eins og þeir orðuðu það; það gæti aldrei farið vel. Hann hefur sjálfur viðurkennt að það hefðu verið hans stærstu mistök að hlusta á þetta fólk fremur en Guð.

Föstudaginn, 13. september 1935, eignuðust ungu hjónin son sem þau nefndu Billy Paul. Þrettán mánuðum síðar voru þau blessuð með dóttur, Sharon Rose, en nafn hennar er dregið af rósinni af Sharon, Kristi. En hamingjudagarnir voru nú á enda hjá þessum unga predikara sem hafði ekki fylgt öllu því sem Guð hafði kallað hann til að gera.

Óveðursský blikuðu á himni síðla árs 1936 og það rigndi og rigndi. Á skömmum tíma varð friðsöm Ohioáin að beljandi stórfljóti og það var hætt á að hún flæddi yfir Jeffersonville og legði bæinn í rúst. Hinn ungi forstöðumaður var vanur útivist og fljótasiglingum og því fór hann af stað á bátnum sínum til að hjálpa þeim fjölskyldum sem hann gæti bjargað frá vatnseignum. Vegna umhyggju sinnar fyrir öðrum, varð hann viðskila við fjölskyldu sína í marga daga. Þótt flóðið hjaðnaði brátt, var slík ringulreið og sambandsleysi að þau gátu ekki fundið hvort annað. Það var einmitt þá, meðan hann leitaði í örvæntingu að fjölskyldu sinni, að Hope tók þau veikindi sem á skömmum tíma bundu enda á hennar stutta líf.

Í kirkjunna flæddi svo mikið vatn, að bekkirnir og ræðustóllinn flutu upp undir loft. En það var merkilegur viðburður í sambandi við flóðið í kirkjunni, nokkuð sem ætti raunar erindi til alls heimsins. Bróðir Branham hafði skilið Biblíuna sína eftir á ræðustólnum. Hún var opin á þeim stað sem hann hafði lesið úr henni síðasta sunnudag. Ólgandi vatnið hafði komið inn í húsið og valdið því að ræðustóllinn og allir bekkirnir höfðu flotið upp í loft. Samt var það svo að þegar vatnið flaut burt, kom ræðustóllinn aftur niður á nákvæmlega sama stað og hann hafði verið. Biblían var ennþá opin á sama stað og ekki minnsti dropi hafði farið á orð Guðs. Öðru máli gegndi um bekkina, því þeir voru allir á rúí og stúi þegar þeir komu niður. Að því marki sem náttúran táknar hið andlega, má hafa þetta til marks um að allt væri í lagi í ræðustólnum, en mætti betur fara úti í sal.

Fimmtudaginn, 22. júlí 1937, var bróður Branham sagt að koma á spítalann þar sem annast var um Hope. Gamall vinur hans, læknirinn Sam Adair tók á móti honum. Læknirinn var þungur á svip. „Ef þú vilt sjá hana á lífi,“ sagði hann, „ættirðu að fara til hennar strax.“ Þegar hann gekk inn í herbergið, var eitthvað við sjúkan og veikburða líkama hennar, sem sagði honum að hún væri á förum úr þessu lífi. Hann kallaði á hana, angistarfullur af tilhugsuninni um að missa hana.

Indæl svört augun opnuðust í síðasta sinn. „Billy,“ spurði hún, „af hverju kallaðirðu mig aftur?“ Hún lýsti fyrir honum fallegu landi, sem hún var leidd í gegnum af verum sem líktust englum. Hún hafði ekki áhyggjur af neinu nema honum. Hann ætti að gifta sig aftur. Hann ætti skilið að það væri einhver sem elskaði hann. Að síðustu minntist hún á ríffil sem hann hafði langað í og hugsað mikið um. „Þegar þú kemur heim,“ sagði hún, „líttu þá upp á eldhússkápinn. Þar hef ég falið peninginn fyrir honum, þar sem ég hef sparað saman smáaurana mína.“

Peningarnir, fimm eða sex dalir, voru þar sem hún sagði að þeir væru. Og hann fór með þá og keypti ríffilinn, eins og hún hafði viljað. Hann hangir uppi núna í

vinnustofunni hans í Tucson – þögult vitni um ást og umhyggju tryggar eiginkonu og systur í Drottni.

Sama kvöld og konan hans dó, var farið í skyndingu með litlu Sharon Rose á spítala, fárveika. Ungi predikarinn var í þann veginn að fá annað lamandi áfall. Konan hans lá í líkhúsinu og hann fékk að vita að hann skyldi flýta sér að sjá dóttur sína áður en hún dæi líka. Á spítalanum var honum sagt að barnið hans hefði bráðsmitandi mænisýkingu. Hún var höfð í einangrun, en hann forðaðist hjúkrunarkonuna og fór til hennar í gegnum kjallara hússins. Barnið hafði þjáðst hræðilega. Hún virtist reyna að veifa til hans þegar hann talaði við hana, en sársaukinn var svo mikill að litlu augun kreistust aftur. Hann óskaði þess af öllu hjarta að hann gæti skipt við hana um hlutskipti og hlíft henni við þessum þjáningum.

Þá kom röðin að Satan að jagast í honum og spurði hann hvers konar Guð það væri sem hann þjónaði, fyrst konan hans væri í líkhúsinu og barnið hans þjáðist dauðvona. „Þú segir að þú elskir hann og hann elski þig,“ sagði Satan, „sjáðu bara hvernig hann fer með þig.“ Þetta var þyngsta prófraun bróður Branhams, en orðið náði í gegn: „*Drottinn gaf og Drottinn tók, blessað sé nafn Drottins.*“ (Jobsbók 1:21) Hann strauk andlit dóttur sinnar, „elskan,“ sagði hann, „pabbi kemur að hitta þig hinum megin.“

Laugardagurinn kom og þá átti að jarða systur Hope. Hann átti ekki frátekin neinn grafreit til að jarða hana í. En foreldrar hennar létu eftir sinn eigin grafreit fyrir hana. Þjakaður og örvæntingarfullur og gripinn vonleysi yfir að hafa misst konuna sem hann elskaði svo mikið. Og þar á ofan vissi hann að dóttir hans var milli lífs og dauða á spítalanum. Kista Hope var sett yfir opna gröfina og forstöðumaðurinn sagði lokaorðin; en Guð sýndi bróður Branham að sigur fæst að lokum yfir gröfinni. Honum varð litið yfir að sedrusviðarkjari þar skammt frá og þá sá hann hana standa þar. Þegar hann fór að gröfinni kom hún með honum, þau héldust í hendur þótt hún væri í annarri vídd, meðan þau horfðu á kistuna hennar síga niður í jörðina.

Litla Sharon Rose dó kvöldið sem móðir hennar var jörðuð. Næsta mánudag var gröf systur Hope opnuð og litla kistan með dóttur hennar var sett beint ofan á hennar eigin kistu. Hann jarðaði hana í fangi móður sinnar.

Þetta var tími mikillar sorgar og prófraunar fyrir spámann Guðs. Hann hugsaði jafnvel um að stytta sér aldur. Hann spurði Guð af hverju hann tæki hann ekki til sín, af hverju hann þyrfti að ganga í gegnum þetta. En þegar örvænting hans var sem dýpst, birti Guð honum vitrun um himnaríki, kvöld eitt þegar hann sofnaði. Hann virtist vera kominn þangað, á gangi um fallegan stað. Ung og elskuleg stúlka kom til hans og ávarpaði hann. Hún virtist vera um það bil sautján eða átján ára.

Hann sagði, „ég kannast nú ekki við þig.“

„Pabbi,“ sagði hún, „ég er hún Sharon Rose, dóttir þín.“

„En, þú varst bara smábarn!“ sagði hann.

„Manstu ekki eftir því sem þú kenndir um ódauðleikann, pabbi?“ spurði hún.

„Jú, ég man.“ sagði hann.

„Pabbi, mamma bíður eftir þér heima, þarna uppfrá,“ sagði hún. „Ég ætla fara niður að hliðinu að bíða eftir Billy Paul.“

Hann gekk upp á hæðina og sá þar heimili sem var svo fullkomið að það var handan við allt það sem hann hafði nokkurn tíma ímyndað sér. Þegar hann nálgæðist, kom Hope út á móti honum, svo það fór ekki milli mála að þetta var þeirra heimili. Eitt sinn í byrjun hjónabands þeirra, höfðu þau komist í skuld til að fá Morris-hægindastól frá húsgagnaverslun í Market Street í Louisville. Um stuttan tíma höfðu þau þennan mikla græna stól í stofunni, fyrir tilstilli kerfisins, „dalur út – dalur á útborgunardögum.“ En jafnvel þessi smávægilega viðbót við reikningana reyndist

fjárhag þeirra um megn og hann ákvað að skila stólnum. Dag nokkurn þegar hann kom heim úr vinnunni, hafði konan hans búið til kirsuberjaköku og það fleira af uppáhaldsmat hans sem hún hafði efni á að búa til. Hún hafði komið honum í sólskinsskap, en þegar hann gekk inn í stofu, sá hann skýringuna. Þennan dag hafði stóllinn verið sóttur sem hann hafði verið svo ánægður með. Hope hafði gert allt sem hún gat til létta honum vonbrigðin. En í sýninni, leiddi hún hann í gegnum glæsihýsið og þegar þau komu inn í stofuna, sá hann sér til ánægju að þar var einmitt þessi græni stóll. „Nú er erfiði þitt á enda, Billy,“ sagði hún. „Nú geturðu fengið þér sæti og hvílt þig. Þessi stóll verður aldrei tekinn frá þér.“

Billy Paul var ekki nema tuttugu og tveggja mánaða þegar móðir hans dó. Hann man ekki eftir henni. Næstu fjögur árin var bróðir Branham honum bæði faðir og móðir. Hann þurfti oft að leika af fingrum fram. Til dæmis hafði hann ekki efni á alvöru pela svo hann setti bara gúmmítúttu á kókflösku og notaði það í staðinn. Hann gekk með flöskuna innan á jakkanum til að halda henni heitri. Á nóttunni svaf hann með flöskuna undir hnakkagrófinni svo hún væri tilbúin þegar Billy vaknaði grátandi um miðja nótt.

Systir Hope hafði fengið aðstoð frá nágrannastúlku við heimilisstörfin, einkum um það leyti sem börnin fæddust. Eftir að Hope lést, var ekki nema eðlilegt að stúlkan, Meda Broy, sem þá var átján ára, héldi áfram að annast Billy Paul. Eftir hinn mikla missi var það bróður Branham mikill léttir að vita af Billy í höndum góðrar stúlku sem hafði verið vinur þeirra beggja.

Auðvitað fór fólk að stinga saman nefjum og gera því skóna að kannski væri eitthvert ástarsamband milli þeirra tveggja. Þetta tal var að vísu ósköp saklaust í byrjun, en það breyttist fljótlega í illkvittnar sögur. Loks tók bróðir Branham af skarið og sagði við hana: „Meda, þú ert indæl stúlka ... ég held ég gæti aldrei gifst aftur ... ég elskaði Hope svo mikið. Þú ættir að finna þér kærasta. Við skulum ekki hittast meir. Þú átt skilið að fá góðan eiginmann.“

Systir Meda var þá tuttugu og tveggja ára. Hún fór heim um kvöldið og var mjög órótt út af þessum söguburði og henni þótti leitt að fólk hafði skilið samskipti þeirra á þennan veg. Hún bað Guð um ritningarvers sér til hughreystingar, og þegar hún opnaði Biblíuna, blasti við henni Malakí 4:5: „*Sjá, ég sendi yður Elía spámann...*“

Guð talaði líka til bróður Branhams og það skýrt og skorinort, „farðu og talaðu við Medu Broy og þú skalt giftast henni 23. október.“ Og þau giftust einmitt þann dag árið 1941, á fimmtudegi. Hann var þrjátíu og tveggja en hún tuttugu og tveggja. En Billy var sex ára.

Bróðir Branham hafði verið að spara saman fyrir veiðiferð þegar brúðkaupið kom upp á. Brúðkaupsferð var nú heldur ekki úr vegi, svo hann sló þessu bara saman. Hann tók konuna og soninn með sér í veiðiferð sem var brúðkaupsferð um leið. Á meðan þau voru í ferðinni lá við að þau færust í snjóstormi. Hann hafði skilið konuna og soninn eftir í litlum veiðikofa og farið á veiðar, þegar skyndilega gerði þéttan byl. Hann var villtur og aðskilinn frá þeim, en Guð þyrmdi honum og minnti hann á símalínu sem lá yfir fjallgarðinn. Hann gekk af stað þangað sem hann vissi að línan ætti að vera, og gat síðan fylgt línunni í átt að kofanum.

Árið 1946, var hið minnistæða ár þegar engillinn birtist bróður Branham og þá eignaðist systir Meda líka stúlku. Dagurinn var 21. mars, og barnið fékk nafnið Rebekka. Hún var tekin með keisaraskurði. Rebekka var ekki nema fárra vikna gömul þegar Guð kallaði hann til að fara í predikunarferð. Hann hafði fengið tilskipun frá englinum um að predika og hefja vakningu sem næði um allan heim. Þegar hann sá dóttur sína aftur var hún orðin sex mánaða gömul.

Þegar Rebekka hafði komið í heiminn með keisaraskurði, hafði læknirinn sagt að systir Meda gæti ekki átt fleiri börn. Bróðir Branham hafði ekki miklar áhyggjur af þessu. Hann var líka orðinn þrjátíu og sjö ára og sjálfsagt yrði fjölskyldan ekki stærri en þetta. En sumarið 1950, fékk hann heldur betur fréttir. Þá kom engillinn til hans og sagði, „þú munt eignast son með Medu konu þinni og þú skalt nefna hann Jósef.“ Þetta var þvert á faglega skoðun læknisins, en eins og Abraham „tók hann ekki mark á“ vitnisburði læknisins. Guð hafði sagt að hann mundi eignast son, með Medu og að sá skyldi heita Jósef og þá þurfti ekki frekari vitnanna við. Svo hann fór að segja frá því. Og viti menn, það kom í ljós að systir Meda átti von á barni. Mánudaginn, 19. mars 1951, átti hún barn – aftur með keisaraskurði – og það var *stúlka*. Hún fékk nafnið Sara.

Læknarnir voru auðvitað furðu lostnir, en sögðu að þetta væri nú bara undantekning, mjög óvenjulegt og nú gæti hún örugglega ekki átt fleiri börn. Ekki spyr maður að stríðni fólks. Það sagði sín á milli hluti eins og að kannski hefði engillinn sagt, „Jósefína,“ en ekki, „Jósef.“ Bróðir Branham hélt sig við það sem hann vissi að var satt, „engill Drottins sagði að ég myndi eignast son, með Medu, og að hann skyldi heita Jósef.“

Síðla árs 1954, kom í ljós að systir Meda var aftur orðin barnshafandi. Nú komu fram veraldlegar spásagnir á þann veg, að ekki aðeins myndi barnið deyja, heldur hún líka. Ein manneskja var sérstaklega áköf í þessum spásögnum – og sú manneskja dó. Nítjándi maí árið 1955, á fimmtudegi, þegar bróðir Branham var fjörutíu og sex ára, hlotnaðist honum sú gleði að eignast barn og það var *drengur*. Hann gaf honum nafnið Jósef - og hann sagði: „Jósef, þú varst nú aldeilis lengi á leiðinni!“

Heimurinn getur látið sér þetta að kenningu verða. Læknarnir vissu allar staðreyndir málsins. Tvisvar hafði rannsókn á systur Medu leitt í ljós, að samkvæmt þeirra faglega mati, gæti hún ekki átt fleiri börn. En engill Guðs hafði sagt annað. „Að Guð sé sannorður, þótt hver maður reyndist lygari.“ (Sjá Rómverjabréfið 3:4)

Árið 1960, varð bróðir Branham fyrir reynslu sem hann sagði frá í fyrsta sinn fimmtánda maí 1960, í erindi sem heitir *Rejected King* (Konungurinn sem var hafnað). Oft er vísað til þessarar reynslu sem *Beyond The Curtain of Time* (Handan við tímans tjald). Í reynslunni var bróðir Branham tekinn (uppnúminn), og leyft að sjá handan við tjald tímans. Hann segir frá því að meðan hann var þarna, hafi Hope komið til hans í hvítum kyrtli. Í stað þess að kalla hann „minn kæri eiginmaður,“ sagði hún, „minn elskulegi bróðir,“ þegar hún faðmaði hann. Svo brá svo undarlega við að það var önnur kona sem faðmaði hann og sagði, „minn elskulegi bróðir.“ Konurnar tvær föðmuðust líka. Hann mundi að Hope hafði verið heldur afbrýðisöm, svo hann furðaði sig stórum á þessu. Þá áttaði hann sig á því að þetta væri fullkominn kærleikur. Það sem vantaði í reynsluna voru ákveðin eðlileg mannleg viðbrögð; hið illa í þessu lífi var horfið. En í ljós kom mikil gnótt af fullkomnum kærleik. Á meðan þessari ánægjulegu reynslu stóð, var honum sagt að hann þyrfti að snúa aftur til þessa lífs um tíma. En að þar kæmi, að „allir sem hann elskaði og allir sem elskuðu hann,“ kæmu aftur á þennan stað.

Árið 1963, þegar hann var að predika vitrunina um „*The Sixth Seal*“ (Sjötta innsiglið), sagði hann frá draumi sem kom sem svar við spurningu sem systir Meda hafði spurt nokkrum vikum áður. Hún spurði hvernig hlutirnir yrðu eiginlega hjá þeim hinumegin, úr því bæði hún og Hope elskuðu hann og hann elskaði þær báðar. Hvor yrði nú konan hans? Draumurinn var enn á ný um himnaríki. Hann var viðstaddur nafnakall – ekki dóm – heldur bara nafnalestur þeirra sem áttu að fá einhvers konar viðurkenningu. Það var eins konar bókhaldsengill sem kallaði upp nöfnin og hver um

sig steig fram. Hann sagði að það hafi verið eins og ef það væri kallað; O-r-m-a-n N-e-v-i-l-l-e og þá gengi bróðir Neville í gegnum hópinn, allir heilsuðu honum og síðan færi hann upp og fengi viðurkenningu sína. Bróðir Branham sagði að hann hefði fundið til með hverjum og einum og fundist þeir hljóta að fara hjá sér að ganga svona fram fyrir alla. Allt í einu sagði röddin, W-i-l-l-i-a-m B-r-a-n-h-a-m. Hann hafði ekki hugsað út í það fyrr, en nú þyrfti hann að ganga fram eins og hinir. Hann gekk af stað í gegnum hópinn, og allir heilsuðu honum, „Guð blessi þig bróðir Branham,“ og klöppuðu honum á öxlina, „Guð blessi þig bróðir,“ sögðu þau öll. Hann heilsaði líka hverjum og einum og gekk eftir leið sem var mynduð fyrir hann í gegnum hópinn. Enginn var að flýta sér – þau höfðu alla eilífðina til að gera þetta. Þegar hann kom að mikilfenglegum filabeinströppunum, hvarflaði að honum að þarna þyrfti hann að ganga upp aleinn. Þá var einhver sem hélt í arminn á honum. Hann leit við, og það var Hope. Jafn skjótt fann hann að einhver hélt í hinn arminn; hann leit við og það var Meda. Síðan gengu þau upp tröppurnar saman.

Þið dómurnar ættuð að muna að bróðir Branham sagði, að þið þjónuðuð Guði með því að hjálpa eiginmönnum ykkar. Athugið það að hann gat þess ekki að nöfn kvennanna væru kölluð upp, en samt gengu þær upp tröppurnar með honum. Ég vona að þetta geti styrkt ykkur systurnar í ástinni á eiginmönnum ykkar.

Bróðir Branham elskaði systur Hope – og systur Medu. Hann sagði oft, að ef við elskuðum hann ættum við að gera eitthvað fyrir fjölskyldu hans. Hann mat systur Medu mikils. Hann vissi að mikið af gráu hárunum hennar, komu af að hjálpa honum. Af að standa milli hans og fólksins, svo hann fengi dálítið næði, minnka álagið lítið eitt. Hún talaði um hvað hún elskaði hann mikið og það þótt oft kæmi hann heim af samkomum og færi strax aftur í veiðiferð, eins fljótt og hann gat skipt um föt. Síðan kæmi hann úr veiðinni, en færi jafnskjótt af stað á samkomu, bara rétt gæfi sér tíma til að pakka niður í tösku. En hann sagði að það hefði aldrei brugðist að hún hefði allt klárt fyrir hann. Aldrei nokkurn tíma kvartaði hún. Hún bara gegndi stöðu sinni sem eiginkona spámans Guðs.

Systir Branham er enn á meðal okkar (1969), og ég trúi að hún hafi það ábyrgðarhlutverk frá Guði, að ala upp Jósef, eins og ég veit að hún hefur gert, í virðingu og hlýðni við Guð og í stórkostlegri dýpt þessa boðskapar. Ég bið ykkur að minnast hennar daglega í bænnum ykkar.¹

Þegar bróðir Branham missti systur Hope, var það einhver þyngsta raun sem hann varð nokkru sinni fyrir, en sjáið þið til, það var vilji Guðs að Jósef væri sonur hans og systur Medu.

ELDSTÓLPINN YFIR
SPÁMANNINUM
Ljósmynduð heimild um

¹ Systir Branham fór yfir í eilífðina 12. maí 1981. (Útg.)

yfirnáttúrulegt ljós.

8. kafli

Engillinn birtist

Postulasagan segir frá mörgum andlegum viðburðum sem komu fyrir menn Guðs á fyrstu öld kirkjunnar. Páll postuli var einn þeirra sem í sífellu komst í snertingu við undarleg atvik. Jafnvel trútake hans, eins og við sáum í sjötta kafla, var skrýtin; hann var sleginn niður af ljósi sem var skærara en sólin í hádegisstað. Það var ekki síður undarlegt ljósið sem birtist ellefta júní árið 1933, yfir Ohioánni og hundruð manna urðu vitni að, þegar rödd talaði úr því og gaf bróður Branham fyrirmæli sín. Kaflarnir hér á undan segja frá undarlegri fæðingu bróður Branham og mörgu skrýtnu sem gerðist, svo sem hvirfilvindar sem birtust, raddir sem töluðu til hans og spákonu sem sagði að tákn fylgdi honum. Þannig var það líka hjá Páli, það voru sérstæð fyrirbrigði í lífi hans sem við lofum Guð fyrir. Hugsíð ykkur bara hvað samskipti Guðs við Pál voru undursamleg og berið þau saman við það sem dreif á daga bróður Branham.

Eitt af undarlegustu atvikunum sem hentu Pál, var himnesk íhlutun sem gerðist þegar verið var að senda hann til Rómars, sem fanga í umsjón rómversks liðsforingja og manna hans. Áður en þeir fóru af stað frá Krít hafði Páll sagt skipstjóranum að þeir ættu ekki að leggja í haf. En skipstjórinn var vanur sjómaður og taldi að hann þekkti nú sjóinn, hafstrauma, veður og vinda, betur en Páll. Svo hann fór bara af stað. Þeir voru ekki komnir nema nokkrar dagleiðir frá eygni, þegar heiftarlegur stormur skall á. Þeir köstuðu útbyrðis bæði farmi og uppskipunarbúnaði, til að létta skipið svo það sykki ekki. Páll var hljóður um stund; eins og stendur í Postulasöggunni 27:21,22:

Nú höfðu menn lengi einskis matar neytt. Þá stóð Páll upp meðal þeirra og mælti: „Góðir menn, þér hefðuð átt að hlíta mínu ráði og leggja ekki út frá Krít. Þá hefðuð þér komist hjá hrakningum þessum og tjóni. En nú hvet ég yður að vera vonglaðir, því enginn yðar mun lífi týna, en skipið mun farast.

Þið verðið að viðurkenna að þetta var heldur einkennileg yfirlýsing við stjórnendur skipsins og það frá manni sem sjálfur var fangi. Þegar menn óttuðust um líf sitt var hann að segja að þeir hefðu nú átt að hlusta á sig. En nú skyldu þeir taka gleði sína, því enginn maður færir, bara skipið. Hvað hafði hann eiginlega fyrir sér, að hann, fanginn, skyldi tala svona? Í 23. versí segir:

Því að á þessari nóttu stóð hjá mér engill þess Guðs, sem ég heyri til og þjóna, og mælti: „Óttast þú eigi Páll, (takið eftir að engillinn byrjaði á að lægja ótta mannsins, Páls, með því að segja honum að óttast eigi.) fyrir keisarann átt þú að koma. Og sjá, Guð hefur gefið þér alla þá, sem þér eru samskipa.“ Verið því vonglaðir, góðir menn. Ég treysti Guði, að svo muni fara sem við mig hefur verið mælt.

En af hverju var Páll svona viss? Það var af því að Guð sendi engil til að standa hjá honum og Páll hafði eftir, það sem engillinn sagði honum. Úr því að engillinn var sendiboði Guðs, gat Páll sagt, „svo segir Guð.“ Þið vitið hvernig sagan endaði. Skipið fórst, þótt allt væri reynt til að bjarga því. Eitt sinn ætluðu þeir að drepa fangana svo

Þeir kæmust ekki undan, en Páll stöðvaði þá. Eitt sinn ætlaði áhöfnin að yfirgefa skipið og skilja hina eftir, en Páll sagði liðsforingjanum að láta þá ekki fara. Páll vissi að Guð hafði ráð til bjargar fyrir þá, af því honum hafði verið sagt að enginn maður færist. Sjáði þið hvað það er mikilvægt að uppfylla orð Guðs? Fyrst Guð sendi engil til að segja Páli hvað gera skyldi, þá varð líka að gera það þannig. Páll gat ekki breytt því. Skipstjórinn gat ekki breytt því. Liðsforinginn gat ekki breytt því. Það varð að vera nákvæmlega eins og engill Guðs sagði Páli að það skyldi vera. Þegar við lesum þessa sögu, gleðjumst við hjartanlega yfir því að engill skyldi birtast Páli. En mig langar að vitna um engil sem birtist manni Guðs, núna á tuttugustu öld.

Eftir sérkennileg ungdómsár sín og eftir að hann tók trú, liðu árin og bróðir Branham þjónaði Guði eftir bestu getu sem hirðir og verkamaður í ríki Guðs. Hann starfaði meira að segja sem veiðivörður í Indíana. Upphaf þess sem orsakaði stórfellda breytingu í lífi hans og starfi sem forstöðumaður, gerðist sjöunda maí árið 1946. Það byrjaði þegar hann var að leggja af stað í veiðiferð með vini sínum. Hann var á gangi undir hlyni, sem stóð í garðinum, framan við húsið hans við Áttunda stræti í Jeffersonville. Hann segir frá því að þegar hann gekk undir tréð, hafi komið snarpur vindur í tréð með miklum þyt. Vindurinn kom niður efst á trjákrónuna og honum fannst eins og tréð ætlaði að tæst í sundur. Skellurinn var slíkur að hann ríðaði á fótunum. Konan hans og fleiri hlupu til hans og héldu að honum hefði orðið illt. Hann snéri sér að henni og sagði sisvona: „Í meira en tuttugu ár hefur þetta verið mér ráðgáta, þessi undarlega tilfinning í mér. Ég get ekki haldið áfram svona. Ég verð að vita svarið! Er þetta Guðs verk? Hvað merkir þetta eiginlega?“ Hann sagði henni að hann væri að fara burt, að hann færi frá henni og börnunum til að leita Guðs með Biblíunni og með bænum og hann skyldi finna svarið, annars kæmi hann ekki aftur. (Í predikun sinni *Desperation* (Örvænting), segir hann frá því að maður þurfi að verða örvæntingarfullur í ósk sinni um að Guð stjórni lífi sínu.) Hugsíð ykkur hvað hann hlýtur að hafa verið örvæntingarfullur á þessari stundu, fyrst hann sagði konunni sinni að hann kæmi ekki aftur nema hann fengi svar frá Guði. Mér virðist þetta vera dæmi þess að hann ástundaði það sem hann sjálfur predikaði. En hvílk ákvörðun. Hvílk helgun við Guð – að þekkja hann eða deyja. Óskandi, að það verði þannig í lífi okkar allra.

Þegar hann hafði ákveðið sig og sagt frá fyrirætlun sinni, fór bróðir Branham einn af stað til að leita Guðs á ókunnum stað. Hann var staðráðinn í að finna svarið og finna ró í hjarta sínu, að því er varðaði þessa undarlegu tilfinningu og þessi fyrirbrigði. Hann faldi sig frá öllum og fór í felustað þar sem hann gæti beðið ótruflaður, og hann lét sig falla endilangan á grúfu frammi fyrir Guði. Í bókinni *A Man Sent From God* (Maður sendur frá Guði), er minnst á (eins og bróðir Branham sagði oft sjálfur), að hann hafi verið í landvarðarkofanum í Green's Mill. Sá kofi stendur ekki lengur; hann fúnaði niður og hrundi. Þegar hann segir frá þessu á spólunni *Life Story* (Ævisaga), fer hann nú ekki út í smáatriði í lýsingu aðstæðna. En hann sagði konunni sinni og börnunum nánar frá þessu og reyndar mér sjálfum líka. Hann hafði aðsetur í landvarðarkofanum, en þetta kvöld fór hann í lítinn helli í grenndinni. Einhvern tíma á yngri árum bróður Branham, hafði Guð leitt hann að helli sem hann minntist oft á í seinni upptökum sínum og sagði að ómögulegt væri að finna. Hellirinn er frá náttúrunnar hendi, eins og hann hefði verið sérstaklega innréttadur fyrir hann; þar inni er kringlóttur steinn lagaður eins og borð, steinn sem er eins og stóll og fleti sem hentar vel til að leggjast á og sofna. Hann kom ekki með þetta, það var á staðnum. Mér vitanlega hefur enginn komið í þennan helli annar en bróðir Branham og konan hans, systir Meda. Hann fór einu sinni með henni þangað. Til eru þeir sem hafa varið fimm eða sex dögum þarna í skóginum að leita að

hellinum, samt veit enginn hvar hann er. En bróðir Branham sagði mér að hann hefði verið í hellinum, þegar engillinn birtist honum. Ég vona að þetta sé ekki ásteytingarsteinn. Af því bróðir Branham talaði um landvarðarkofann og notar orðið „gólf“ og að líta út um „gluggann“, þá hefur fólk kannski gengið út frá að hann hafi verið inni í kofa. Af því að enginn hefur séð hellinn, vitum við ekki hvernig hann lítur út, nema af lýsingum. En hann sagði mér að hann hefði verið í hellinum þegar engillinn birtist honum, sjöunda maí, árið 1946. Ég held að þetta sé á vissan hátt eins og árið 1964, þegar ég sagði, „heyrðu, ég sé að þú er spámaður,“ og hann sagði, „bróðir Pearry, ég minnst ekki á það opinberlega, af því fólk skilur ekki hvað spámaður er.“ Þess vegna nefndi hann ekki hellinn eins oft til að byrja með og hann gerði síðar, af því hann langaði ekki að þurfa að útskýra málið fyrir öllum. Hann lét sér nægja að segja að hann hefði verið í landvarðarkofanum, af því hellirinn var á því svæði, enda langaði hann ekki að segja frá því hvar hellirinn væri.

Bróðir Branham lá endilangur á grúfu í hellinum, frammi fyrir Guði. Þegar hann hafði beðið í einlægni eins og hann gat og óskað svara frá Guði, sagði hann að hann hefði sest upp og farið að bíða eftir svari. Hann sat bara þarna og beið eftir að Guð talaði til sín. Hvað ætli við höfum oft heyrt hann segja: „Þeir sem bíða eftir Drottni...“? Það er svo oft þegar við biðjum, að það erum bara við sem tölum. Og þegar við erum búin að tala, stöndum við upp og förum. Hann sagði að leyndarmálið væri, að hafa þolinmæði til að bíða, þegar við erum búin að biðja, þangað til Guð ákveður að svara. Alla vega ef þið haldið að Guð hafi heyrt til ykkar, þá er ráðlegt að bíða eftir svari. Bróðir Branham hafði helgað sig vilja Guðs í lífi sínu. Það hefur verið um klukkan ellefu, þegar hann sá milt ljós birtast frammi fyrir sér. Hann leit upp og reis á fætur til að ganga að því og það blikaði eins og stjarna frammi fyrir honum. Hún var ekki með fimm arma eins og teiknuð stjarna; hún var meira í líkingu við eldhött. Þá heyrði hann fótatak, og maður kom til hans, mikill vexti. Maðurinn var því nær hundrað kíló á þyngd, dökkur yfirlitum, skegglaus og með axlasítt hár. Þegar bróðir Branham sá manninn, varð hann mjög óttasleginn, en maðurinn leit vinsamlega til hans og tók til máls. – Engillinn stóð hjá Páli og gaf honum leiðbeiningar, á nákvæmlega sama hátt og þessi engill stóð hjá bróður Branham og gaf honum leiðbeiningar. Ég hef sett þessar leiðbeiningar upp hér í sjö aðskildum hlutum.

„Óttastu ekki!“ sagði engillinn, til að róa bróður Branham og sagði svo, „ég er sendiboði, og kem til þín frá augliti Guðs almáttugs.“ - Þetta var fyrsti hlutinn; að lægja ótta hans og gera grein fyrir hver hann væri.

Í öðrum hluta talaði hann við bróður Branham um líf hans og sagði: „Ég vil að þú vitir að tilgangurinn með þínu skrytna lífshlaupi, hefur verið að búa þig undir starf sem Guð hefur útvalið þig til, allt frá fæðingu.“

Þriðji hluti: Engillinn sagði að það væru viss skilyrði sem hann yrði að ganga að. Hann sagði: „Ef þú ert einlægur, og getur fengið fólk til að trúá þér...“ Og þá kom hann að fjórða hlutanum – árangrinum:

Hann sagði: „...þá mun ekkert geta staðist bænir þínar, ekki einu sinni krabbamein!“

Takið nú eftir hvað engillinn hefur sagt fram að þessu. Hann róaði bróður Branham og kynnti sig. Hann sagði honum að hann þekkti lífshlaup hans og tilgang þess. Hann sagði honum líka að hann yrði að vera einlægur og að fólk yrði að trúá honum. – Mig langar að segja þetta með mínum orðum: Fyrst engill Guðs sagði bróður Branham að *hann* yrði að vera einlægur, þá er víst aldeilis þörf á að segja okkur að vera einlæg. Það var líka mikilvægt að hann fengi fólk til að trúá. Þannig að ef þú trúir ekki að bróðir Branham sé spámaður Guðs fyrir okkar tíma, þá var starf hans og boðskapur ekki fyrir þig.

Fimmti hlutinn af skilaboðum engilsins, var aðvörðun til fólksins um að það skyldi játa syndir sínar, áður en það kæmi fram fyrir þennan mann Guðs. Hann ætti líka að segja fólki að hugsanir þess tali herra en orð þess frammi fyrir háseti Guðs. Þetta var aðvörðun til alls mannkyns.

Þá kom engillinn að sjötta hlutanum og sagði bróður Branham ýmislegt um líf hans og boðunarstarf í framtíðinni. Honum var sagt að hann myndi predika frammi fyrir ógrynni fólks um allan heim. Hann myndi standa í útúrtröðnum samkomusölum, þar sem fólk yrði frá að hverfa vegna plássleysis. Kirkjan hans í Jeffersonville yrði miðstöð, þangað sem fólk kæmi, hvaðanæva að úr heiminum, að leita bæna hans sér til hjálpar. (Ekki gleyma því að bróðir Branham var ómenntaður, illa þokkaður ungur maður í þeirri borg. Vegna þess hvernig faðir hans var, hafði það jafnvel gerst, að þegar hann var á gangi á götu hafði fólk farið hinum megin á götuna til að komast hjá því að mæta nokkrum af Branhamfjölskyldunni. Þau höfðu verið svo fátæk, að hann átti ekki skyrta til að fara í, í skólann. Hann var bara í jakkanum og hneppti honum alveg upp í háls. Eitt sinn þegar hann var átta ára, langaði hann að skrifa niður vísu sem honum datt í hug. Og hann þurfti að fá lánað blað og blýant hjá bekkjarfélagi. Sjálfur átti hann ekki slíkt. Samt var hér kominn engill Guðs, að segja honum frá ævintýrlegu boðunarstarfi sem ætti að eiga sér stað. Systir Branham sagði mér að hann hafi komið heim og sagði frá þessu og að nokkrum tíma liðnum var hringt í hann og hann fékk sitt fyrsta boð um að predika í St. Louis í Missouri. Þá sá hún sér ekki annað vænna en að spretta slitnu krögunum af hvítu skyrtonum hans og snúa þeim við, því hann hafði ekki efni á að kaupa nýja skyrta. Hann átti ekki einu sinni náttföt, en hann fékk náttföt gefins í St. Louis. Hann kom mjög stoltur heim með þau, af því hann hafði aldrei á ævinni átt náttföt.) – En hér stóð engill Guðs og sagði við hann: „Þú munt predika frammi fyrir herskörungum fólks og þúsundir um heim allan munu koma til þín til fyrirbæna og ráða.“ Og ekki nóg með það, heldur hélt engillinn áfram og sagði: „Þú munt biðja fyrir konungum, ráðherrum og tignarmönnum.“ – Og þið spyrjið, „en gerðist þetta?“ Ja, nú skulum við sjá.

Bróðir Branham snéri aftur til litla samkomuhússins síns í vikunni á eftir. Gamalt safnaðarfólk getur sagt frá því að það var einlægur ungur maður sem talaði þar, og enginn vafi í huga hans. Hann sagði þeim hvað engillinn hafði sagt og „þúsundir munu koma hingað, það verður ekki pláss fyrir ykkur. Þið fáið ekki sæti nema þið séuð einlæg við Guð og mætið snemma.“ Borgarfólkið, upplýst fólk, leit til hans og sagði: „Jæja, Billy Branham, ætli það verði nú ekki bið á því.“ En hvað gerðist? Í skjölum bróður Branham er að finna bréf frá Georg sjötta englandskonungi, þar sem hann þakkar honum fyrir að koma til sín að ósk konungsins til fyrirbæna, en þá batnaði honum sjúkdómur í fótum sem hrjáði hann. Eitt sinn var á samkomu kunnur þingmaður, sem sat á þjóðþingi Bandaríkjanna um árabíl. Hann var bundinn hjólastól og sat úti í sal meðan bróðir Branham predikaði um trú og lækningu. Eins og Páll í Postulasöggunni, gerði hann hlé á máli sínu, leit á manninn og sagði: „Ég sé að þú hefur næga trú til að lækna. Stattu upp og gakkstu úr hjólastólnum.“ Upshaw þingmaður hafði verið í hjólastól í meira en sextíu ár, en nú stóð hann upp, gekk niður ganginn og lofaði Guð. Hann snéri aftur til Washington og stóð á tröppum alríkisþinghússins og lýsti yfir að William Marrion Branham væri spámaður Guðs fyrir tuttugustu öldina. Og það brást ekki, að meðan hann lifði, sendi þingmaðurinn bróður Branham *Stetson* hatt (*Stetson*; virt hattafyrirtæki) í jólagjöf á hverju ári. Aftur á móti var annað fólk í heiminum sem hristi hann af sér sem óþekktan mann. Það var ekki að hlusta eða gat ekki heyrt.

Það var sagt frá lækningu Upshaws þingmanns í *Úrvali* (*Reader's Digest*). Það er svo merkilegt að það var tvisvar sagt frá undursamlegum lækningum sem urðu í

gegnum bróður Branham í tímaritinu. En *Úrval* er útbreiddasta tímarit í heimi og það rit sem oftast er vitnað í fyrir utan Biblíuna. Fólk segir: „Ég las það í *Úrvali*,“ á svipaðan hátt og aðrir tala um Biblíuna. Það var hvorki meira né minna en tilskipun Guðs, svo fólk gæti vitað að hann hefði sent spámann. Ef það hefði nú bara hlustað.

Þegar hann var í Róm, bauðst bróður Branham að heimsækja Píus páfa tólfta. Honum var sagt hvað hann þyrfti að gera til að fá áheyrn hjá þessum fyrirmanni – hvernig hann ætti að nálgast páfa – og að hann þyrfti að kyssa hring hans. Þetta var full mikið fyrir bróður Branham og hann sagði: „Sleppum þessu bara. Ég fer nú ekki að gera það við neinn nema Drottinn minn og frelsara.“ Ég sjálfur gæti nú fengið aldeilis skömm í hattinn fyrir svona athugasemd, en ég velti fyrir mér: Þegar Billy Graham fór í heimsókn til páfa, þurfti hann að kyssa hringinn? Þegar forseti Bandaríkjanna fór í heimsókn, þurfti hann að kyssa hringinn? En það er ómögulegt að fá spámann til þess. Sjáið bara söguna um logandi eldstóna í Daníelsbók í Gamla testamentinu. Hebrear neituðu að hneigja sig fyrir líkneskinu. Þetta var líkneski, að því er spámaður segir, af helgum manni!

Sjöundi hlutinn af boðskap engilsins, fjallaði um ólík stig í boðun bróður Branham. Sumir tala um þetta sem fyrsta táknið og annað táknið. En bróðir Branham talaði um þetta sem „togin þrjú.“ (Eins og stangveiðimenn tala um togin þrjú, að lokka fiskinn, treysta öngulinn í og toga svo fiskinn að landi.) Engillinn sagði honum, að þegar smurninginn væri yfir honum, gæti hann tekið í hönd fólks og þá myndi veikindaandinn í fólkinu taka slíkan kipp við að komast í snertingu við hans anda, að hann gæti beinlínis fundið fyrir því í hendinni. Með því að segja fólki hver sjúkdómurinn væri, mundi það styrkja trú áheyrenda og þeir myndu líka trú. Til að sjá að þetta er biblíulegt, getið þið litið á Aðra Mósebók, fjórða kafla, 1-8 vers, þar sem sagt er frá táknuinu í höndinni, sem Guð gaf Móse. Móse átti að leggja höndina í barm sér og hún yrði líkþrá þegar hann tók hana út aftur. Svo átti hann að setja höndina aftur í barm sér og hún yrði aftur heilbrigð. Táknið í höndinni var gefið bróður Branham, eins og Móse, til að efla trú fólksins, svo það sæi að hér væri maður sendur frá Guði.

Þegar ég sá bróður Branham fyrst, var hann á þessu stigi í boðun sinni, þá var „togið“ í gangi. Þegar fólk kom fram fyrir hann, tók hann í hönd þess, nema sjúkleiki þess væri augljós, eins og blinda, lömum eða bæklun. Ef það var synd í lífi þess, byrjaði hann á að nefna það, ef ekki var þegar búið að játa þá synd undir blóði Jesú Krists. Hann sagði fólki, „játið syndir ykkar, áður en þið komið.“ Einn púki sem hann benti alltaf á, var sígarettureykingar, tóbak. Strax á þeim tíma, áttaði hann sig á að reykingar valda krabbameini, áður en bandaríska læknasambandið og heilbrigðisráðuneytið vissu nokkuð um það. Hann gat séð tengslin, af einum saman anda þessa fyrirbrigðis og gagnrýndi reykingar strax á fimmta áratugnum. Það var líka áður en konur fóru að reykja fyrir alvöru. Það sáust ekki auglýsingar í tímaritum þar sem konur voru reykjandi. En eftir að tóbaksiðnaðurinn var búinn að ná í alla þá karlmenn sem hann gat, var farið að gera það vinsælt meðal kvenna að reykja. Og nú eru vindlaframleiðendur meira að segja að koma þeim til að reykja vindla og pípu. Til enn frekari vandræða fyrir þær, er farið að setja upp sem fínt og eftirsóknarvert fyrir konur að drekka til viðbótar við reykingarnar. Nú sér maður varla nokkrar áfengisauklýsingar án þess að kona sé í þeim. Rétt eins og konum hefur förlast, hefur kirkjunni líka förlast. Konur endurspeglar kirkjuna. Það er engin leið að koma í veg fyrir það. Það verður nákvæmlega eins og engillinn sagði bróður Branham árið 1946. Engillinn sagði Páli hvernig fara myndi og það var líka það sem gerðist. Eins er um skilaboð þessa engils, af því það voru skilaboð frá Guði til spámans þessarar kynslóðar.

Annað táknið, eða „togið“, var að hann myndi þekkja leyndarmál fólks. Hann gæti átt samtál við fólk og það nægði til að hann vissi hvað það hét og sitt hvað um það. (Munið að orð Guðs er beittara hverju tvíeggjuðu sverði og dæmir hugsanir og hugrenningar hjartans.) Fólk fór að sjá dæmi um þetta seint á sjötta áratugnum og í byrjun þess sjöunda, í starfi bróður Branham. Fleiri sýnir og atburðir á síðustu mánuðum ævi hans sýndu honum tilgang fyrsta táknsins. Það var til að gefa vísbendingu um loddarana. Því það hafa komið fram menn sem fundu eitthvað á sér í vinstri hendi, aðrir í hægri hendi, suma kitlaði í olnbogann, sumir fundu eitthvað í mænunni og enn aðrir í hægri eyra. Þetta var til að sýna að það voru menn eins og Jannes og Jambres á okkar tímum, sem hugsuðu bara um skjótfenginn gróða, en ekkert um fólkið, orð Guðs eða veg heilagleikans. Þeir lýstu bara yfir að allir væru læknaðir og voru til skammar fyrir orð Guðs. Jesús sagði efnislega: „Ekkert megna ég, annað en það sem faðir minn segir mér.“ Fólk kom til bróður Branham og sagði, „biddu fyrir mér; Guð hefur gefið þér máttinn.“ Hann svaraði, „jú, ég hef máttinn, en ég hef ekki fyrimælin.“ Hann vildi aldrei þjóna nema Guð leiðbeindi honum. Hann gerði ekkert án þess að faðirinn leiðbeindi honum. Þökk sé Guði fyrir mann sem hélt sig við Orðið.

Þegar annað togið byrjaði, að greina hugsanir og hugrenningar hjartans, kom fram hellingur af predikurum sem gátu líka sagt frá leyndardómum hjartans og sagt, „svo segir Drottinn.“ Það er ekki svigrúm til að lýsa þessu öllu, en fullur skilningur, samkvæmt opinberun heilags anda og ljósi orðs Guðs, er að finna á upptöku af ræðu bróður Branham sem heitir *Anointed Ones at the End Time* (Hinir smurðu á síðustu tímum). Það er raunveruleg smurning heilags anda en þeir eru fölsk mynt. Þið spyrjið hvar það sé í Ritningunni? Í sjöunda kafla Matteusarguðspjalls er sagt að menn muni segja: „*Herra, herra, höfum vér ekki kennt í þínu nafni, rekið út illa anda í þínu nafni og gjört í þínu nafni mörg kraftaverk?*“ En Jesús svaraði þeim: „*Aldrei þekkti ég yður. Farið frá mér, illgjörðamenn.*“ Það kom fólk sem gerði táknið og undur og ef færi gafst, blekkti það hina útvöldu. Hvers vegna? Jú, það hafði táknið, en það hafði ekki orð Guðs að færa líkama brúðarinnar.

Bróðir Branham fékk vitrun þar sem hann var að reyna að reima skó á litlu barni með gildu snæri. En hann gat það ekki af því að snærið var gildara en reimagötin á skónum. Í seinni hlutanum af vitruninni, var hann að veiða fisk og hann fór að sýna öðrum hvernig ætti að veiða fisk. Seinna var þetta túlkað fyrir honum á þann veg, að þegar hann kom fram með táknið í höndinni hafði hann reynt að skýra það fyrir fólkinu. Andi Drottins talaði til hans og sagði, „það þýðir ekki að ætla að kenna börnum hvítasunnunnar andlega hluti.“ Það átti við það, þegar hann var að reyna að hnýta skóna með of stóru snæri og þegar hann hafði reynt að kenna öðrum predikurum að gera það sama og hann var sjálfur að gera.

En þriðja togið átti eftir að koma. Guð sagði honum þegar hann lýsti því: „Haltu þessu leyndu í hjarta þér!“ Bróðir Branham sagði, „þegar ég fer héðan verður leyndarmálið lukt í hjarta mér.“ Þriðja togið, síðasta stig boðunar hans – sagði hann, „þetta verður það sem hrífur upp brúðina.“

9. kafli

Þriðja togið

Fyrsta togið var greining sjúkdóma með táknu í höndinni. Á hverjum staðnum á fætur öðrum voru sjúkdómar opinberaðir svo aldrei skeikaði. Svo sagði hann hughreystandi, „Jesús Kristur gerir þig heilann.“ En í kjölfar þessa raunverulega tákns fylgdi mikið af veraldlegum eftirhermum.

Annað togið færði greiningu á hugrenningum hjartans. Þetta var skýrt dæmi um óbreytanlegan mátt Krists og rættist það sem segir í Hebreabréfinu 13:8: „*Jesús Kristur er í gær og í dag hinn sami og um aldir.*“ Það var líka hermt eftir þessu, en engin af hermikrákunum lagði allan sinn orðstír að veði eins og bróðir Branham gerði. Eitt sinn sagði hann mér: „Bróðir Pearry, ef ég segi þér nokkru sinni, „svo segir Drottinn,“ og það gerist ekki nákvæmlega eins og ég sagði, þá skaltu aldrei trúá mér aftur, af því þá væri ég farinn að tala en ekki Guð. Ef Guð segir það, mun hann gera það.“

Margir aðrir hafa sýnt það sem þeir nefna „gjafir greiningarinnar.“ En það hafa alltaf verið einhver skekkjumörk. Ég hef sjálfur þekkt menn sem höfðu mikla greiningargáfu. En það kom fyrir að þeir höfðu á röngu að standa og það gat valdið fólki mikilli sorg, jafnvel harmleik ef fólki var sögð einhver vitleysa. Þetta olli þessum Guðs mönnum miklum heilabrotum. Þegar þeir spurðu bróður Branham um það, sagði hann: „Ef það eru skekkjumörk í því, skaltu láta það eiga sig.“ Þetta sagði hann af því það er betra að segja ekki neitt, en að segja einhverjum það sem rangt er og valda honum óbætanlegum skaða.

Engill Guðs hafði lofað bróður Branham að það yrðu þrjú „tog.“ Bróðir Branham hafði fullvissað menn um að þriðja togið yrði ekki leikið eftir. Núna getum við fræðst meira um þetta síðasta og óviðjafnanlega stig á ferli hans, af hans eigin orðum.

Á leiðinni til Bresku Kólumbíu (í Kanada), er fjallgarður með sjö tindum. Guð benti bróður Branham á þá og gaf til kynna að þetta væri „hans“ fjallgarður. Tindarnir standa fyrir stafina sjö í hverjum hluta nafns hans, segja ævisögu hans og bera vitni um „tugin“ þrjú á ferli hans. Fyrsti og lægsti tindurinn, stendur fyrir vitranir hans í æsku, sem fólk sagði að væru komnar frá djöflinum. Næsti tindur, nokkru hærri, stendur fyrir trútöku hans. En mestu varðar um þrjá hæstu tindana sem standa fyrir „tugin“ þrjú. Sá hæsti af þeim, sem gnæfir massífur yfir hina, er vitanlega þögult vitni um þriðja togið. Dag nokkurn þegar við stóðum og virtum fyrir okkur tindana, sagði hann mér: „Bróðir Pearry, við erum komin upp á öxl þriðja fjallsins – þriðja togsins.“ Svo þið sjáið að ég hef það eftir honum sjálfum að þriðja togið var komið í gang áður en hann fór frá okkur.

Bróðir Branham var að tala um þriðja togið í predikun sem heitir *Look Away To Jesus* (Lítið burt til Jesú), þegar hann sagði þetta:

Munið nú, að það verður aldrei til af þessu nein eftirlíking, af því það er ekki hægt. Ekki nokkur leið. Það er komið fram, og ég hef verið varaður við því...að bráðlega – einmitt núna – hafi það gerst, svo það gæti gert vart við sig á meðal ykkar. En það verður ekki notað að neinu marki, fyrr en þetta ráð fer að herða sig. Og þegar það gerist, þegar það verður komið...Hvítasunnnumenn og slíkir, geta líkt eftir hér um bil öllu sem hægt er

að gera. En þegar sá tími kemur (þegar að herðir), þá munuð þið sjá það sem þið hafið séð tímabundið, birtast í öllum sínum mætti...

Þið gætuð séð dálítið skrýtna hluti bera við – ekkert syndugt, ég meina það nú ekki – ég meina skrýtið miðað við lífsins vanagang. Vegna reynslu minnar sem ég hef náð í þjónustu minni, set ég mig til hliðar, fylgist með staðnum og bíð færís að nota það. En það verður notað! Og fólk veit að hið fyrsta kom í ljós og annað af engu minni vissu; og ef þið hugsið ykkur vel og vandlega um, þið sem eruð andleg, (eins og Biblían sagði, þetta er fyrir þá sem hafa viskuna) þá er það þriðja berlega komið í ljós. Við vitum hvar það er. Svo þriðja togið er komið.

Það er svo heilagt að ég má ekki segja margt um það, eins og hann sagði mér í byrjun. Hann sagði: „Þetta – talaðu ekkert um það.“ Munið þið eftir því? Það eru einhver ár síðan. Það talar sínu máli. En þið... Ég reyndi að skýra hin, og ég gerði mistök. Þetta verður það sem, að mínu mati (ég segi ekki að Drottinn sé að segja mér það), þetta verður það sem kemur af stað „upphrifningartrúnni“ fyrir þá sem eru á förum. Og ég verð að hafa hægt um mig í dálítinn tíma.

Munið nú, (og þið sem eruð að hlusta á þessa upptöku) þið gætuð núna farið að sjá breytingu í starfi mínu sem er afturför – en ekki framför; afturför. Nú er tíminn kominn. Lengra verður ekki haldið. Við verðum að bíða hér stundarkorn, þangað til það gerist og við náum alla leið, þá kemur stundin. En það er augljóst orðið....

Þið skuluð því fylgjast með þriðja toginu! Það mun fara algjörlega fram hjá þeim sem glatast, en það verður fyrir brúðina og kirkjuna....

Kannski verð ég tekinn fyrir þann tíma. Ég veit það ekki. Og sá tími getur verið í næstu viku, sem heilagur andi kemur með Krist Jesú.

Hér segir bróðir Branham með eigin orðum, frammi fyrir því fólki sem trúir að hann sé spámaður Guðs, að það skuli „fylgjast með þriðja toginu.“ Hann sagði: „Ef þið eruð andleg, hefur það komið í ljós á meðal ykkar.“ Samt sagði hann að ef hann færi frá okkur yrði leyndarmálið í brjósti hans.

Í hvert sinn sem bróðir Branham talaði um þriðja togið, á árunum 1963, 1964 og 1965, nefndi hann alltaf þau skipti sem hið „talaða orð“ kom fram. Nú skulum við líta á Matteus 21:18:

Árta morguns hélt hann aftur til borgarinnar og kenndi hungurs. Hann sá fíkjutré eitt við veginn og gekk að því, en fann þar ekkert nema blöðin tóm. Hann segir við það: „Aldrei frammar vaxi ávöxtur á þér að eilífu.“ En fíkjutréd visnaði þegar í stað.

Lærisveinarnir sáu þetta, undruðust og sögðu: „Hvernig gat fíkjutréd visnað svo fljótt?“

Takið eftir þessu atviki í lífi og starfi Jesú. Hann leit á fíkjutréd, langaði í ávöxt af því, en fyrst það voru engir ávextir, talaði hann orðið og sagði: „Aldrei frammar vaxi ávöxtur á þér að eilífu.“ Lærisveinarnir voru heldur betur undrandi. Í frásögn Markúsar (11:22,23) af atvikinu, bætir hann við að Jesús hafi snúið sér við og sagt: „Trúið á Guð. Sannlega segi ég yður: Hver sem segir við fjall þetta: „lyft þér upp, og steyp þér í hafíð,“ og efar ekki í hjarta sínu, heldur trúir, að svo fari sem hann mælir, honum mun verða að því.“ Ég veit nú ekki um marga á þessari jörð sem hafa framfylgt þessu ritningarversi. Til eru þeir sem hafa notað það sem trú, en hver

getur haldið því fram að þeir hafi *talað orðið* og það hafi gerst sem þeir sögðu? Jesús sagði að það myndi gerast. Hann stendur við orð sín: „Ekki einn stafkrókur skal falla úr lögmálinu uns allt er komið fram, þótt himinn og jörð farist.“ Nú skal ég segja frá því þegar þessi ritning rættist í okkar kynslóð.

Þetta gerðist fyrst þegar bróðir Branham var að veiða með nágranna sínum úr næsta húsi, bróður Banks Wood og bróður hans, bróður Lyle Wood. Báðir þessir menn höfðu eitt sinn verið vottar Jehóva. Þeir voru allir þrír að renna fyrir fisk á litlum veiðistað sem heitir Dale Hollow, í Texas. Wood bræðurnir sátu í bátnum með bróður Branham, og voru að ræða um systur, sem var meðlimur í kirkju Guðs, sem hafði gjarnan vitnað fyrir þeim og sagt að þeir þyrftu að frelsast. Þeir minntust þess kristilega kærleika sem hún hafði sýnt þeim. Og bróðir Banks sagði að kannski ættu þeir einhvern tíma að fara að hitta hana og segja henni að þeir væru báðir frelsaðir núna og þjónuðu Guði.

Mennirnir og bróðir Branham hafa sagt frá því, að þegar þeir höfðu sagt þetta, fann spámaðurinn anda Guðs koma yfir sig og vakti athygli hans með rödd sem sagði: „Svo segir Drottinn: Á næstu klukkustundum mun lítið dýr vakna aftur til lífsins.“ Hann var undrandi og fór að velta fyrir sér hvað þetta þýddi eiginlega. Hann mundi eftir því að Jósef, litli sonur hans, hafði nokkrum dögum áður verið að klappa kettlingi nágrannans. Hann hafði kreist hann of fast og hann féll lífvana á gólfíð. Kannski það sé þessi litli kettlingur sem mun vakna aftur til lífsins, hugsaði hann með sér.

Eftir að hafa verið að veiða í nokkra tíma, fékk bróðir Lyle lítinn fisk sem hafði gleypst agnið í heild sinni. Bróðir Lyle gat ekki náð önglinum úr svo hann tók um fiskinn og kippti önglinum úr, en tálknin og öll innyfli litla fisksins fylgdu með. Hann fleygði fisknum fyrir borð og sagði: „Æ, það er víst komið að leiðarlokum hjá þér, litla grey.“ Fiskurinn lenti í vatninu, kipptist til og lá svo kyrr. Gárurnar ýttu honum smám saman upp að bakkanum.

Eftir hér um bil þrjátíu mínútur, varð bróður Branham aftur eitthvað undarlega við. Hann leit að trjánnum sem stóðu eftir endilöngum bakkanum og það kom þytur í vindi sem mjakaðist áfram eins og hvirfilvindur. Andi Guðs talaði til hans. „Stattu upp og talaðu við litla fiskinn og hann fær líf sitt aftur.“

Bróðir Branham stóð strax á fætur og hrópaði: „Litli fiskur, Jesús Kristur gefur þér líf þitt aftur; lifðu í nafni Jesú Krists.“

Mennirnir tveir vottuðu, að bróður Branham viðstöddum, að fiskurinn, sem hafði verið dauður í þrjátíu mínútur og vantaði öll innyfli, rétti sig af í vatninu og synti undir bátinn. Þetta var í fyrsta sinn sem hann hafði talað og það hafði orðið sem hann sagði. Þetta var fyrsta dæmið um hið *talaða orð*.

Bróðir Branham sagði mér sjálfur frá því þegar þetta gerðist í annað sinn, að viðstöddum bróður Sidney Jackson og konu hans, í vinnuherbergi bróður Branham í ágúst árið 1964. Það gerðist þegar bróðir Branham var að veiða íkorna á veiðitímabilinu 1962. Hann var mikill íkornaveiðimaður og hafði fellt hundrað þrjátíu og fjóra íkorna árið áður. Hann hélt mest upp á litla gráa Kentucky íkornann, aðgætið dýr sem erfitt er að veiða. Þennan dag hafði hann ekki séð einasta íkorna og klukkan var orðin tíu að morgni. Vindurinn blés og sólin var farin að hita upp daginn og hann ákvað að fá sér dálítinn blund. Hann sagði að hann hefði rekist á ask sem kvíslaðist í þrennt, og þar gat hann setið í makindum á jörðinni og hallað sér upp að stofnum trésins. Hann velti fyrir sér ákveðnu versí í Ritningunni: „*Hver sem segir við fjall þetta: „Lyft þér upp, og steyp þér í hafíð...*““ Hann hugsaði með sér að hann hefði nú aldrei predikað út frá þessu versí, en hugsaði líka að það *er* nú samt í Orðinu.

Jafnskjótt og þetta hafði hvarflað að honum, var rödd sem talaði til hans og sagði: „Hvers óskarðu þér núna? Segðu það og það mun veitast þér.“

Hann hafði oft heyrt þessa rödd, en honum varð samt hverft við. Hann leit í kringum sig og velti fyrir sér hvaðan hún hefði komið.

Röddin sagði aftur: „Hvers óskarðu þér núna? Segðu það, og þú munt fá það.“

Núna svaraði hann og sagði: „Ja, ég er nú á íkornaveiðum, ætli ég vildi ekki fá einhverja íkorna.“

Röddin svaraði: „Hversu marga íkorna?“

Ósjálfrátt hvarflaði að honum: „Ja, allt er þegar þrennt er,“ svo hann sagði: „Það væri fínt að fá þrjá íkorna.“

„Gott og vel, hvar viltu fá þann fyrsta?“ sagði röddin.

Nú hafði hann risið á fætur, leit í kringum sig og hélt að hann væri staddur í vitrun. En hann hafði vanist alls kyns undarlegum viðburðum alla ævi og hann hugsaði með sér: „Röddin vill að ég segi það; nú, þá segi ég það bara.“ Hann hugsaði með sér að íkornar eru yfirleitt ekki í mórberjatrjám, en þannig tré var einmitt skammt frá.

„Láttu íkorna koma út á greinina á mórberjatrénu – þarna,“ sagði hann.

Hann hafði varla sleppt orðinu þegar íkorni sat á staðnum. Hann néri augun og hugsaði aftur hvort þetta væri vitrun. En hann ákvað að fylgja þessu eftir og mundaði ríffilinn, miðaði og skaut og íkorninn féll til jarðar. Hann gekk að honum og tók hann upp. Hann var heitur og blóðugur. Hann sagði með sjálfum sér: „Vitrunum blæðir nú ekki.“

Hann setti íkornann í pokann og sagði: „Þakka þér Drottinn!“ Hann ætlaði ganga burt, en röddin talaði aftur: „Hvar viltu fá þann næsta?“

Hann leit í kringum sig og sá fuglatré. „Ég læt þennan koma þar sem ég veit að það er Guð að verki,“ hugsaði hann með sér. „Láttu íkorna hlaupa upp tréð þarna og setjast efst á það, þannig að ég geti skotið hann beint í augað.“

Um leið og hann hafði sagt þetta, skaut íkorninn upp tréð og settist efst í það. Aftur skaut hann og hitti íkornann beint í augað. Hann gekk að honum og tók hann upp. Og aftur þakkaði hann Drottni og sagði: „Þakka þér, Drottinn. Orð þitt er satt!“

Enn gekk hann af stað, en röddin stöðvaði hann og sagði: „En þú sagðir þrjá.“

„Já, satt er það,“ sagði hann.

Núna gaf hann nákvæmar leiðbeiningar: „Láttu hann koma þarna í gegn, framhjá bændafólkinu sem er að tína máis þarna á akrinum, upp tréð hérna, fara svo þangað, hoppa yfir greinina þarna og lenda þarna og þar skýt ég hann,“ sagði hann og benti á staðinn.

Auðvitað vitið þið hvað gerðist. Hann hafði varla klárað leiðbeiningarnar þegar íkorninn kom í ljós. Hann gerði allt sem sagt hafði verið, nam staðar á réttum stað og skotið geigaði ekki frekar en áður. Hann tók upp íkornann og setti hann í pokann.

Þegar hann sagði þessa óvenjulegu sögu, sat hann fyrst á gólfinu, framan við stólinn sinn og hallaði sér upp að honum eins og hann hafði hallað sér að stofnum trésins. Svo stóð hann upp og lét sem hann miðaði og skyti af ríffli. Þar sem ég fylgdist með honum, hugsaði ég með mér: „Annað hvort er ég að hlusta á spámann Guðs – annað hvort gerðist þetta eins og hann segir, eða þá að maðurinn er að blekkja mig.“ En mér datt ekki hug nein ástæða fyrir hann að vera að blekkja mig.

Greiningargáfa hans sem aldrei brást, fangaði hugsun mína. Hann snéri sér að mér og sagði blátt áfram: „Bróðir Pearry, þetta gerðist í raun og veru!“

Nokkrum dögum síðar voru hann og bróðir Banks í hádegismat í litla, fátæklega heimilinu sem foreldrar systur Hattie Wright Mosier áttu. Það voru ellefu

manns viðstaddir þennan dag og geta borið vitni um næsta furðuverk sem gerðist. Systir Hattie var fátæk ekkja og átti hvorki fé né eignir, hún og strákarnir hennar tveir, gerðu ekki meira en rétt að framfleyta sér. Hún var guðhrædd kona og færði kirkjunni tíund samviskusamlega og vann fyrir hana eftir því sem færi gafst. Hún færði fórnir til að vinna Guðs verk. Hún elskaði Drottinn og hans fólk og heimili hennar var opið öllum. Edith, systir hennar var fötluð. Ástkærir foreldrar hennar voru orðnir gamlir. Ungu synir hennar tveir voru ófrelsaðir. Hún var svo fátæk að bróðir Branham kom í heimsókn þennan dag, til að skila tuttugu dala seðli sem hún hafði sett í byggingarsjóð kirkjunnar, en sem hann taldi að hún mætti nú varla við að missa.

Fólkið sat í eldhúsinu og gladdist yfir því sem Drottins er. Bróðir Branham sagði frá atvikinu þegar íkornarnir spruttu fram fyrir kraft orðanna. Þegar hann hafði sagt söguna, bætti hann við: „Þegar Abraham vantaði hrút til að fórna, lét Guð hann fá hrút. Allavega veit ég að hann er ennþá Jehóva Jireh.“

Þegar hann hafði sagt þetta, sagði systir Hattie: „Bróðir Branham, þetta er dagsatt hjá þér.“

Það er sagt frá fátækri ekkju í Biblíunni, sem sagði það rétta á réttri stundu. Eins var um nútímaekkjuna, þegar einföld trú hennar hreyfði við krafti Guðs. Bróðir Branham fann heilagan anda strax koma yfir sig og segja: „Veittu henni það sem hún biður um!“

Möglunarlaust, snéri bróðir Branham sér að henni og sagði: „Drottinn var að segja mér að láta þig biðja um hvað sem þú vilt. Og hvað sem þú biður um, skal ég segja í nafni Drottins og hann gerir það.“

„Bróðir Branham,“ sagði hún „hvað á ég að biðja um?“

„Ja, þú ert fátæk og býrð á hæðinni þarna, alveg peningalaus. Þú gætir beðið um fjármuni. Þú átt yngri systur sem er fötluð, biddu um að hún læknist. Hér eru móðir þín og faðir, gömul og lúin. Þú gætir beðið um eitthvað handa þeim. Biddu um það sem þú óskar og ef það dettur ekki í fangið á þér, þá er ég falsspámaður!“

Strákarnir hennar tveir voru í horninu og hlógu og flissuðu.

Með tár í augunum snéri hún sér við og sagði, „bróðir Branham, það sem ég óska mér mest af öllu, er að synir mínir tveir frelsist.“

Hann leit á hana og sagði, „ég gef þér þá, í nafni Drottins Jesú Krists.“

Strákarnir tveir höfðu verið hlæjandi og flissandi í horninu og engu trúað. Nú fundu þeir kraft Guðs og þeir iðruðust synda sinna við kné móður sinnar. Þeim var full alvara með iðrun sinni og skömmu síðar voru þeir skírðir í nafni Drottins Jesú Krists. Þannig var frelsun þeirra örugg. Og þeir hafa stundað kirkjuna dyggilega og gengið til altaris og þvegið fætur.

Guð vissi nefnilega að hún myndi biðja um eitthvað eilíft, en ekki bara eitthvað stundlegt. Ef hún hefði beðið um að systirin læknaðist, hefði það kannski ekki enst lengi, því hún hefði getað veikst aftur. Foreldrarnir hefðu fyrr eða síðar orðið ellihrumir og lúnir aftur. Hún hefði getað beðið um milljón dali, en kannski hefðu peningarnir ekki nýst henni vel, eins og oft vill verða. En frelsi strákanna tveggja er hlutur sem varir að eilífu.

Þetta var í þriðja skiptið sem hið talaða orð kom fram. Fjórdi skiptið var í október árið 1963, þegar hann var í veiðiferð með fleiri bræðrum í Colorado. Hann þekkti landið vel á þessum slóðum, því hann hafði bæði veitt og gætt nautgripa á svæðinu í meira en tuttugu ár. Um tíma vissi hann meira að segja hvað það voru mörg dýr í elgshjörðinni sem þarna hafðist við. Eitt sinn hafði hann staðið alveg grafkyrr og hjörðin hafði verið á beit svo nærri honum að hann gat stjakað við elgstarfi með riffilskeftinu. Svona hagvanur var hann úti í náttúrunni. Og slík þolinmæði gefur líka til kynna hvers konar veiðimaður hann var. Þeir sem voru með honum reiddu sig alltaf

á hyggindi hans og þekkingu á náttúrunni, ekki síst á þessum stað í Colorado, sem gat verið hættulegur ef stormur brast á.

Pennan morgun bar himininn þess merki að stormur væri í aðsigi og veðurfréttirnar staðfestu að djúp lægð væri á leiðinni. Kvöldið áður höfðu veiðimennirnir verið saman komnir í kofanum og bróðir Branham hafði sagt þeim að fara burt næsta morgun ef þeir þyrftu að fara, því annars væri hætt við að þeir yrðu tepptir af snjó. Hann féllst á að vera áfram og aðstoða þá sem vildu vera lengur, en hann sagði að það væri eins gott að fara ekki mjög langt og drífa sig í kofann, ef bæri á votviðri, jafnvel bara einum rigningardropa. Hann vissi að veðrið gæti orðið svo slæmt á fáeinum mínútum, að það væri ómögulegt að rata til baka. Sjálfur fór hann einsamall upp á hálandið, eins og hann var vanur og ætlaði að koma með veiðibráð handa hinum. Það leið ekki á löngu áður en það fóru að koma dropar úr lofti. Hann settist niður og fór að borða samloku sem hann var með á sér og hugsaði sér að bíða smástund áður en hann færi aftur til baka, ef ske kynni að einn hinna væri í vandræðum. Þá myndu þeir hleypa af skoti og það væri léttara fyrir hann að fara niður til þeirra, en ef hann þyrfti að fara upp aftur. Fljótlega jókst vindurinn og það fór að snjóa. Hann fór af stað niður fjallið og flýtti sér eins og hann gat. Þegar hann var kominn hér um bil fjögur hundruð metra niður, stoppaði hann skyndilega þegar hann heyrði í rödd sem sagði: „Farðu aftur þangað sem þú varst.“

Hann þekkti röddina, en hugsaði með sér að það væri að ganga í opinn dauðann að fara upp aftur, nú þegar stormurinn var skollinn á.

„Farðu aftur þangað sem þú varst,“ sagði röddin aftur.

Hann hlýddi röddinni og gekk aftur sömu leið upp á heiðarbrúnina. Hann vissi ekki til hvers, en hann hlýddi því sem Guð sagði. Skömmu síðar fór jörðin að vera snævipakin. Allt í einu talaði röddin aftur og sagði, „ég er Guð sköpunarinnar!“

Hann leit upp, kannski var það bara vindurinn. Aftur talaði röddin, „ég skapaði himin og jörð. Ég lægi vinda hafsins. Ég stjórna himni og jörð.“

Nú var ekki um að villast. Hann hrökk við og tók af sér hattinn í virðingarskyni. Þetta var rödd Guðs. Röddin hélt áfram: „Talaðu bara við vindinn og hann mun hætta að blása. Hvað sem þú segir mun ganga eftir.“ (Jesús hafði sagt: „*Hver sem segir við fjall þetta: „Lyft þér upp, og steyp þér í hafið,“ og efar ekki í hjarta sínu, heldur trúir, að svo fari sem hann mælir, honum mun verða að því.*“) (Markús 11:23). Bróðir Branham sagði að hann hefði lyft upp höndunum og sagt við höfuðskepnurnar: „Stormur, hættu nú að blása. Sól, nú skaltu skína samfellt á eðlilegan hátt, í fjóra daga, eða þar til við erum búnir að veiða og farnir á burt.“

Þegar hann hafði sagt þetta, hvarf stormurinn og sólin braust fram. Eftir fimmtán mínútur voru engin merki þess að það hefði verið nokkur bylur. Bræðurnir sem voru í kofanum lýstu því svo, að bylurinn hefði horfið eins og skrúfað væri fyrir krana. Fólk var að keyra yfir heiðina í miðjum snjóstormi og allt í einu hætti hann með dularfullum hætti. Veðurstofan hafði varað fólk við og beðið það að leita skjóls. Þegar allt hætti svo bara, skildu menn ekkert í því hvað hefði gerst. Í fjóra daga skein sólin, alveg eins og hann hafði sagt henni. Þið trúid þessu kannski ekki – en ég geri það.

Það sem leiddi til fimmta tilviksins um hið talaða orð, hófst árið 1950. Bróðir Branham var að útskýra fyrir konu nokkurri að hann hefði fundið með tákningu í höndinni að hún væri með æðabólgu í fæti (hvítungsleggur). Hún hafði sagt að hún fyndi nú engin merki þess og hann hafði sýnt henni hvernig höndin á sér kiptist til þegar hann tók í höndina á henni. Svo hafði hann snúið sér að konunni sinni og tekið um hönd hennar til að sýna að það væru engir kippir þegar fólk væri heilbriggt. Þegar

hann gerði þetta, varð hann undrandi og sagði alvörugefinn. „Meda, ég hafði ekkert vitað um það, en þú ert með blöðru á vinstri eggjastokknum!“

Systir Branham svaraði því til að sér liði bara vel og það virtist heldur ekki vera neitt að. Eins og við vitum eru þessir hlutir andar. Hún hafði ekki vitað neitt um þetta. En árið 1962, fór hún að finna til óþæginda og það fór að myndast æxli vinstra megin í henni. Verkir og bólgur fylgdu í kjölfarið. Læknir staðfesti upphaflegu sjúkdómsgreininguna. Blaðra hafði orðið að litlu æxli og það var mælt með skurðaðgerð. Þetta var trúuð fjölskylda svo þau voru ákveðin í að bíða eftir Drottni. En æxlið hélt samt áfram að vaxa.

Árið 1963, fluttu þau frá Jeffersonville til Tucson. Sjúkraskýrslur systur Branham voru fluttar til vel metins læknis í Tucson. Þegar hér var komið sögu, var æxlið farið að valda henni tilfinnanlegum óþægindum og læknunum leist ekkert á blikuna. Allt benti til að það væri illkynja. Samt var aðgerðinni frestað, til að bíða eftir Guði og eins til að fjölskyldan gæti farið aftur til Jeffersonville í jólafríinu, um jólin árið 1963. Snemma í nóvember var bróðir Branham staddur í New York borg að halda samkomu. Auðvitað vissi hann hvað konan hans var veik og hvað aðgerðin var nauðsynleg. Hún var rétt búin að hringja í hann og segja honum að hún gæti varla gengið lengur og að læknirinn vildi endilega að hún færi strax í aðgerð. Á leiðinni heim gisti hann eina nótt í Jeffersonville. Hann var í húsinu þar sem Guð hafði svo oft talað til hans með orðum og vitrunum. Hann fann sárlega til með konunni sinni og hann kraup á bæn við gamla legubekkin, eins og þau höfðu svo oft gert saman á liðnum árum. Hann bað Guð að vera miskunnssamur við konuna sína, en skyndilega varð hann var við nærveru Guðs í herberginu. Eldstólpinn birtist og rödd Guðs skipaði honum og sagði: „Stattu á fætur. Segðu hvað sem þú vilt og það mun verða nákvæmlega eins og þú segir.“

Núna vissi hann alveg hvað hann átti að gera við svona tilmælum, hann stóð upp og sagði: „Lát svo vera að æxlið hverfi, rétt áður en læknirinn snertir hana.“

Næsta dag fór systir Branham til læknisins með systur Norman, til að fara í aðra skoðun. Hjúkrunarkonan hjálpaði henni að fara í hvítan kyrtill og leggjast á borðið, svo skoðunin gæti farið fram. Henni leið svo illa að hún komst varla upp á borðið. Læknirinn kom inn og leit á skýrslurnar um hana, svo laut hann yfir hana til að athuga hvað bólgan væri mikil. Í þann mund sem hönd hans var að fara að snerta bólguna, fannst henni eins og létti á þrýstingi í síðunni og hún yrði svalari. Læknirinn snerti við vinstri síðunni, en gekk síðan hinum megin við og athugaði hægri síðuna. „Var ekki bólgan á vinstri síðunni, eða hvað?“ spurði hann ráðvilltur.

„Jú, einmitt,“ sagði systir Branham.

Hann leitaði vandlega, en sagði svo: „Ja, nú veit ég ekki hvað hefur gerst. Alla vega er ekkert æxli hérna núna; það er farið! Ég kann enga skýringu, en núna hefur þú ekkert að óttast.“

Bróðir Branham hafði haldið áfram ferð sinni til Shreveport, í Louisiana og þaðan hringdi hann í hana. Hann bað Billy og Loyce að hlusta líka á samtalið í hinum símanum. Hann vissi hvað hafði gerst. Hann vissi að hún hafði farið til læknisins.

Rödd hennar heyrðist upprifin í símanum: „Heyrðu Billy! Veistu bara hvað? Þú veist æxlið sem ég var með...?“

„Já, já,“ sagði hann, „ég veit hvað gerðist.“

„Ha, hvernig vissirðu það?“ sagði hún, steinhissa.

Þá sagði hann henni hvernig í öllu lá.

Fimm sinnum – náðartalan. Fyrst var talað við lítinn fisk og hann vaknaði til lífsins. Næst var talað og þrjár íkornar urðu til úr engu. Þriðja, systur Hattie Wright var gefin eilíf frelsun sona hennar tveggja. Fjórdi, höfuðskepnurnar hlýddu rödd þessa

Guðsmanns, spámannsins, málpípu Guðs fyrir þessa kynslóð. Fimmta, hann talaði við æxli, anda í konunni sinni og það hvarf nákvæmlega eins og rödd Guðs hafði sagt honum.

Hann talaði þessa fimm hluti og sagði svo: „Þriðja togið hefur komið fram á meðal ykkar. En þið hafið bara séð það tímabundið. Þegar á herðir, þá skuluð þið fylgjast með; þá skuluð þið sjá það almennilega!“

Seinni kafli segir frá vitrun af tjaldi sem Guð gaf bróður Branham. Það kemur í ljós hvort það er eitthvað samband milli þess sem hann kallar þriðja togið og tjaldsýnarinnar. Hann sagðist sjálfur halda að þetta væri það sem kæmi af stað upphrifningartrúnni og hrifi brúðina á burt, til að vera með brúðgumanum.

Páll postuli sagði: „*Sjá, ég segi yður leyndardóm: Vér munum ekki allir sofna, en allir munum vér umbreytast.*“ Ég trúi því að það sé þessi kynslóð sem ekki mun deyja, en hún mun *breytast fyrir hið talaða orð.*

10. kafli

Meira en spámaður

Í köflunum hér á undan hef ég sagt frá þeirri trú okkar að bróðir Branham hafi verið spámaður, sendur þessari kynslóð, með anda Elía. – Það er alveg klárt, að sumir sem lesa þetta verða meira en lítið efins um að það sé rétt af okkur að upphefja manninn í slíka stöðu. Kannski finnst þeim að einhver annar hefði nú verið hæfari í stöðuna. Ég hef reynt að sýna að þessi bróðir hafði góða Biblíuþekkingu. Líf hans og starf, það sem Guð gerði með lífi hans, hef ég borið saman við Ritninguna, í þeirri trú að þar sé ekkert í ósamræmi við Orðið. Ég vil líka minna þá sem eru kannski gagnrýnir á þetta verk, ekki til að fordæma þá, heldur svo þeir skilji, að á tímum Jesú voru menn sem kunnu Ritninguna utan að, þekktu lögin og orð spámanna, en samt varð Jesús að segja við þá einn daginn efnislega á þessa leið: „Af því þér þykist hafa ljós, eruð þér blindir.“ (Sbr. Jóhannes 9:40,41) Ég vona að fólk móðgist ekki við þetta, en það er vel mögulegt að sumir sem lesa eða heyra þetta, telji sig hafa slíka opinberun og ljós sjálfir, eins og farisearnir, að þeim sjáist algerlega yfir, ekki viljandi, heldur af blindu, hvað Guð hefur gert hjá þessari kynslóð.

Guð gerir ekkert út í bláinn. Áður en hann sendi son sinn, Jesú Krist, Immanúel í holdi manns, sagði hann í gegnum spámennina að það yrði fyrirrennari, sendiboði sem færi á undan honum að búa í haginn fyrir hann. Áður en Jesús Kristur kom í fyrri sinn, var því sendiboði sem var fyrirrennari þessarar fyrri komu. Í Matteusi 11:7-15, talar Jesús um þennan fyrirrennara:

Þegar þeir voru farnir, tók Jesús að tala til mannfjöldans um Jóhannes: „Hvað fóruð þér að sjá í óbyggðum? Reynd af vindi skekinn? Hvað fóruð þér að sjá? Prúðbúinn mann? Nei, prúðbúna menn er að finna í söllum konunga. Til hvers fóruð þér? Að sjá spámann? Já, segi ég yður, og það meira en spámann. Hann er sá, sem um er ritað:

*Sjá, ég sendi sendiboða minn á undan þér,
er greiða mun veg þinn fyrir þér.*

Sannlega segi ég yður: Enginn er sá af konu fæddur, sem meiri sé en Jóhannes skírari. En hinn minnsti í himnaríki er honum meiri: Frá dögum Jóhannesar skírara og til þessa er ríki himnanna ofríki beitt, og ofríkismenn vilja hremma það. Spámennirnir allir og lögmálið, allt fram að Jóhannesi, sögðu fyrir um þetta. Og ef þér viljið við því taka, þá er hann Elía sá, sem koma skyldi. Hver sem eyru hefur, hann heyri.

Jesús Kristur staðfesti sjálfur að Jóhannes skírari uppfyllti þriðja kaflann í Malakí, þegar hann sagði að hann væri sendiboðinn sem átti að fara fyrir augliti hans og búa í haginn fyrir hann. Jesús segir fólkinu að það hafi farið að sjá spámann og þar var spámaður með orð Guðs; en hann var meira en spámaður. Hann var líka sendiboði, hann sagði að Jesús Kristur, sonur Guðs, væri kominn sem endurlausnari heimsins – sú ritning var að rætast á hans dögum. Þetta gerði hann að meira en spámanni. Það gerði hann að fyrirrennara sem sendur var þeirri kynslóð (kynslóð Jóhannesar) sáttmálans sem Guð gerði við Abraham.

Ef til er spámaður og sendiboði fyrir tuttugustu öldina, sem er undanfari annarrar komu Jesú Krists, mun sá sendiboði virka sem sams konar utangarðsmaður

og Jóhannes var. Hann verður líka alveg jafn umdeildur og Jóhannes var. Hann verður ekki vinsæll. Þær vinsældir sem hann kann að afla sér, í byrjun starfs síns, mun hann ábyggilega missa þegar hann fer að segja frá þeim sannindum sem Guð felur honum. Þannig var það einmitt með bróður Branham, hann var feiknavinsæll meðan hann predikaði um guðlega lækningu og meðan kraftaverk voru á ferðinni, en engin kenning. En þegar hann fór að segja frá skilaboðunum sem Guð hafði falið honum, eftir að guðlega lækningatáknið og vakning hafði byrjað í heiminum, (til að vekja athygli fólks, svo hann gæti talað orð Guðs), þá voru margir sem hættu að fylgja honum. Menn sögðu að kenning hans væri röng. En hann var maður Guðs fyrir þessa tíma og þeir útvöldu voru þeir sem þekktu hann og trúðu honum. Rétt eins og sumir voru fyrirfram hólpnir og útvaldir af Guði, á dögum Jóhannesar skírara sem sáu, þekktu og fylgdu honum. Þeir trúðu þegar Jóhannes sagði: „*Sjá, Guðs lamb, sem ber synd heimsins.*“ Þeir trúðu honum og tóku við Messíasi.

Ritningin ber vott um að allir sem tóku við og trúðu Jesú Kristi höfðu fyrst heyrt skilaboð sendiboðans sem greiddi veginn fyrir honum. Jafnvel í Postulasögunni, þegar Páll rakst á fólkið í Efesus sem hafði ekki verið skírt rétt, sagði hann. „„*Upp á hvað eruð þér þá skírðir?*“ Þeir sögðu: „*Skírn Jóhannesar.*““ Þeir heyrðu nefnilega boðskap Jóhannesar fyrst og trúðu honum. Og þegar Páll predikaði Jesú fyrir þeim, létu þeir skírast aftur í nafni Drottins Jesú Krists.

Starf bróður Branham hefur opnað augu hinna trúuðu, Guðs útvöldu, betur en verið hefur á nokkrum öðrum tíma. Þeir sjá meira af því sem Guð hefur gert og er að gera hjá þessari kynslóð, en jafnframt hefur það blindað augu þeirra sem eru staðnaðir og fastir í hefðum sínum.

Sumum finnst þetta sjálfsagt ósvífinn talsmáti. Páll sagði að það sem hann segði væri frá Guði og á sama hátt held ég að það sé tími til kominn að við segjum heiminum frá því að Guð hafi heimsótt þessa kynslóð, því hann sendi til okkar mikinn spámann. Hann var meira en spámaður; hann var maður sendur frá Guði með skilaboð. Það er mikilvægt að heyra þau skilaboð. Innblásinn, sagði Amos spámaður: „*Nei, Drottinn Guð gjörir ekkert án þess að hann hafi opinberað þjónum sínum, spámönnunum, ráðsályktun sína.*“ (Amos 3:7) Til að sjá að líf bróður Branham passar við Ritninguna og að hann var meira en spámaður fyrir okkar tíma, skuluð þið athuga þetta: Það var ekki aðeins Kristur sem nefndi hann: „*Víst kemur Elía og færir allt í lag,*“ því Jóhannes postuli nefnir hann líka í Opinberunarbókinni 10:7:

En þegar kemur að rödd sjöunda engilsins og hann fer að básúna, mun fram koma leyndardómur Guðs, eins og hann hafði boðað þjónum sínum, spámönnunum.

Árið 1960, flutti bróðir Branham syrpu af merkilegum predikunum sem heita einu nafni *The Seven Church Ages* (Kirkjuldarnar sjö) og byggjast á öðrum og þriðja kafla Opinberunarbókarinnar. Grundvöllur predikananna er sá, að það má líkja öllum sjö asísku kirkjunum, sem nefndar eru í köflunum, við ákveðna öld eða tímabil í sögu kirkjunnar. Það væri helst til langt mál að segja almennilega frá þeim merku opinberunum sem bróðir Branham segir frá þar; en það er hægt að fá bókina *An Exposition Of The Seven Church Ages* (Útlistun á kirkjuöldunum sjö) frá syni bróður Branhams, bróður Billy Paul Branham. (*Voice of God Recordings, P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131*)

Í stuttu máli sagt, eru í öðrum og þriðja kafla Opinberunarbókarinnar, orðsendingar til sjö kirkna. Hver orðsending byrjar svona: „*Engli safnaðarins í Efesus skalt þú rita...*(og síðan til Smýrnu, Pergamos, Þýatíru, Sardes, Fíladelfíu og

Laódíkeu). Bróðir Branham fékk innblástur og leiðsögn frá Guði og hann sagði frá því sem honum opinberaðist um ráðgátuna um kirkjaldirnar sjö, en honum tókst að afmarka þær í mannkynssögunni. Honum vitnaðist að orðið „engill,“ þýddi sendiboði, í þessu samhengi. Hann fékk líka að vita nafnið á sendiboðanum fyrir hverja öld um sig. Til að mynda var Páll fyrsti sendiboðinn, fyrir fyrstu öld kirkjunnar. Sú öld byrjaði hér um bil 53 e.Kr. og var til um 170 e.Kr., en þá fór kraftur Guðs að minnka í kirkjunni. Aðstæðurnar í kirkjunni í Efesus í Litlu-Asíu, eins og andinn sýndi Jóhannesi og hann segir frá í öðrum kafla Opinberunarbókarinnar, fyrsta til sjöunda versu, passa einmitt við andlegt ástand kirkjunnar; vantrúaðir eru til staðar og hér var Antikristur kominn fram í kirkjusögunni.

Annar sendiboðinn kenndi sömu lærdóma og sömu sannindi og Páll hafði gert. Þessi öld var frá um 170 til 312. Þetta var Smýrnuöldin og sendiboði hennar var greinilega Irenaeus.

Þriðja kirkjuöldin var Pergamos. Hún byrjaði skömmu fyrir ráðstefnuna í Níkeu árið 325 og stóð til upphafs hinna myrku alda, árið 606. Sendiboðinn var maður sem hét Marteinn.

Svo kom Þýatíruöldin, á myrku öldunum og til 1520. Sendiboði hennar var Kólumba. Hann var sannarlega maður Guðs og hann stundaði boðun sína við upphaf þeirrar aldar og reyndi að flytja einhvern sannleik og ljós inn í heim sem var andlega myrkvaður.

Sardesöldin var frá 1520 (siðbótartíminn) til 1750. Sendiboðinn – Marteinn Lúter. Í Opinberunarbókinni, þriðja kafla, öðru versu, er talað um skort á lífi í kirkjunni. Marteinn Lúter færði einmitt það sem á þurfti að halda – líf, í það sem var dautt, dimmt og vesældarlegt. Það var ekkert ljós á myrku öldunum. Antikristur hafði náð slíkri fötfestu að kirkjan lét allt í té fyrir peninga, þar með talið hjálpræði handa fólkinu. Þá kom Marteinn Lúter fram með fyrstu skímu dagsins, og sagði: „Hinir réttlátu munu lifa fyrir trú.“

Svo kom gullna öldin, Fíladelfíuöldin, öld bróðurkærleikans. Hún var frá því hér um bil 1750 til upphafs tuttugustu aldar, þegar heilagur andi birtist fyrst árið 1906, í Azusastræti, á vesturströnd Bandaríkjanna. Það hlýtur að vera John Wesley, með boðskap sinn um helgun, sem var sá sem Guð sendi til þessarar aldar og uppfyllti þann ritningarstað sem Jóhannes skrifaði á eyrni Patmos.

Sjöunda öldin er Laódíkeuöldin. Það eru okkar tímar. Ég get nú kannski ekki sannað mörk hinna aldanna á óyggjandi hátt, en við getum alla vega séð hvernig kirkjan er í dag og séð að það passar alveg við kirkjuna í Laódíkeu. Nafnið „Laódíkeuöldin,“ þýðir eiginlega „tími réttinda fólksins.“ Þannig að ef fólk líkar ekki það sem forstöðumaðurinn er að predika, þá finnur það sér bara annan forstöðumann. Um Laódíkeuöldina skrifaði Jóhannes, í Opinberunarbókinni, 3:14-22:

Og engli safnaðarins í Laódíkeu skalt þú rita: Þetta segir hann, sem er amen, votturinn trúi og sanni, upphaf sköpunar Guðs: Ég þekki verkin þín, að þú ert hvorki kaldur né heitur. Betur að þú værir kaldur eða heitur. En af því að þú ert hálfvolgur og hvorki heitur né kaldur, mun ég skyrpa þér út af munni mínum.

Hvað kemur úr munni Guðs? „Maðurinn lifir ekki á brauðinu einu saman, heldur á hverju því orði sem kemur af munni Guðs.“ Ef það fólk sem kallar sig kristið, nú á dögum, tæki við orði Guðs sem orði Guðs, þá væri það ekki lengur hálfvolgt; það væri heitt. Það er nú samt fólk sem hefur nægan sannleika til að vita að Jesús er frelsari heimsins, en samt hefur það breytt fagnaðarerindinu. Lítið bara á ástand

kirkjunnar í dag. (Munið að þetta eru ekki mínar hugmyndir; þetta er það sem bróðir Branham kenndi, og sem er að finna í bók hans *An Exposition Of The Seven Church Ages* (Útlistun á kirkjuöldunum sjö)). Bróðir Branham sagði að kirkjan í dag væri rík; hún hefur bætt á sig miklum eignum; hún segir að sér sé einskis vant. Eftir sem áður, eins og sagt er í Opinberunarbókinni, þriðja kafla, sautjándi versni: „...*Og þú veist ekki, að þú ert vesalingur og aumingi og fátækur og blindur og nakinn,*“ og það sem raunalegast er, „*veist það ekki sjálfur.*“ Bróðir Branham skýrir nánar aðstöðu þessarar aldar í ræðunni *And Knoweth It Not* (Og veist það ekki), sem flutt var í Jeffersonville, í ágúst árið 1965.

Aldrei áður hefur kirkjan - hinn skipulagði kristindómur – verið jafn rík, jafn hlaðin eignum. Sumar eiga fjölbýlishús, verslunarmiðstöðvar, jafnvel verksmiðjur. Eitt af stærri fyrirtækjunum á Ítalíu gat ekki einu sinni kosið sér stjórnarmenn, fyrr en rómversk-kaþólska kirkjan var búin að senda inn atkvæði sín, vegna þess hvað hún á mikið hlutafé í fyrirtækinu. Hvað eru flestir predikarar í dag, ef ekki fjáröflunarmenn? Þeim sem gengur best, eru þeir sem geta fjármagnað, skipulagt og auglýst dagskrá með nægjanlegri skemmtun úr ræðustólum til að áheyrendum fjölgi – og þar með fjárframlögum og byggingum. Þeir eru orðnir skemmtikraftar safnaða sinna. Sjónvarp og útvarp flytur skemmtiboðskap þeirra. Þeir hafa jafnvel launaða söngvara. Hvar er leiðsögn heilags anda? Þetta var það sem bróðir Branham gagnrýndi hjá okkar kynslóð. Vitanlega trúði heimurinn honum ekki; hann naut ekki viðurkenningar.

Jóhannes heldur áfram í Opinberunarbókinni, 3:18:

Ég ræð þér að þú kaupir af mér gull, skírt í eldi, til þess að þú verðir auðugur, og hvít klæði til að skýla þér með, að eigi komi í ljós vanvirða nektar þinnar, og smyrsl að smyrja með augu þín, til þess að þú verðir sjáandi.

Munið að farísearnir þóttust hafa ljós, en þess vegna voru þeir blindir. Ég þrúbæni ykkur, eins og bróðir Branham, að fá ykkur augnsmyrsl, að líta vandlega á það sem Guð hefur gert, svo augu ykkar læknist líka og þið trúðið að Guð hafi vitjað þessarar kynslóðar. Að hann hafi sent spámann, já, meira en spámann – sendiboða til Laodíkeualdar kirkjunnar, mann sem hét William Marrion Branham, sem hafði til að bera anda Elía.

Lítum á hvernig komið er á þessari öld kirkjunnar. Ritningin hefur eftir Jesú sjálfum: „*Sjá, ég stend við dyrnar og kný á...*“ Þessi ritningarstaður hefur verið skakkt notaður árum saman af forstöðumönnum, sem í bestu meiningu hafa sagt að Jesús knýi á dyr hjartans; en við nánari athugun kemur í ljós, að Jesú Kristi sjálfum hefur verið úthýst úr eigin kirkju á síðustu kirkjuöldinni. Hún er orðinn kristlaus. Þeir þurfa ekki Guð lengur; þeir hafa peninga, áætlanir og kerfi. Billy Graham hefur sjálfur sagt að ef heilagur andi yfirgæfi jörðina, myndi samt níutíu prósent af starfi kirkjunnar halda áfram, eins og ekkert hefði í skorist. Sem þýðir að það eru ekki nema tíu prósent sem heilagur andi stjórnar. Hin níutíu prósentin er starfsemi sem menn hafa búið til. Þeir þurfa ekki Krist. Nú er sá dagur sem Jesús stendur við dyrnar að sinni eigin kirkju og segir: „*Sjá, ég stend við dyrnar og kný á. Ef einhver heyrir raust mína og lýkur upp dyrunum, þá mun ég fara inn til hans og neyta kvöldverðar með honum.*“ (Opinberunarbókin 3:20).

Í þessum kafla hef ég gefið smávegis yfirlit um aldir kirkjunnar. Ég hef líka beðið ykkur að lesa bókina. En mig langar líka að segja ykkur frá dálitlu atviki sem henti bróður Branham. Þegar hann lauk við að flytja predikanasyrpu, sem fjallaði um þetta efni, birtist eldstólpinn sem ég hef oft nefnt í fyrri köflum og sveif yfir söfnuðinum. Og endurskinið af eldstólpanum skrifaði kirkjualdinar sjö á vegginn,

eins og þær hefðu verið skrifaðar á krítartöflu. Það voru margir sem sáu það og trúðu því. Aðrir tóku ekki við þessu þrátt fyrir allt.

Skömmu eftir þetta varð tunglmyrkvi. Það voru birtar ljósmyndir af tunglmyrkvanum, í blöðum og tímaritum, um allan heim. Allsstaðar komu fram sömu tákni, sama myrkrið, sama ljósið. En um sjöundu kirkjuöldina sagði Sakaríá, „*jafnvel um kveldtíma mun vera bjart*,” (Sakaríá 14:7) rétt eins og bróðir Branham hafði teiknað á töfluna og eldstólpinn hafði staðfest. Þetta var ekki bara staðhæft hér á jörðu niðri heldur á sjálfri himinhvelfingunni. Þess vegna segi ég, að Branham bróðir okkar hafi verið meira en spámaður; hann var sendiboði til sjöundu kirkjualdarinnar.

Um síðustu tíma sagði Jesús í sautjanda kafla Lúkasarguðspjalls: „*Eins og var á dögum Nóa svo mun og verða á dögum Mannssonarins*.” (17:26) Og þar segir hann líka: „*Eins var og á dögum Lots...Eins mun verða á þeim degi, er Mannssonurinn opinberast*.” (Lúkas 17:28) Á dögum Nóa var Enok uppnúminn, tekinn burt, áður en Nói þurfti að mæta erfiðleikatímunum. Þetta á við um kirkjuna í dag, að hún verður tekin burt fyrir skuldaskilin, hrifin á brott. En aðrir þurfa að ganga í gegnum skuldaskilin en birtast hinum megin. En á dögum Lots voru þrír hópar: slæma fólkið í Sódómu og Gómorru sem var eytt, hinir trúðu eins og Lot sem voru í Sódómu og hinir útvöldu, Abraham og þeir sem voru í tjaldbúðum hans uppi á heiðum. Við getum séð hið illa eins og það var á dögum Lots; við sjáum giftingarnar og gjaforðin, drykkjuna og saurlífið og alla hina siðspillinguna í kringum okkur. En munið að það er ekki hægt að komast hjá því sem Ritningin hefur sagt og hún segir að þegar hið illa kemur muni Guð reisa upp mælistiku gegn því. Hann reisti mælistiku gegn því á dögum Abrahams og hann mun reisa mælistiku gegn því á okkar dögum. Svo það er ekki nóg að fylgjast með því illa sem er að gerast áður en Mannssonurinn birtist. Við þurfum líka hafa auga með mælistikunni sem Guð sjálfur er vís til reisa nú á tuttugustu öld, rétt fyrir aðra komu Drottins Jesú Krists, endi allra hluta, opinberun á leyndardómum Guðs, sem við, rétt eins og Abraham, hin útvöldu, getum séð að Guð hafi vitjað okkar á tíma þessarar kynslóðar.

Hvernig fór Guð að á dögum Abrahams? Dag nokkurn sat Abraham í tjalddyrum sínum þegar þrjá menn bar að garði. Abraham stóð á fætur og sagði, „*Elohim*.” Hann kallaði hann „Drottinn.” Einn af sendiboðunum var Guð í mannsmynd, annars hefði Abraham aldrei kallað hann Elohim. Hinir tveir sendiboðarnir fóru af stað til Sódómu, sem er tákn fyrir heiminn og predikuðu iðrun. Þeir sem vildu hlusta, fóru á brott með þeim. – Til að hrista upp í ykkur ætla ég að segja ykkur dálítið í örstuttu máli, en þið getið lesið eða hlustað á það eins og bróðir Branham sagði frá því. – Sá sem varð eftir hjá Abraham, í tjaldi hans, hvaða eiginleika sýndi hann Abraham? Sara hló með sjálfri sér í tjaldinu fyrir aftan hann og hann sagði: „*Af hverju hló Sara?*“ *Þetta var síðasti eiginleiki Guðs sem var opinberaður, áður en dómur féll yfir Sódómu og Gómorru.*

Hvaða eiginleika notaði Jesús Kristus, sjálfur sonur Guðs, til að sýna lærisveinum sínum að hann væri Mannssonurinn? Jesús kom auga á Nataníel, meðan hann var ennþá undir trénu. Því þegar þeir fóru og sóttu hann og fóru með hann til Jesú, sagði Jesús: „*Hér er sannur Ísraelíti, sem engin svik eru í*.” Nataníel svaraði honum og sagði, „*hvaðan þekktir þú mig?*“ Hann sagði: „*Ég sá þig undir fikjutrénu*.” (Jóhannes 1:45-50) Jesús lét í ljósi eiginleika Guðs og menn tóku við því sem Guð stæði frammi fyrir þeim, Messías.

Nú spyr ég ykkur þúsundur, sem sáuð líf og starf bróður Branham, gerðist það nokkru sinni að hann snéri baki í áheyrundur, kallaði á fólk með nafni og segði fólki leyndarmál hjarta þess – fólki sem hann hafði aldrei hitt áður? Þið segið kannski: „*Ha, ertu að segja að hann hafi verið meira en spámaður, að hann hafi verið Guð?*“

Nei, en ég mundi segja að Orðið er Guð – og að Orðið var í þessum manni – og að Guð birtist þessari kynslóð, með gjörðum heilags anda í manni sem hann hafði valið allt frá móðurkviði til að vera spámaður Guðs. Hann hafði staðið þarna til að sýna og leiða skýrt í ljós Mannssoninn. Svo að fólkið sem er útvalið af Guði, gæti skynjað og skilið hvað það er, að vera í Jesú. Því þessi kynslóð hafði gleymt því hvernig hann var. Hún hafði lesið í Ritningunni. „Mælið þessa hluti...trúið án þess að efast...trúið, og það mun verða...meiri hluti en þessa munið þið gjöra.“ En hver var svo sem að gera slíka hluti, áður en Guð sendi mann, sem var svo fullur af heilögum anda, svo fjarri synd, svo útvalinn af Guði og orði hans, að hann var fær um, rétt eins og sá sem stóð við tjald Abrahams, að snúa baki í fólk og kalla á það með nafni og segja frá leyndarmálum hjartans. Eins og fyrr var sagt, var þetta síðasti eiginleiki Guðs sem fram kom, áður en refsíðmurinn kom yfir Sódómu og Gómorru. Þetta segi ég eftir honum: „*Svo mælir Drottinn, þetta er síðasti eiginleiki Guðs sem þessi kynslóð mun sjá, áður en refsíðmurinn kemur yfir heiminn.*“

Þegar Guð birtist Abraham fyrst, var það um miðjan dag. Var það ekki líka um miðjan dag, ellefta júní árið 1933, sem eldstólpinn birtist fyrst yfir spámanni Guðs á Ohioánni? Það voru nokkur þúsund manns sem sáu það, þann dag. Þetta var löngu áður en bróðir Billy Graham fór að predika. En það er kannski rétt að ég segi ykkur núna, ef þið vitið ekki af því – af því sumir sem eru kannski dálítið hjátrúarfullir, eiga það til að fara með undarlegar kringumstæður út í öfgar. En þannig er að hann hét upphaflega Branam, en af einhverjum sökum ákvað faðir hans að bæta „h“ inn í nafnið, sem þá varð „Branham.“ Það má líka minna á, að á trúarsviðinu eru núna tveir áberandi menn, sem heita nöfnum sem enda á „ham.“ Munið að Guð breytti nafni Abrams í „Abraham“ (en „ham,“ er hluti af nafni Guðs, Elohim). Fyrst það voru þrír menn sem gengu upp að tjaldi Abrahams, og ég held því fram að bróðir Branham hafi uppfyllt Lúkas 17:30, með því að birta Mannssoninn, þá hljóta líka að vera tvö önnur vitni sem héldu af stað að predika fyrir heiminn. Hér má hafa í huga doktor Billy Graham og séra Oral Roberts, tveir heimsþekktir menn. Þeir koma fram um allt land í sjónvarpi, útvarpi og tímaritum. Sá sem var um kyrrt hjá hinum útvöldu, á dögum Abrahams var óþekktur. Hann birtist ekki öðrum en Abraham. Ekki nóg með að hann segði Abraham fyrirfram af refsíðmunum, hann sagði honum líka að fyrirheitni sonurinn mundi koma. Hann er sá sem birti Abraham þann eiginleika og þegar Abraham sá það, trúði hann því. Komið þið auga á sama táknið. „Eins og var á dögum Lots, þannig verður það, þegar Mannssonurinn birtist?“

Þessu til skýringar, má benda á að þegar Jesús Kristur var hér, var hann þekktur undir þremur nafngiftum. Í Ritningunni var hann kallaður Mannssonurinn, sonur Guðs og sonur Davíðs. Á meðan hann var hér, kallaði hann sig gjarnan mannssoninn af því hann var spámaðurinn. Við sjáum þetta þegar Guð kallar Esekíel mannssoninn, af því „prophet“ (spámaður), þýðir „mannssonur.“ Esekíel var spámaðurinn fyrir sinn tíma, rétt eins og Jesús Kristur var sá spámaður sem Móse talaði um þegar hann sagði: „Guð mun senda mann sem líkist mér.“ Jesús var sá spámaður, en í gegnum kirkjvaldirnar, hefur verið talað um Jesú sem son Guðs, upprisinn og dýrlegan. En hann á enn eftir að vera sonur Davíðs. Í þúsund ára ríkinu mun hann sitja í hásæti Davíðs forföður síns og vera kallaður sonur Davíðs. En lítum á Lúkas 17:30: „*Eins mun verða á þeim degi, er Mannssonurinn opinberast.*“ En hvaða dagur er það? Eins og var á dögum Sódómu. En hvað var opinberað á þeim dögum? Var það ekki það að Guð birtist Söru og Abraham, í mannsmynd sem spámaður, rétt fyrir komu sonarins Ísaks sem var eins konar tákn fyrir Krist?

Ef Jesús mun opinbera sig enn einu sinni, sem Mannssonurinn á þessum síðustu tímum, þá er nauðsynlegt að andi Guðs komi aftur til fólksins í spámanni sem

er réttlættur af Orðinu. Síðan mun þessi spámaður benda kirkjunni á komu sonar Guðs, Jesú Krists. (Hann var nefnilega Mannssonurinn, á meðan hann var hér; núna er hann sonur Guðs; og ef hann á að opinberast sem Mannssonurinn, áður en hann verður sonur Davíðs, er óhjákvæmilegt að það gerist í spámanni.) Þannig varð Guð að senda spámann, til að standa við orð sín. Við vorum að leita að þessum spámanni. Guð sendi hann og við þekkjum hann sem William Branham, en hann opinberaði fyrir okkur Mannssoninn, Jesú Krist – hinn sama í gær, í dag og um aldir – sem greinir hugsanir og hugrenningar hjartans. Og hann opinberaði þann eiginleika Guðs, sem Guð sjálfur opinberaði Abraham, rétt áður en refsíðmurinn kom niður á Sódómu og Gómorru. Ég segi að hann var meira en spámaður. Orðið var í honum og Orðið var Guð. Að hafna honum og boðskap hans er að hafna Guði. Samúel var í hlutverki Guðs (Orðsins) gagnvart fólkinu á hans dögum og á sama hátt var bróðir Branham í hlutverki Guðs (Orðsins) fyrir þessa kynslóð. Þegar menn höfnuðu Samúel, sagði Guð: „Þeir hafa hafnað mér!“ Þegar maður hafnar spámanni sem er sendur frá Guði, er maður að hafna Guði. Ef þið skiljið þetta ekki, má segja; hver var að verki í Móse, þegar hann kastaði sér milli Guðs og fólksins og sagði: „Taktu mig, fremur en að taka fólkið“? Það var Kristur í Móse. Orðið var í Móse og Orðið kom til Móse og hann gaf það Aroni og hann varð Aroni, „sem Guð,“ (Önnur Mósebók 4:16) og Aron varð málprípa hans, spámaður Móse. Þótt ég standi hér og segi frá þessu núna og segi þau orð sem Guð gaf bróður Branham, þá er ég samt ekki spámaður Guðs, en ég er spámaður spámannsins sem Guð valdi til að tala í gegnum mig.

Á blaðsíðu 328, í bók sinni um kirkjuldarnar, sagði bróðir Branham að einhverjir myndu fara að tilbiðja hann og trúa því að hann væri Messías, en hann sagði okkur að *trúa því ekki*. Hann sagði að hann þyrfti ekki meiri heiðursess en þann sem Jóhannes skírari hafði. Hann var meira en spámaður. Hann var sendiboði. Það orð sem hann færði var orð Guðs fyrir þessa kynslóð – *en hann sagði að hann væri bróðir minn* – og ég trúi því.

Guð vitjaði þessarar kynslóðar – með meira en spámanni – með sendiboða, með skilaboð, sem eru undanfari annarrar komu Jesú Krists.

MEIRA EN SPÁMAÐUR
Sendiboði með skilaboð sem eru undanfari
annarrar komu Jesú Krists.

11. kafli

Skýið

Tákn munu verða á sólu, tungli og stjörnum og á jörðu angist þjóða, ráðalausra við dunur hafs og brimgný. Menn munu gefa upp öndina af ótta og kvíða fyrir því, er koma mun yfir heimsbyggðina, því að kraftar himnanna munu bifast. Þá munu menn sjá Mannssoninn koma í skýi með mætti og mikilli dýrð.

Lúkas 21:25-27

Þessi ritningarvers hafa verið lesin í hundruð ára. Birting skýja hefur í hugum manna jafnan verið tengt því að Jesús birtist. Jafnvel lærðir guðfræðingar, sem trúa á endurkomu Drottins til jarðarinnar, til að hrífa burt brúði sína, hafa myndað þessa tengingu í huga sínum. En það er hætt við að þessir sömu guðfræðingar muni missa af annarri komu hans, af því þótt þeir hafi „augu að sjá, og eyru að heyra,“ munu þeir ekki vilja nota þau, til að greina þá hluti sem Guð hefur lofað í orði sínu, að fari á undan annarri komu Krists.

Ef við byrjum að lesa í 23. versu, í 24. kafli Matteusarguðspjalls, sjáum við líka vitnisburð um dagana á undan komu Jesú Krists:

Ef einhver segir þá við yður: „Hér er Kristur“ eða „þar,“ þá trúið því ekki. Því að fram munu koma falskristar og falsspámenn, og þeir munu gjöra stór tákn og undur til að leiða afvegna jafnvel hina útvöldu, ef orðið gæti.

(Takið eftir að Jesús sagði ekki, „falskir Jesúsar,“ heldur „falskir smurðir.“ Menn með raunverulega smurningu, en sem tala það sem ekki er satt, falskar málpípur.)

Jesús varaði við blekkingum, um það leyti sem hann kæmi í annað sinn, en hann lofar að hinir útvöldu láti ekki blekkjast, ekki þeir sem hafa nöfn sín skrifuð í Lífsins bók lambsins, frá því fyrir grundvöllun veraldarinnar og þeir eru fyrirfram valdir til að vera samrýmdir mynd Krists. Og þá sem hann forákvarðaði, þá kallaði hann líka og réttlætti og þá gerði hann líka dýrlega. En Jesús segir samt að þeir muni koma sem fólk mun segja um: „Hér er hinn smurði! Hér er sá sem hefur orðið!“ Í Matteusi 24:25, heldur hann áfram:

Sjá, ég hef sagt yður það fyrir.

Ef þeir segja við yður: „Sjá, hann er í óbyggðum,“ (einhverjum einangruðum stað), þá farið ekki þangað. Ef þeir segja: „Sjá, hann er í leynum,“ þá trúið því ekki.

Á meðal kirkjudeilda nú á tímum, eru sumir sem trúa fremur úrskurðum sinnar kirkjudeildar, kreddum eða kenningum, en Orðinu. Þeir uppfylla þennan ritningarstað, því þeir segja: „Hér er Orðið. Hér er smurningin. Við, meðlimir ráðsins, leiðtogarnir, höfum hist út af fyrir okkur og leitað Drottins. Nú komum við fram og segjum ykkur að þetta er Orðið.“ Þeir leita opinberunar út af fyrir sig og troða því upp á fylgismenn sína. Munið að hann er Orðið. „Í upphafi var Orðið, og Orðið var hjá Guði, og Orðið var Guð. Og Orðið varð hold, hann bjó með oss.“

Án þess að hafa nokkra opinberun, túlka þeir ritningarstaði, eins og Matteus 24:27:

Eins og elding sem leiftrar frá austri til vesturs, svo mun verða koma Mannssonarins.

Af þessum ritningarstað álykta þeir að Jesús Kristur muni skjótast yfir himinhvolfið, og hrópa upp endurkomu sína til að taka brúði sína. Þeir sem kenna þetta, gleyma alveg þeim ritningarstað, þar sem hann segir berum orðum að endurkoma hans verði „sem þjófur á nóttu.“

Lítið á siðmenninguna; hún fór frá austri til vesturs. Lítið á kristindóminn; hann fór úr austri til vesturs. Lítið á sólina; hún rís í austri og sest í vestri. Í tífunda kafla er sagt, að Guð byrjaði skilaboð hvers sendiboða til hvorrar kirkjualdar í austri, og síðasti sendiboðinn birtist í vestri, sá sem átti að uppfylla leyndardóma Guðs, eins og spáð er í Opinberunarbókinni 10:7. Ef yfirnáttúruleg fyrirbæri eiga að birtast fólki, sem lifir á síðustu tímum áður en Drottinn kemur, mundu þessi fyrirbæri eiga sér stað í vestri. Því, „*eins og elding sem leiftrar frá austri til vesturs,*“ þannig hefur Jesús opinberast frá austri til vesturs í gegnum þessa sjö sendiboða. Opinberunin hélt áfram eftir því sem hver um sig flutti sín skilaboð: Lúter kom með réttlætingu; Wesley með helgun; hvítasunnumenn komu með skírn í heilögum anda, í upphafi Laódíkeualdarinnar sem er núna. Nú er komið að uppfyllingunni með boðskap til brúðarinnar, þar sem leyndardómar hafa verið opinberaðir af sendiboða Guðs og innsiglin hafa jafnvel verið opnuð.

Matteus 24:28:

Þar munu ernirnir safnast, sem hræið er.

Þess vegna munu englar hans safna saman örnunum, þeim sem lifa á þessari öld, öld arnanna. Ernir éta ferskt kjöt, ekki „spýjuna“ sem fylla mun „borð“ trúflokka (Jesaja 28:8), heldur ferskt kjöt Orðsins. Þar munu ernirnir safnast. Eftir því sem þetta orð kemur betur í ljós, mun fólkið safnast um það sem trúir því, eins og Guð kallar það.

Matteus 24:29-30:

En þegar eftir þrenging þessara daga mun sólin sortna og tunglið hætta að skína. Stjörnurnar munu hrapa af himni og kraftar himnanna bifast. Þá mun tákn Mannssonarins birtast á himni, og allar kynkvíslir jarðarinnar hefja kveinstafi. Og menn munu sjá Mannssoninn koma á skýjum himins með mætti og mikilli dýrð.

Það er líka minnst á komu Mannssonarins í Daníel 7:13:

Ég horfði í nætursýnunum, og sjá, einhver kom í skýjum himins, sem mannssyni líktist.

Jafnvel Daníel í Gamla testamentinu ber vitni um að koma Mannssonarins muni tengjast skýjum. Jesús talaði líka um ský í hvert sinn sem hann talaði um endurkomu sína.

Að sögn bandaríska verslunarráðsins eru engin ský á himni, í Arizona-fylki í Bandaríkjunum, áttatíu og fimm prósent af árinu. En tuttugasta og áttunda febrúar árið 1963, birtist stórskrýtið ský á himni í Arizona. Dr. James McDonald, prófessor í eðlisfræði andrúmsloftsins við Háskólann í Arizona, sagði frá skýinu í grein með ljósmynd í tímaritinu *Science* (Vísindi), 19. apríl 1963. Fólk hafði verið beðið um að senda inn allar ljósmyndir sem til væru, eða hvaða upplýsingar sem það hefði, sem gætu varpað ljósi á uppruna skýsins. Af hverju var svona mikill áhugi á einu skýi? Einfaldlega vegna þess hve það var stórt og hátt uppi. En það var í fjörutíu og fjögurra kílómetra hæð (reiknað með hornafræði, með hliðsjón af hér um bil áttatíu ljósmyndum), áttatíu og hálfur kílómetri á lengd og fjörutíu og átta kílómetrar á breidd. Skýið sást í 450 km fjarlægð úr einni átt og sást úr ýmsum áttum í meira en 160 km fjarlægð. Hið tilkomumikla sjónarspil sem skýið myndaði hélt áfram að vera upplýst af sólinni, í tuttugu og átta mínútur eftir sólarlag. Skýið var fyrir ofan andrúmsloftið, ofar en flugvélar geta flogið hæst, ofar en raki getur myndast og þést, og það er útilokað að eldflaug hafi myndað það vegna þess hve hún hefði þurft að mynda gífurlega mikinn raka. Þetta mikla ský er vísindunum alger ráðgáta.

Ritstjórar tímaritsins *Life*, rákust á greinina í *Science*, og 17. maí (sama mánaðardag og Biblían segir að Nói hafi farið í örkina) árið 1963, birtu þeir mynd af skýinu með þessum orðum: „Ský sem er of hátt og of stórt til að geta verið til, en hér er nú samt mynd af því!“ Ég frétti fyrst af skýinu þegar ég skoðaði þetta hefti af *Life*. Eftir á að hyggja, sé ég að þetta var mjög forvitnileg grein, en ég veitti henni samt enga sérstaka eftirtekt. Ég var hirðir sem boðaði fagnaðarerindið, heilagsandafylltur og taldi mig meðlim í brúði Krists. En á þeim tíma var ég samt ekki nógu andlegur til að átta mig á að Jesús Kristur hafði sagt, að ský myndu fylgja endurkomu sinni. Þegar ég lít til baka finnst mér það ósköp sneypulegt, að ég skildi ekki hafa séð yfirnáttúrulegt gildi þessa hlutar, sem engin leið var að skýra á náttúrulegan hátt með vísindunum. Það var ekki fyrr en árið 1964, sem ég heyrði hið sanna um þá stórkostlegu atburði sem gerst höfðu þegar skýið birtist yfir Arizona.

22. desember 1962, fullum tveimur mánuðum áður en skýið birtist, fékk bróðir Branham vitrun þar sem hann sat í vinnustofu sinni í Jeffersonville í Indíana, – ein af þúsundum vitrana sem hann hafði fengið um ævina. 23. desember 1962, sagði hann söfnuði sínum frá vitruninni í Branham samkomuhúsinu í Jeffersonville. Það voru hér um bil sex hundruð manns í salnum það kvöld, sem hlýddu á mál hans og það er líka til hljóðritað og nefnist *Sirs, Is This The Time?* (Herrar mínir, er þetta stundin?) Hann sagði frá því að í sýninni var hann staddur utan í fjallshlíð. Hann var að dusta krókagras af buxnaskálminni, þegar mikil sprenging kvað við, honum til hrellingar. Síðan birtust honum sjö englar. Hann viðurkenndi fyrir söfnuðinum að hann vissi ekki hvað þessi vitrun táknaði. Sýnin olli honum miklu hugarangri og vikurnar á eftir, lét hann þess getið að kannski væri fyrirætlun Guðs með líf hans á enda runnin og hann myndi deyja í sprengingu. Hann velti fyrir sér hvort englarnir ættu að bera burt líkama hans eins og hafði verið gert fyrir Móse.

Skömmu eftir að hann hafði fengið þessa sýn, flutti hann með fjölskyldu sinni til Tucson í Arizona og settist þar að. Hann flutti nokkrar predikanir og byrjaði að koma sér fyrir í þessu eyðimerkursamfélagi, en samt leitaði vitrunin á hann. Var tími hans að verða liðinn? Hvenær myndi það verða?

Hann var að eðlisfari mikið fyrir útivist og veiðar. Og hann fór brátt að leggja stund á vinsæla íþrótt á þessu svæði, sem var að veiða villta eyðimerkursvínið sem kallast javelina. Það var einmitt í einni slíkri veiðiferð, sem þessi ónotalega vitrun rættist.

Það var um svínaveiðitímamann árið 1963. Það var að morgni dags og bróðir Branham hafði farið af stað frá búðunum til að hjálpa bræðrum sínum, bróður Fred Sothmann og Eugene Norman, að leita að svínunum sem erfitt var að finna. Að vanda hafði honum þegar tekist að veiða sitt dýr. Hann var búinn að gefa hinum leiðbeiningar, hvert þeir skyldu fara til að sitja fyrir hjörð svína sem hann hafði séð áður og sem hann myndi reka í átt til þeirra. Hann gekk upp á hæð nokkra. Hann ákvað að hvíla sig stundarkorn uppi á hæðinni. Þar sem hann sat, tók hann eftir því að hann var með krókagras á skálminni. Þegar hann teygði sig til að dusta það burt, rann skyndilega upp fyrir honum ljós; hann var staddur í vitruninni. Núna var tíminn. - Sprenging hristi fjallið, jörðin skalf og hann spratt á fætur. Hann vissi ekki hvað hafði gerst og ekki heldur hvað myndi gerast næst. Á himninum fyrir ofan hann birtust sjö litlir deplar, eins og flugvélar. Á örskotsstundu voru deplarnir komnir fram fyrir hann – pýramídi af englum með einn voldugan engil efst, en þrjá minni engla sitt hvoru megin. Páll sagði að hann hefði verið numinn upp í þriðja himin. Á sama hátt sagði bróðir Branham að hann hefði verið uppnuminn inn í miðjan englahópinn. Það var þá sem hann fékk fyrirmæli sín: „Snúðu aftur austur, þaðan sem þú komst og með opinberun og vitrun, mun Guð opna innsiglið sjö sem hafa verið hulin leyndardómi, allt frá því opinberunarmaðurinn Jóhannes skrifaði þau í Opinberunarbókina!“

Bræðurnir sem voru með honum, vissu af sýninni og höfðu fundið fyrir því hvernig fjallið nötraði, en mér skilst að þeir hafi ekki orðið varir við englana. Þegar þetta gerðist, bað bróðir Branham þá að segja engum manni hvað þeir hefðu séð og heyrt.

Hann fór frá Tucson, 13. mars árið 1963 og snéri aftur til Jeffersonville. Frá 17. til 24. mars, byrjaði hann að flytja röð predikana sem voru þær stórkostlegustu og mest fræðandi predikanir sem heyrst hafa í kirkjunni. Á hverju kvöldi tók hann fyrir eitt innsigli, og predikaði um leyndardóma Guðs út frá beinum innblæstri og opinberun sem hann fékk jafnóðum. En Guð hafði lofað Daníel að þeir myndu ekki upplýsast fyrr en á síðustu tímum og Jóhannesi opinberunarmanni hafði líka verið sagt að þeir yrðu luktir þangað til á síðustu tímum. Þetta var sá tími sem talað var um í Ritningunni, síðustu tímar og Guð talaði í gegnum spámann sinn eins og hann hafði alltaf gert, en að þessu sinni var opinberunin með þeim hætti sem mennirnir hafa aldrei séð áður. Brúðinni var sýnt, að margt af því sem hún leitaði eftir, var þegar um garð gengið. Það var þegar orðið tímabært fyrir brúðina að „ljúka undirbúningi sínum.“

Sjö dögum áður en englarnir sjö birtust bróður Branham, birtist dularfulla skýið á himni, skýið sem setti vísindin á gat. Sumir eiga kannski erfitt með að taka við þessu, en er ekki oft sagt í Ritningunni að ský muni birtast þegar Mannssonurinn kemur fram, þegar hann birtist?

Ef þið skoðið myndina af skýinu, getið þið séð andlit Drottins Jesú Krists í því. Það lítur og snýr í austur, með hár eins og ull, eins og Jóhannes opinberunarmaður hafði séð hann. Þá leit hann ekki út eins og ungur maður, eins og þegar hann hékk á krossinum þrjátíu og þriggja ára gamall, heldur eins og sá sem er dómari heimsins.

Frá því myndunum var dreift af skýinu, hafa margir skrifað greinar um það. McDonald prófessor skrifaði aðra grein í tímaritið *Weatherwise* (Veðurglögur), þar sem hann velti fyrir sér þeirri tilgátu að mögulega hefði skýið stafað af því að herinn sprengdi eldflaug yfir Kyrrahafinu þennan dag. En það vill hins vegar svo til að traustar vindmælingar voru gerðar þennan dag á öllum þeim stöðum sem máli skiptir í þessu samhengi. Nákvæm athugun á þeim gögnum sýndi að ekki var um að ræða neina vinda sem voru nægilega hvassir, til að geta hafa blásið raka eða leifum frá

eldflauginni, þaðan sem hún sprakk, nærri átta hundruð kílómetra á hafi úti, þangað sem skýið var, beint yfir Flagstaff í Arizona.

Eftir stendur að hvorki þá né síðar hefur verið hægt að finna neina vísindalega skýringu á skýinu. En nú gerðist það, að fólk sem trúði boðskap bróður Branham fór að senda prófessorum bréf til að spyrja um skýið, því það langaði að vita sem allra mest um það. Að lokum fór hann að verða úrillur og heimitaði að vita af hverju skýinu væri eignað eitthvert andlegt gildi. Hann beindi spurningunni að einum hinna trúuðu, þegar sá gekk inn á skrifstofuna hans einn daginn. Maðurinn benti honum á mig og skömmu seinna hringdi prófessorinn í mig. Hann spurði mig af hverju ég væri svona áhugasamur um skýið. Ég sagðist einfaldlega trúá því að skýið væri uppfylling Ritningarinnar. Ég væri nú einu sinni forstöðumaður sem biði eftir komu Drottins og fyrst það væri engin vísindaleg skýring á skýinu, hlyti það að vera yfirnátúrulegt fyrirbæri. Það gat raunar ekki verið nein vísindaleg skýring, þá þyrfti nefnilega að hafa verið vatn í tonnavís fyrir ofan andrúmsloftið. (Er ekki skýtið að á tímum Nóa reyndu vísindamennirnir að sanna að það væri ekkert vatn á himnum, en í dag reyna þeir að sanna að það hafi verið vatn þar?)

„Hver er þessi William Branham?“ spurði hann mig. (Einhver virðist hafa nefnt hann á nafn í tengslum við skýið.)

Ég gætti þess að segja honum ekki allt sem ég vissi, af því bróðir Branham hafði sagt bræðrunum að segja ekki frá skýinu, vegna þess að fólk myndi ekki taka við því. En hann vildi fá svör og ég sagði honum að bróðir Branham væri maður Guðs, sem við álitum að væri spámaður.

„Og hvernig er með þessa vitrun sem hann fékk?“ spurði hann.

Ég sagði honum frá vitruninni og sagði honum okkar skýringu á skýinu. „Þú veist að ég get ekki sætt mig við þá skýringu!“ sagði hann. „Nei,“ sagði ég. „Ég bjóst nú ekki við því. En þú segir að það sé engin skýring á skýinu...“

„Það er ekki nokkur einasta skýring,“ sagði hann.

„Ja, þú hefur kannski ekki neina skýringu – en það hef ég – og ég trúi minni skýringu!“ Þetta endaði ekki með þessu samtali, því blaðamaður komst í málið, í leit að sögu fyrir blað sitt. Hann talaði við dr. McDonald, síðan mig og svo talaði hann einnig við bróður Norman og bróður Sothmann. Hann samdi um það við mig að ég fengi að fara yfir grein hans áður en hún færi í prentun. Í þetta sinn virtist sem staðreyndirnar myndu koma fram, án þess að hallað yrði á bróður Branham og yrðu til andlegrar upplyftingar. Í upphaflegu greininni hafði hann til dæmis skrifað, „Branham læknaði þúsundir.“ Ég fékk hann til að breyta því í: „Bróðir Branham bað fyrir þúsundum manna og Guð læknaði þá.“

Þótt ótrúlegt megi virðast er blaðamaðurinn núna farinn að trúá þessum boðskap. Hann trúir að þarna hafi Guð vitjað okkar og að þarna hafi Ritningin verið að rætast á okkar tímum. Þetta sannar heldur betur mátt Orðsins. Það er eins gott að vera ekki að leika sér með það ef maður vill ekki láta það ná til sín. Ef þú heyrir það nógu oft og þú hefur nokkurt líf í þér, - þótt þú sért eitt af þrjóska fræunum sem eru lengi að koma upp, þá muntu samt vakna til lífsins að lokum þegar ljósið skín á þig.

Grein blaðamannsins var birt í blaðinu, sem var gefið út í 250 þúsund eintaka upplagi. En því miður hafði greininni verið breytt eftir að hún fór af borði þessa blaðamanns. Af þessum sökum voru rangfærslur í henni sem McDonald prófessor þóttu móðgandi. Hann reiddist og það sérstaklega af því honum fannst að ég bæri einhverja ábyrgð á þessu. Í grein sem hann skrifaði síðan lét hann reiði sína í ljósi með að segja: „Pastor Green ætti að leyfa hjátrúnni að vera aftur á fjórtánda öld, þar sem hún á heima!“

Eins og gefur að skilja fannst mér ég þurfa að tala við hann aftur í síma. Ég spurði hann hvort það gæti ekki verið að ritstjórnin, en ekki blaðamaðurinn, hefði breytt greininni og *haft rangt eftir okkur báðum*.

En hann lét ekki sefast og aftur hélt hann fram að það væri kjánaskapur að trúa því sem við tryðum um skýið. Þá gaf Guð mér ritningarvers. Í sextánda kafla Matteusarguðspjalls, sagði Jesús við lærdómsmennina: „*Illviðri í dag, himinninn er rauður og þungbúinn*. (Það er hægt að gá til veðurs og segja, „himminninn er rauður, það verður rigning á morgun.“) *Útlit loftsins kundi þér að ráða, en ekki tákn tímanna*.“

Ég segi við fólk þessarar aldar, að Ritningin lofar að ský muni tengjast því þegar Mannssonurinn birtist aftur á jörðu. Nú færi ég ykkur þær sláandi fréttir að það hefur nú þegar komið slíkt ský á þessari öld – ský sem ekki er hægt að skýra með vísindunum. Ef hægt væri að skýra það með vísindalegum aðferðum, myndi ég ekki trúa því sem ég trúi um það, en það er engin skýring. Mér var sagt af manni sem ég trúi að sé spámaður Guðs fyrir þessa öld, bróður William Branham, að sjö englar hafi komið til hans og hafi lokið upp fyrir honum innsiglnum sjö í Opinberunarbókinni. Þeir hafi numið hann upp til sín og sagt honum að fara aftur austur og predika um innsiglin sjö. Ég hef enga ástæðu til að efast um þessa skýringu. Skýið var of stórt, of hátt og hefði þurft að innihalda of mikinn raka til að geta verið raunverulegt ský; en eftir stendur – að það var raunverulegt. Það var líka handan hins raunverulega. Það var yfirnáttúrulegt og Guð sendi það sem tákn til brúðarinnar.

SKÝIÐ
Engin vísindaleg skýring.

12. kafli

Jarðskjálftadómur

Það var í febrúar, 1964, sem boðun bróður Branham náði svo langt að jörðin bókstaflega skalf. Hann og nokkrir fleiri bræður höfðu safnast saman til að veiða javelina-svín. Þeir voru á svipuðum slóðum og þar sem englarnir birtust og skýið hafði sést. Vegna þess að þetta hafði gerst þarna árið áður, hefði mátt búast við fleiri sérstæðum atvikum á þessum stað. En þennan dag, þegar bróðir Branham og góður vinur hans, bróðir Banks Wood, voru á leið í búðirnar, varð ekki vart við neitt óvenjulegt. Við vitum nú að það hljóta að hafa verið mörg megatonn af grjóti, tilbúin að fara á hreyfingu, djúpt í iðrum jarðar.

Bróðir Branham og bróðir Wood voru á gangi þennan dag. Skyndilega brá svo við að andi Drottins talaði til hans og sagði honum að taka upp stein og kasta honum upp í loftið. Möglunarlaust gerði hann eins og honum var sagt. Þegar steinninn kom til jarðar, kom lítill hvirfilvindur niður með honum og hann mælti þessi orð: „Svo segir Drottinn.“ Hann snéri sér að bróður Wood og sagði: „Vittu til, það er eitthvað í aðsigi. Maður verður að gera eitthvað til að koma hlutunum af stað. Þannig er það sem hlutirnir gerast.“

Næsta dag var hópurinn að búast til að taka saman föggur sínar. Félagarnir í hópnum voru ýmislegt að sýsla, eins og að gera að bráðinni og bróðir Branham var að ganga úr skugga um að eldurinn væri örugglega alveg kulnaður, eins og vanir útivistarmenn eiga að gera. Allt í einu snéri hann sér að bróður Roy Roberson, sem stóð skammt frá honum og sagði honum í skyndingu að leita skjóls. Eitthvað var í aðsigi. Einn bræðranna var að taka kvikmyndaupptöku af bróður Branham, á þeirri stundu og í þann veginn sem hann var búinn með filmuna, kom hvirfilvindur yfir hamarinn úr norðri rétt yfir höfði spámansins. Krafturinn var slíkur í hvirfilvindinum að hann reif stykki úr hamrinum og þeytti grjóti á stærð við hnefa hingað og þangað, jafnvel hundrað metra í burtu. Hann hjó ofan af mesquitetrjánnum eins og sprenging; hann þaut í loftinu af ofsa og tryllingi. Bræðurnir sem voru með bróður Branham leituðu skjóls, eins og gefur að skilja. Sumir veltu sér undir bílana eða inn í kjarrið, en bróðir Branham stóð eins og klettur. Hvirfilvindurinn hóf sig, eins og hann væri á undanhaldi, en þá kom hann aftur og lét engan bilbug á sér finna. Þetta hrikalega sjónarspil var leikið þrisvar alls. Spámaður Guðs stóð allt af sér með hattinn í höndinni og leit upp í beljandi iðuna. Þegar vindurinn hóf sig í síðasta sinn og snéri aftur þaðan sem hann kom, setti bróðir Branham hattinn aftur á höfuðið og sagði yfirvegað: „Guð talaði til Jobs í hvirfilvindi.“ Hann hélt áfram og flutti óhuggulegar fréttir: „Refsidómur Guðs mun lenda á vesturströnd Bandaríkjana.“ Og raunar hafði hvirfilvindurinn farið í norð-vesturátt, í áttina að ströndinni.

Áður en við fræðumst um hvernig háttar til um þennan refsidóm, skulum við fara nokkur ár aftur í tímann þangað sem spámaður Guðs talaði fyrst um slíka hluti. (Við skulum hafa í huga að Guð sendir spámenn til að segja frá refsidómi yfir þeim sem ekki vilja hlusta, en sendir þá líka til uppfræðslu þeirra sem eru spenntir að heyra orð Guðs. Orð spámansins flytja sumum líf en hinum dauða og eyðileggingu.) Bróðir Branham minnst fyrst á jarðskjálftadóm um 1935, eða þar um bil. Hann sagði: „Sá tími mun koma að sjórinn vætlar inn í eyðimörkina.“

Hann nefndi það í annað sinn, að jarðskjálftar væru yfirvofandi í Bandaríkjunum í ræðu sinni, *The Second Coming Of Christ* (Önnur koma Kristis), sem

var flutt 17. apríl 1957. Þar sagði hann: „Um daginn vorum við í Oakland í Kaliforníu, til að fara á samkomu og það var í fyrsta sinn sem konan mín lenti í jarðskjálfta. Ég sat á rakarastofunni og ég...herbergið hristist bara svolítið. Og jafnskjótt var sagt í útvarpinu: „Það er jarðskjálfti í gangi.“ Svo var sagt: „Það er búist við öðrum skjálfta eftir svo sem eins og átta mínútur.“ Og ég hugsaði með mér: „Skyldi þetta nú vera sá síðasti!“ – Á þeim tíma voru ekki margir sem áttuðu sig á að spámaður Guðs var að uppfylla Ritninguna með því að tala um síðasta jarðskjálftann.

27. desember árið 1964, flutti hann boðskap sem heitir *Who Do You Say This Is?* (Hver segið þið að þetta sé?). Hann sagði: „Lítið bara á jarðskjálftana þarna í Kaliforníu. Ég spái því, að áður en Drottinn Jesús kemur, muni Guð sökkva þeim stað. Ég trúí því að Hollywood og Los Angeles og þessir ógeðfelldu staðir þarna, að Guð almáttugur muni sökkva þeim. Þeir munu liggja undir hafsbotni.“ Þótt mörg okkar fylgdu boðskap hans og tryðu að hann væri spámaður Guðs fyrir þessa kynslóð, þá samt, á þeirri stundu, áttuðum við okkur ekki á spánni um refsíðominn yfir vesturströnd Bandaríkjanna.

29. apríl árið 1965, var sleginn næsti hlekkur í keðju spádómanna, þegar bróðir Branham var að predika í sjálfri Los Angeles borg. Rétt á undan boðskap hans þennan morgun, söng systir Florence Shakarian lag, á sinn óviðjafnanlega hátt. (Systir Florence hafði verið veik lengi. Og nokkrum mánuðum áður hafði bróðir Demos Shakarian beðið bróður Branham um að biðja fyrir systur sinni, sem var að deyja úr krabbameini. Á þeim tíma hafði Drottinn gefið bróður Branham orð um systur Florence. Hann sagði Demos að hún myndi ekki deyja þá, en að hún dæi fyrir komu Drottins. Það myndi gerast milli klukkan 2 og 3, einhverja nóttina og að hann hefði séð hana fyrir sér liggjandi á líkbörunum.) Það var sérstök smurning yfir söng systur Florence þennan morgun, en hún gat sungið eins og næturgali. Söngurinn var mikil blessun og söfnuðurinn var djúpt snortinn. Bróðir Branham sat á pallinum við hlið bróður Carl Williams og þegar söngnum lauk hnippi hann í bróður Carl og sagði: „Heyrirðu þetta?“ Bróðir Carl spurði hann hvað hann ætti við og bróðir Branham sagði: „Hún er að ganga upp gullna stigann, heyrirðu það ekki?“

Í sama mund reis maður nokkur á fætur og flutti ein af þessum kraftmiklu skilaboðum í tungum, eins og oft gerist í hvítasunnusöfnuðum. Smurning orðanna var næstum því áþreifanleg þegar maðurinn talaði; slíkur var krafturinn og það vald sem þeim fylgdi. Jafnskjótt kom túlkunin úr hinni hlið salarins: „Ó dóttir Síons, óttastu ekki, hafðu engar áhyggjur, því þú munt lifa og sjá komu Drottins.“ Bróðir Billy Paul sat úti í sal þennan dag og varð heldur órótt. En hann vissi að þessi orðsending var ekki í samræmi við það sem bróðir Branham hafði fengið frá Drottni. Orðsendingin hafði komið af slíkum krafti og með slíkri smurningu; samt vissi hann að engill Drottins hafði aldrei brugðist bróður Branham.

Það var enga skýringu að hafa á þessu augnabliki og bróðir Branham hélt ótrauður áfram og flutti boðskap sinn, *Choosing Of A Bride* (Að velja brúði). Næsti spádómshlekkur var sleginn þegar hann sagði við fólkið í Los Angeles: „Þið vitið ekki hvenær kemur að því að þessi borg mun einn daginn liggja hérna úti á hafsbotni. „*Og þú Kapernaum,*“ sagði Jesús: „Þú sem hreyktir þér upp til himna, munt síga niður í Helvíti...“ því ef hin miklu verk hefðu verið unnin í Sódómu og Gómorru stæði hún enn í dag. Sódóma og Gómorra liggja á botni Dauðahafsins og Kapernaum er á vatnsbotni. Þú borg, sem segist vera englaborgin, þú sem hefur hreykt þér upp til himna, sent frá þér allra handa ófögnuð, tískudillur og vitleysu, svo jafnvel erlendar þjóðir koma hingað til að éta upp fláræði okkar og hafa með sér. Þú með þínar fínu kirkjur og kirkjurnar, og allt það – mundu að dag nokkurn muntu liggja hér á hafsbotni! Borgarstæði þitt er nú þegar gegnumsmogið og innanholt. Reiði Guðs

kraumar undir þér. Hvað skyldi hann halda uppi lengi þessari sandræmu, ofan á öllu því? Mífludjúpt hafið þarna úti mun sópast hingað inn og skola öllu út á saltan sæ. Það verður verra en síðasti dagur Pompeii. Iðrastu, Los Angeles! Iðrist þið líka og snúið ykkur til Guðs! Stund reiði hans er komin yfir jörðina. Flýið meðan tími gefst til og komið til Krists. – Við skulum biðja.“

Þetta var stóra stundin fyrir þau okkar sem trúðum að bróðir Branham væri hinn *eini sanni* spámaður Guðs með anda Elía. Þá rann upp fyrir okkur að spólurnar sem við höfðum hlustað á, bækurnar sem við höfðum lesið og það sem við höfðum heyrt þennan mikla guðsmann segja, benti allt til að gjöreyðingarspádómur hvíldi yfir vesturströndinni. Nú sáum við, að nú var hann að *spá*. Við vissum að hann var spámaður Orðsins og vissum því að hann talaði ekkert nema hægt væri að finna það í Ritningunni. Nú fórum við að hafa augun opin.

22. ágúst árið 1965, flutti bróðir Branham ræðuna *Thinking Man's Filter* (Sía hins hugsandi manns). Hljóðneminn var tengdur inn á símalínur þannig að það var hægt að heyra predikunina úti um allt land. Hann sagði frá refsidómi yfir Ameríku: „Heilagur andi í hjarta mínu hrópar í kvöld: „Þú blinda Laodíkea, hversu oft hefur Guð ekki viljað gefa þér vakningu, en nú er tími þinn kominn. Nú er það of seint. Þú hlóst bara og hæddist að þeim sem Guð sendi til þín. En nú er tími þinn kominn. Þið Bandaríki, Bandaríki, Guð hefði hlúð að ykkur eins og hæna að ungum sínum, en þið vilduð ekki.““ Þessi rödd berst strandanna á milli, frá norðri til suðurs og austri til vesturs. Guð hefði hlúð að ykkur, en þið vilduð ekki. Nú er tími ykkar kominn. Þjóðir eru að brotna upp; heimurinn er að detta í sundur. Tvö þúsund og fjögur hundruð kílómetra sneið af honum, kannski fimm hundruð kílómetrar að breidd, mun sökkva hundrað og fimmtíu – eða kannski sextíu kílómetra niður í stóra misgengið þarna út frá, einhvern daginn. Og flóðbylgjur úr hafinu munu ná alla leið upp í Kentucky fylkið. Og þegar það gerist mun það hrista heiminn svo mjög að allt sem er uppi við mun hrynja niður!“

Það er aldeilis hliðstæða með orðum spámanns Guðs um Bandaríkin og orða Jesú þegar hann sagði efnislega á þessa leið: „Ó, Jerúsalem! Ef þú aðeins hefðir þekkt þinn vitjunartíma...“ (Sbr. Lúkas 19:41-44). Ef Bandaríkin og fólkíð sem kallar sig fólk Guðs, segist jafnvel vera skírt með heilögum anda, segist hafa gjafir andans og guðlega lækningu – ef það hefði aðeins þekkt sinn tíma, þegar Guð vitjaði þessarar kynslóðar með lífi spámanns!

Hvirfilvindurinn hafði komið niður þrisvar þennan dag í febrúar 1964. Fyrsti refsíðómurinn sem svaraði til þessa bar upp á föstudaginn langa það ár, 27. mars 1964. Hann kom fram sem jarðskjálfti sem lá við að rífi strandlengjuna af Alaska. Enginn þeirra sem upplifði skelfingu þess dags, eða sem hefur lesið um manntjónið og eyðilegginguna sem varð, getur nokkru sinni gleymt hvernig það er að finna fyrir refsivendi Guðs.

Jarðskjálftadóm bar næst niður ári síðar, aftur á föstudaginn langa. Þessi var ekki eins snarpur og sá fyrri, en náði samt 7.0 á Richter. Skjálftamiðjan var í Pugetsundi (Puget Sound), tuttugu og fjóra kílómetra suður af Seattleborg á vesturströndinni og af þeim sökum var mun minna manntjón og skaði í þetta sinn. En það var samt sem áður refsíðómur – og vel að merkja beint niður eftir vesturströndinni frá fyrsta tilvikinu í Alaska.

18. júlí 1965, flutti bróðir Branham predikunina *Doing God A Service Without His Will* (Að þjóna Guði án vilja hans) og sagði: „Ég bið ekki einu sinni fyrir Ameríku... Hún fjarlægist æ meir. Og nú mun hún sökkva. Næstum tíundi hluti jarðarinnar er að því kominn að hrynja saman.“

Af hverju er ég alltaf að vitna svona beint í predikanir bróður Branham? Það er af því mig langar að sýna hvað hann sagði í *raun*, andspænis mörgu því sem honum er eignað en hann sagði ekki. Munið að hann gaf engar dagsetningar. Hann sagði aldrei *hvenær* það mundi gerast. Hann spáði bara því að það *myndi* gerast áður en Drottinn kæmi.

25. júlí árið 1965, flutti hann predikunina *Anointed Ones At The End Time* (Hinir smurðu á síðustu tímum) og sagði: „En Drottinn Jesús hefur sagt okkur að þegar það gerist, sem við sjáum nú vera að byrja, eigum við að lyfta upp höfði okkar, því endurlausn okkar er skammt undan. Nú veit ég raunar ekki hvað „skammt undan,“ þýðir. Kannski þýðir það, það sem vísindamaðurinn sagði í sjónvarpinu um daginn, þegar hann talaði um sextán hundruð kílómetra misgengið í jörðinni sem kemur til með að sökkva... Hann var spurður: „Gæti hún sokkið þarna – (sem sagt Los Angeles, vesturströndin)?“ Og mörg ykkar sáu hvernig misgenginu var fylgt með radar og fór upp í gegnum – gekk inn fyrir neðan San Jose og fór beint í gegn til Alaska, út í gegnum Aleútaeyjarnar og hér um bil þrjú hundruð og tuttugu kílómetra á haf út og kom svo aftur niður til San Diego. Svo beygði það aftan við Los Angeles og myndaði mikla sigdæld þar á staðnum. Og allir þessi jarðskjálftar sem hafa komið, er eldvirkni sem lendir á þessari holu skeifu, svona innan frá...þegar það hristist, þá koma jarðskjálftarnir sem hafa komið árum saman á vesturströndinni. Nú eru komnar sprungur í hana allan hringinn.“

Þá um kvöldið, 25. júlí 1965, flutti hann predikunina *What Is The Attraction On The Mountain?* (Hvað er að sækja uppi á fjallinu?). Þá sagði hann: „Hlustið nú vel og vandlega.“ (Og nú fer hann að Biblíunni, og sýnir að hann er spámaður Orðsins. Og hann vitnar í Sakaríá, þar sem hann spáir fyrir um komu Kristis á síðustu tímum.) Sakaríá 14:4,5:

Fætur hans munu á þeim degi standa á Olúfjallinu, sem er austanvert við Jerúsalem, og Olúfjallið mun klofna um þvert frá austri til vesturs, og þar mun verða geysivíður dalur, því að annar hluti fjallsins mun undan síga til norðurs, en hinn til suðurs. En þér munuð flýja í fjalldal minn, því að fjalldalurinn nær til Asal. Og þér munuð flýja, eins og þér flýðu undan landskjálftanum á dögum Ússía Júdakonungs.

„Annar jarðskjálfti sem klýfur jörðina! Og ef við grandskoðum ritningarstaðinn, skulum við gæta að því hér í fimmta versinu, að þar er sagt að Olúfjallið klofni vegna jarðskjálfta. Og þetta er staðfest í Jesaja 29:6:“

Hennar skal verða vitjað af Drottni allsherjar með reiðarþrumu, landskjálfta og miklum gný, fellibyljum, stormviðri og eyðandi eldsloga.

Og í sextánda kafla Opinberunarbókarinnar, í sautjándi og átjándi versu. En hvað þýðir allt þetta nákvæmlega? Sami spámaðurinn og sagði frá fyrstu komu hans, sá líka fyrir sér aðra komu hans! Takið eftir: „Eins og á dögum landskjálftans.“ Sjáið þið hvað jarðskjálftarnir eru að gera, sjáið þið spádómanna um þá?“ „Sjáið þið hvernig komið er fyrir okkur? Þjóðir eru að brotna upp, Ísrael er að vakna, táknin sem spámenn okkar sögðu fyrir um; (jarðskjálftinn hjá heiðingjunum, síðasta daginn).“

6. desember árið 1965, var bróðir Branham í San Bernadino, í Kaliforníu. Hann flutti predikunina *Modern Events Made Clear By Prophecy* (Samtímaviðburðir skýrðir með spádómum). Hann sagðist ekki hafa búist við að hann kæmi nokkru sinni

aftur til Kaliforníu og hann sagði: „Fylgist bara með þegar hún rennur út í sjó!“ – Þetta var síðasta heimsókn hans til Kaliforníu.

Ýmsir bræður sem bjuggu í Kaliforníu, komu til hans og spurðu hvað þeir ættu að gera. Þegar hann var í veiðiferð, sagði hann við nokkra þeirra: „Fólk mun henda gaman að eyðileggingu jarðskjálftans sem við höfum sagt að yrði, „svo segir Drottinn,“ á vesturströnd Ameríku. En bræður, þetta get ég sagt ykkur; ef þið eigið nokkra vini eða ættingja í Los Angeles, þá myndi ég í ykkar sporum koma þeim burt þaðan, eins fljótt og hægt er.“ Svo sagði hann söguna af því þegar engill Drottins hafði sagt honum að Meda, konan hans, myndi eignast lítinn dreng og að hann skyldi láta hann heita Jósef. Svo sagði hann: „Sá sami engill Drottins og sagði mér að ég myndi eignast Jósef með Medu, sagði mér að Los Angeles myndi sökkva og renna út í Kyrrahafið vegna jarðskjálfta.“

Nú skulum við víkja aftur að þeim óróleika sem bróðir Billy Paul fann fyrir, út af því að spádómarnir voru ósamhljóða um systur Shakarian. Daginn sem bróðir Branham predikaði „*Choosing Of A Bride*“ (Að velja brúði), komu skilaboð í tungum sem ekki samrýmdust því sem hann hafði sagt. Spámaðurinn og sonur hans voru á gangi aftur á hótelið, hann sá að Billy var eitthvað órótt og sagði: „Paul, hvað er að?“

„Svo sem ekkert, pabbi,“ sagði Billy.

Þeir gengu nokkur skref í viðbót. Þá spurði bróðir Branham aftur, „Hvað liggur þér á hjarta, Paul?“

„Jæja,“ sagði hann, „þú heyrðir boðskapinn í tungum og túlkun hans þarna áðan.“

„Nú, og hvað með það?“ sagði spámaðurinn.

„En þú veist að þú sagðir að engill Drottins hefði sagt þér, að hún myndi deyja á milli klukkan tvö og þrjú að nóttu.“

Takið nú eftir hvernig bróðir Branham svaraði – það var dæmigert fyrir hann – hann svarar, en vill samt ekki tala gegn tungutalinu og túlkuninni: „Ja, það eina sem ég get sagt þér Paul, er að Drottinn hefur ekki sagt mér annað en þetta.“

Ellefta september árið 1965, var bróðir Branham í Phoenix og þar flutti hann predikunina *God's Power To Transform* (Máttur Guðs til umbreytinga). Það var þarna sem ég varð sjálfur vitni að svarinu við spurningunni sem olli bróður Billy Paul hugarangri. Við vorum staddir á Ramada Inn, þegar bróðir Carl Williams fékk langlínusímtal frá Los Angeles þar sem honum var sagt að systir Florence hefði dáið nóttina áður. Þegar bróðir Branham heyrði þetta, bað hann strax bróður Williams að komast að því klukkan hvað hún hefði dáið. Ég var þarna viðstaddur þegar hringt var og okkur var svarað því til að hún hefði dáið þegar klukkuna vantaði korter í þrjú eftir miðnætti.

Var þá tungutalið og túlkunin frá Guði, eða hlupu menn bara á sig? Engill Guðs hafði sagt spámanni Guðs að hún myndi deyja á milli klukkan tvö og þrjú að nóttu. Tungu- og túlkunarskilaboðin voru þau að hún myndi ekki deyja. En systir okkar sefur í Kristi og það gerðist einmitt á þeirri stundu sem engill Drottins sagði að það myndi gerast – enn önnur staðfesting á spámanni Guðs, andspænis harðri mótspyrnu.

Þótt gögnin bendi mjög sterklega til að bróðir Branham sé spámaður Guðs fyrir þennan tíma, eru samt sumir sem eru á gagnrýnum og hættulegum brautum. Þeir nota spádóminn um eyðingu vesturstrandarinnar til að styðja vantrú sína og hæðast bara að þeirri viðvörðun sem Guð hefur gefið þessari kynslóð. Til dæmis er sagt að bróðir Branham hafi spáð því að borgin myndi eyðast, áður en hægt yrði að halda aðra alþjóðaráðstefnu hjá Full Gospel Businessmen þar í borg. Þeir sem halda þessu fram, ganga svo langt að skopast að orðum spámansins og benda á að ráðstefnan hafi

einmitt verið haldin í Los Angeles árið 1968. Ég vil ekki fallast á þetta – í fyrsta lagi vegna þess að ég held að hann hafi ekki sagt þetta. Maðurinn sem segist eiga þetta á spólu, vill ekki leyfa mér að hlusta á hana. Hann segir að bróðir Branham hafi ekki sagt þetta opinberlega, heldur hafi hann hvíslað því að einhverjum sem sat við hliðina á honum á pallinum og að hljóðnemi hans hafi náð rödd hans. En það er svo skrytið að maðurinn vill ekki leyfa neinu okkar að hlusta á þetta hvísl sem eignað er bróður Branham. En hugsum okkur nú að hann hafi sagt þetta – er það í ósamræmi við það sem síðan gerðist í raun? Sem sagt, var ráðstefna Full Gospel Businessmen haldin í Los Angeles? Svárið er nei. Ráðstefnan var ekki haldin í Los Angeles, heldur á Hilton hótelinu í Beverly Hills. Þeirra vegna, litist mér ekki á að þeir ákvæðu að halda ráðstefnu í Los Angeles, ef spámaður Guðs sagði þetta í raun og veru.

Sjálfur bíð ég eftir þessum degi, af því ég trúi að það sé dagurinn sem þeir muni rísa upp sem sofa í Jesú Kristi.

Það er einn heimskunnur hvítasunnuleiðtogi sem hleypur heldur betur á sig í bréfi þar sem hann segir: „Það er engin furða að Guð hafi þurft að taka William Branham út af sjónarsviðinu. Hver sem spáir eyðingu Los Angeles, þegar það eru fjögur hundruð og tuttugu þúsund manns í borginni sem eru heilagsandafylltir trúaðir – Guð hlýtur að fordæma mann sem segir slíkt.“ Það er greinilegt að maðurinn þekkir ekki Ritninguna nógu vel og ekki heldur hræringar Guðs meðal síns fólks í dag. Þetta er hreinn barnaskapur í honum, það sýnir aðeins vanþroskaða dómgreind og skilning. Ég skal ekki nefna hann á nafn, en ég vona bara að hann lesi þessa bók af því hann þarf að skilja að hann þarf að iðrast. Svo sagði hann líka: „William Branham talaði um að engill Guðs væri alltaf með honum; þessi engill hlýtur að hafa verið farinn í jólafrí, kvöldið 18. desember 1965.“ Í mínum augum er þetta guðlast. Það er að hæðast að anda Guðs. Það er af kærleika sem ég segi að ég vona að hann iðrist og taki orð sín aftur, svo hann þurfi ekki mæta þeim á dómsdegi. Hann skilur ekki að eitt sinn drap Guð tuttugu og átta þúsund manns á einum degi, bara af því það var einn maður sem syndgaði meðal Ísraelsmanna. Þetta er Guð Biblíunnar; ekki Guð ímyndunar manna.

Það er annar heimskunnur predikari sem skrifaði blaðagrein um þessa jarðskjálftadóma. Hann sagði að hann fyndi nú ekkert slíkt í Ritningunni og sagðist halda að þetta væru bara atvik sem myndu halda áfram, en sem hefðu enga þýðingu fyrir fólk Guðs. Þessi maður sýnir líka vanþekkingu sína á Biblíunni, fyrst hann man ekki eftir vers 12:1 í Daníel. Þar er sagt að erkiengillinn mikli muni standa á jörðinni og eyðileggingin verði slík að annað eins hefur ekki sést frá upphafi þjóðanna, en: „Á þeim tíma mun þjóð þín frelsuð verða, allir þeir sem skráðir finnast í bókinni.“ Hann virðist heldur ekki þekkja vers 6:12 í Opinberunarbókinni, þar sem sagt er að þegar sjötta innsiglið verður opnað, muni verða mikill jarðskjálfti. Jóhannes opinberunarmaður segir: „Og ég sá, er lambið lauk upp sjötta innsiglinu. Og mikill landskjálfti varð, og sólin varð svört sem hærusekkur, og allt tunglið varð sem blóð.“ Það er nóg að lesa *Revelation Of The Seven Seals* (Opinberun innsigla sjö), til að sjá að sjötta innsiglið fjallar um gyðinga, þegar Kristur birtist bræðrum sínum, en á þeim tímapunkti er heiðingjabrúðurin numin brott.

Þannig verður jarðskjálftinn ákveðinn vendipunktur, og um hann snúast orð spámannsins þegar hann segir brúðinni að ganga fram og gera sig tilbúna. En sú sama brúður verður líka að átta sig á, að það sem frelsar Guðs fólk mun líka færa refsidóm til hinna óguðlegu.

Eitt sinn var ég að lesa fyrir bróður Branham úr Opinberunarbókinni, frá fjórtánda kafla og áfram í gegnum átjándka kafla. Í Opinberunarbókinni 18:4 segir: „...Gangið út mitt fólk, út úr henni, svo að þér eigið engan hlut í syndum hennar og

hreppið ekki plágur hennar.“ Þegar ég las þetta, gerði ég mér grein fyrir að þetta var boðskapur bróður Branham. Það var hann sem sagði: „Gangið út úr henni,“ og átti við að ganga út úr kerfunum, trúfélögunum, rómversku plágunni, dætrum skækjunnar og hverju öðru því sem blindaði augun. Þá vissi ég að það var ekki nóg með að hann uppfyllti Malakí 4, Lúkas 17:30 og Opinberunarbókina 10:7, heldur var hann líka að uppfylla átjándka kafla Opinberunarbókarinnar. Þennan dag las ég áfram til áttunda versins, þar sem talað er um borgina miklu Babýlon, sem situr á sjö hæðum (eins og lýst er í Opinberunarbókinni 17), og sagt: „...og í eldi mun hún verða brennd, því að máttugur er Drottinn Guð, sem hana dæmdi. Og konungar jarðarinnar, sem með henni drýgðu saurlífnað og lifðu í munaði, munu gráta og kveina yfir henni er þeir sjá reykin af brennu hennar. Af ótta fyrir kvöl hennar munu þeir standa langt frá...“ (Þegar ég las þetta sagði bróðir Branham, „kjarnorka.“) *Vei, vei, borgin mikla, Babýlon, borgin volduga, á einni stundu kom dómur þinn.*“ Ef þetta væri bara venjulegur eldur, væri reynt að slökkva hann. Árið 1954, sagði bróðir Branham í ræðunni *The Mark Of The Beast* (Merki dýrsins): „Þetta segi ég sem spámaður Guðs; rússneska heimsveldið mun varpa einhvers konar kjarnorkusprengru á Vatíkanið og eyða því á einni klukkustund. Svo segir Drottinn.“ Hér í Ritningunni er sýnt fram á, (fyrir þá sem hafa augu að sjá), að þannig er það. Það var óhjákvæmilegt að spámaður Guðs stæði hér á jörðunni og segði: „Svo segir Drottinn,“ til þess að það kæmi fram sem Ritningin segir. Eins þurfti hann að standa á jörðinni og segja: „Svo segir Drottinn,“ Kalifornía mun sökkva, til þess að hún myndi í raun sökkva. Það þarf að tala út orð Drottins, áður en Guð lætur það gerast.

Opinberunarbókin 18:20 segir: „*Fagna yfir henni, þú himinn og þér heilögu og þér postular og spámenn, því að Guð hefur rekið réttar yðar á henni.*“ Guð er að segja: „Fagnið, ég hef rekið réttar yðar á rómverska kerfinu, það er horfið, það er eytt í eldi.“ Svo las ég 21. vers: „*Og einn sterkur engill tók upp stein, eins og mikinn kvarnarstein, og kastaði í hafið og sagði: „Svo voveiflega mun Babýlon kollvarpast, borgin mikla, svo að engar menjar skulu eftir verða.*“ Þá sagði spámaðurinn rólega við mig: „Taktu eftir, bróðir Green, að það eru tvær Babýlonborgir.“ Þetta var í ágúst árið 1964, áður en hann spáði fyrir um eyðingu Los Angeles. Þess vegna vissi ég ekki á þeim tíma, hvað hann átti við með tveimur Babýlonborgum – einni sem yrði eytt með eldi og annarri sem yrði kastað í hafið. Takið eftir ritningarstaðnum sem hann notaði til að sýna hvernig færi fyrir Los Angeles: „*Og hörpu sláttur og sönglist, pípuhljómur og lúðurþytur skal ekki frammar heyrast í þér og engir iðnaðarmenn og iðnir skulu frammar í þér finnast og kvarnarhljóð skal eigi frammar í þér heyrast. Lampaljós skal eigi frammar í þér lýsa og raust brúðguma og brúðar skal eigi frammar heyrast í þér. Kaupmenn þínir voru höfðingjar jarðarinnar, af því að allar þjóðir leiddust í villu af töfrum þínum.*“ (Það þýðir ekki að kveikja á kerti neðansjávar.) (Opinberunarbókin 18:22).

Nú skulum við víkja aftur að þeim degi, þegar bróðir Branham snéri sér að Billy Paul og sagði: „Ja, það eina sem ég get sagt þér, Paul, er að Guð hefur ekki sagt mér annað en þetta (um systur Florence).“

Þegar hann hafði sagt þetta snéri hann sér að syni sínum og sagði: „Billy, hvar ertu staddur?“

„Niðri í bæ í Los Angeles“ sagði Billy Paul.

„Hvar ertu staddur?“ spurði hann enn á ný.

„Framan við *May Company*, niðri í bæ í Los Angeles,“ sagði Billy.

Þá kom bróðir Branham með spámannlega athugasemd: „Billy,“ sagði hann, „ég verð nú kannski ekki hér, en þú verður ekki orðinn gamall maður þegar hákarlar verða farnir að synda hérna þar sem við stöndum.“

Bróðir Branham predikaði í síðasta sinn í Kaliforníu, 7. desember 1965, í Covina. Í ræðu sinni *Leadership* (Forysta), sagði hann að hann væri ekki viss um hvort hann kæmi nokkru sinni aftur til Kaliforníu. Um kvöldið þegar hann lauk ræðu sinni, gerði hann nokkuð sem ekkert okkar sem fylgdust vel með honum, hafði nokkru sinni séð eða heyrt hann gera áður. Þegar hann lauk athöfninni í kirkju sinni í Jeffersonville var hann vanur að syngja lagið *Till We Meet* (Þar til við hittumst). Þetta kvöld í Covina í Kaliforníu, lauk hann sínum hluta guðsþjónustunnar með laginu *Þar til við hittumst*. „Þar til við hittumst, við fætur Jesú...(Till we meet, till we meet, at Jesus' feet...)“. Ég sat við fremsta borðið með bróður Carl Williams. Ég sá hann þar sem hann gekk út af brún pallsins með Billy, en þá snéri hann frá Billy og steig aftur upp á pallinn. Og meðan söngurinn hljómaði veifaði hann í kveðjuskyni. Þetta hafði ég aldrei séð hann gera áður og ég sá hann aldrei gera það aftur.

Þegar ég sá þetta, hnippiti ég í bróður Carl Williams og sagði: „Bróðir Carl, ætli hann sé að kveðja Kaliforníu?“

Hann kom þangað aldrei aftur.

Það er grunnhyggið viðhorf hjá þeim sem segjast munu flytja af vesturströndinni þegar Guð segir þeim að gera það. Ykkur vil ég segja þetta; það leikur enginn vafi á því að Guð er nú þegar búinn að segja ykkur það. Ykkur var sagt það þegar Guð sendi spámann til þessarar kynslóðar sem sagði: „Svo segir Drottinn, vegna jarðskjálfta mun Los Angeles borg brotna frá meginlandinu og renna út í Kyrrahafið.“ Ef þið eruð andleg og ef þið heyrið og trúið að þessi maður hafi verið uppfylling á Malakí fjórum, undanfari annarrar komu Drottins Jesú Krists og þið búid á vesturströndinni, skuluð þið forða ykkur eins fljótt og hægt er, því Guð hefur vissulega talað.

13. kafli

Guð er ljós

Þetta skrifum vér til þess að fögnuður vor verði fullkominn. Og þetta er boðskapurinn, sem vér höfum heyrt af honum og boðum yður: „Guð er ljós, og myrkur er alls ekki í honum.“

Fyrsta bréf Jóhannesar 1:4,5

Jóhannes, hinn elskaði lærisveinn Drottins Jesú Krists, var svo mikill vinur Jesú, að hann lagði oft höfuð sitt á brjóst Jesú. Af því hann var honum nákomnastur, hlýtur hann að hafa vitað að Jesús var maður. En Jóhannesarguðspjall, sem er skrifað eftir krossfestinguna, upprisuna og uppstigningu Jesú, byrjar samt á orðunum: „Í upphafi var Orðið, og Orðið var hjá Guði, og Orðið var Guð. ...Og Orðið varð hold, hann bjó með oss...og vér sáum dýrð hans.“ Það er bersýnilegt að Jóhannes hefur fengið opinberun, milli þess tíma þegar hann þekkti Jesú frá Nasaret í eigin persónu, og þegar hann skrifaði Guðspjall sitt. Jóhannes hélt áfram að fá opinberanir, því í bréfi sínu skrifar hann: „Þetta skrifum vér til þess að fögnuður vor verði fullkominn. Og þetta er boðskapurinn, sem vér höfum heyrt af honum og boðum yður: „Guð er ljós...““ Fyrst þekkti Jóhannes hann sem mann, síðan sem Orðið og loks sem ljós. Ljós í samhengi ritningarinnar er það sem feykir burt myrkri, svo maður geti séð með sínum andlegu augum.

Við skulum athuga reynslu Móse af Guði sem ljósi. Fyrsta snerting hans við Guð sem yfirnáttúrulegt fyrirbrigði, var þegar Guð birtist í runna sem var alelda en brann þó ekki. Móse snéri sér við til að sjá þetta, sem storkaði skilningarvitunum og Guð talaði til hans og færði honum leiðbeiningar sem hann átti að fara með til Ísraelsbarna í Egyptalandi. Næsta atvik af þessu tagi varð þegar Móse leiddi Ísraelsbörn úr ánaud og eldstólpinn fylgdi þeim um nætur, en skýið á daginn. Ritningin bendir á að Guð tók ekki burt þessi leiðarmerki. Seinna þegar Móse fór upp á fjallið til að leita Guðs, segir Ritningin að stórt ský hafi þakið fjallið: „Og að sjá dýrð Guðs var eins og eyðandi eldur á tindri fjallsins...*En Móse gekk mitt inn í skýið...og var Móse á fjallinu í fjörutíu daga og fjörutíu nætur.*“ Eins og annars staðar í Ritningunni, er þetta kallað „dýrð Drottins.“

Esekíel segir (Esekíel 1:1-4) að þegar andinn var yfir honum, hafi hann „séð guðlegar sýnir.“ Hann talaði líka um „stormvind...úr norðri, stórt ský, og eld sem hnyklast saman, og hann var umleikinn birtu, og úr miðjunni kom litur eins og lýsigull, út úr eldinum miðjum.“ (Takið eftir stormvindinum úr norðri, og munið eftir hvirfilvindinum sem kom til bróður Branham úr norðri, í tólfta kafla.) Í 1:26-28, talar Esekíel um hásæti, og að sá sem sat í hásætinu hafi litið þannig út að, frá lendum og niður úr „var hann sem eldur,“ en frá lendum og upp úr „var hann sem raf.“ (“*as the colour of amber*”, King James þýðingin.)

Móse nefnir eld, en hann nefnir ekki raf eins og Esekíel. En hvernig er eldur venjulega á litinn? Það er ýmist hægt að lýsa honum sem rauðgulum, rauðappelsínugulum eða gulgrænum, sem sagt eins og raf (steingerð glær trjákvöða).

Litir litrófsins, er ljós af mismunandi bylgjulengdum, sem hvítt ljós er samansett úr og myndar líka liti regnbogans; rautt, appelsínugult, gult, grænt, blátt, dimmblátt og fjólublátt. Rautt ljós hefur lengstu bylgjulengdina en fjólublátt þá stystu.

Þetta eru litirnir sem sjást þegar venjulegt ljós er látið skína á prisma (glerstrending með mörgum sléttum flötum), eða þegar fullkominn regnbogi sést. En það er sjaldgæft að maður sjái alveg fullkominn regnboga; þeir eru oftast ekki með nema þrjá til fimm liti sem falla saman. Ritningin talar um litina jaspis, sardis, lýsigull og smaragð, í tengslum við að Guð birtist. Þetta eru litirnir sem sjást í þriggja lita regnboga. Þannig að rautt og gult myndar í sameiningu rauðgulan lit sem er jaspis, appelsínugult og gult mynda rauðappelsínugult sem er sardis; og gult og grænt (sem er smaragð) mynda lýsigull (eða raf).

Af hverju sagði Jóhannes opinberunarmaður, að Guð sé ljós? Á eygni Patmos skrifar hann um þá reyslu, í fjórða og fimmta kafla Opinberunarbókarinnar, að hann hafi verið hrifinn upp að sjá Himnaríki. (Þetta er tákni um upphrifningu brúðarinnar. Munið að Jesús sagði að sumir myndu ekki bragða dauðann fyrr en þeir sæju ríki hans koma. Jesús stöðvaði lærisveinana þegar þeir reyndu að komast að því hvort hann ætti við Jóhannes (Jóhannes 21:22); en við vitum að Jóhannes var viðstaddur þegar Móse og Elía birtust með Jesú í ummynduninni á fjallinu, sem er tákni um spámennina tvo sem koma til Ísraels á síðustu tímum. Þetta sá Jóhannes og einhver tíma seinna, á eygni Patmos var hann uppnúminn, rétt eins og brúðurin mun verða uppnúmin.) Eftir þessa reynslu gat Jóhannes sagt að Guð er ljós, af því hann sá hann í lit. Hann segir: „Sá er þar sat, sýndist líkur jaspissteini og sardissteini og regnbogi var kringum hásetið á að sjá sem smaragður.“

Ef þessi reynsla Jóhannesar er leyndardómsfull og rödd sjöunda engilsins á að ljúka upp leyndardómum, þá mun þessi leyndardómur einnig verða skýrður fyrir þessari kynslóð. Það er raunar engin önnur kynslóð sem hefur séð eldstólpann, hvað þá náð honum á filmu. Frá deginum sem hann fæddist, í gegnum ungdómsárin og fram til þess sem hann varð safnaðarhirðir, fékk bróðir Branham heldur betur að kynna þessu ljósi. Sem drengur sagði hann að það væri gulgrænt á litinn. Löngu síðar komst hann að því að gulgrænn litur er kallaður lýsigull eða raf (á ensku: amber). Ljósíð birtist ógrynni fólks árið 1933, á Ohioánni, en þá var ekki tekin nein mynd af því. 24. janúar 1950, í Houston í Texas, var tekin ljósmynd þar sem ljósíð kom fram. Myndin var sett í rannsókn hjá hr. George J. Lacy, sérstökum rannsakanda umdeilda skjala í Houston í Texas og var lýst ósvikin. (Þessa mynd er að finna á bls. 40 hér í bókinni.)

Nokkrum mánuðum síðar í Þýskalandi, var bróðir Branham að skýra fyrir hópi forstöðumanna, hvernig hann vissi hvenær engillinn væri nærstaddur. Hann sagði þeim að engillinn stæði sér alltaf á hægri hönd. Af þeim sökum léti hann bænalínuna alltaf koma þeim megin frá, svo fólkið færi fram hjá engli Drottins og í gegnum eldstólpann, þegar það kæmi til hans að fá þá gjöf sem Guð hefði treyst honum fyrir. Á meðan hann var að tala við þá, gerðist það skyndilega enn á ný og hann varð fær um að segja þeim ýmislegt um þá sjálfa. „Sko, nú sjáið þið,“ sagði hann, „ég get sagt ykkur að engillinn er hérna núna.“ Þegar þetta gerðist var þýskur maður sem sat aftur í sal, með mjög vandaða myndavél og var að taka myndir. Þegar hann framkallaði myndirnar, komst hann að raun um að á fyrstu myndinni, í ákveðinni syrpu, var ljósíð beint yfir bróður Branham og hann var umlukinn yfirnáttúrulegu ljósi; á næstu mynd var ljósíð nokkru fyrir ofan hann; á þriðju myndinni var það komið upp undir loft; og á fjórðu myndinni var ljósíð horfið úr herberginu.

Árið 1957, stillti Guð upp fyrir aðra mynd af sínu yfirnáttúrulega ljósi í sýningarhöllinni í Lakeport, í Kaliforníu. Ljósmyndari sem var með stórgóða vél, tók tvær litljósmyndir af bróður Branham, á meðan hann predikaði. Fyrsta myndin var ósköp eðlileg og náði vel öllu sem fyrir augu bar: ræðustólnum, hljóðnemanum, bróður Branham að predika, rafmagnstöflu á veggnum og stórum vendi af liljum sem

voru í vasa á gólfinu, framan við ræðustólinn. Önnur myndin, tekin frá sama stað, innihélt líka alla þessa hluti, en það var engin *venjuleg* mynd. Á þessari mynd sást margt til *viðbótar*, sem enginn á staðnum hafði séð. Aftan við bróður Branham er fullkominn vandasvipur af andliti sem horfir niður á hann, sem ekki er hægt að lýsa öðru vísi en sem andliti Jesú Krists. Á myndinni eru líka yfirnáttúrulegt altari og eldtungurnar sjö sem í Opinberunarbókinni eru kallaðar hinir „sjö andar Guðs“ sem sagðar eru „fyrir framan hásætið.“ Liljurnar virðast hafa vaxið til muna; hér ná þær upp fyrir höfuð bróður Branhams á myndinni (Kristur; lilja vallarins). Engill Drottins sést líka á þessari mynd og það stafar frá honum eldstungu sem virðist umlykja bróður Branham. Eldtungur standa af fingurgómum engilsins. Nákvæm athugun leiðir í ljós að það er svipur með englinum og bróður Branham. (Seinna, þegar englapýramíðinn birtist bróður Branham, lét hann þess getið að engillinn sem var neðarlega til vinstri á skýjamyndinni, væri sá sem birtist honum alltaf, því honum fannst hann þekkja hann. Það er kannski ekki svo skrytið þegar þess er gætt, að þessir sjö sendiboðar, sjö andar eða sjö stjörnur, voru sendiboðar kirkjuldanna sjö og vitanlega hafa þeir borið svip af þeim mönnum sem þeir voru sendir til.) Þegar englinum er lýst kemur í ljós sama útlit og Esekíel lýsti, en engillinn er frá lendum og niður úr eins og eldur, og frá lendum og upp úr eins og lýsigull. Í Gamla testamentinu er það kallað dýrð Guðs. Hjá okkar kynslóð, höfum við meira en bara orð fólks fyrir því sem það sá, því Guð lét okkur fá litljósmyndir svo við gætum borið vitni um að Guð er í raun og veru ljós. Og það er sami eldstólpinn sem var með spámanni Guðs fyrir þessa kynslóð og boðskap hans, og var með Móse og boðskap hans.

Á tíunda afmælisdegi Jósefs, 19. maí 1964, fóru hann og faðir hans aftur á þann stað á Sólsetursfjalli (Sunset mountain), þar sem hvirfilvindurinn hafði komið niður yfir höfði spámansins. Á meðan þeir voru þarna, sátu þeir fyrir á mynd, uppi á kletti sem var í laginu eins og pýramídi. Þegar myndin var framkölluð, sýndi hún það sem við var að búast – en líka fleira. Á myndinni er Jósef sitjandi en bróðir Branham stendur fyrir aftan hann. Þeir eru með hendurnar á lofti til að lofa Guð – og eldstólpinn sést greinilega, þar sem hann kemur niður af himni, niður eftir hamrinum, fram hjá bróður Branham, umlykur Jósef og áfram niður að rótum klettsins. Þegar bróðir Branham nefndi þetta atvik, sagði hann að hann hafi staðið á sama kletti og Móse stóð á, þegar þessi sami eldstólpi birtist. (Fyrri bréf Páls til Korintumanna 10:4).

Í febrúarmánuði árið 1964, var tekin önnur mynd af bróður Branham, bak við kirkjuna *Soul's Harbor* (Sálarhöfnin) í Dallas í Texas, þar sem yfirnáttúrulegt ljós kom fram. Á þessari mynd virtist ljósið vera eins og undarlegur eldslogi, yfir hægri öxl spámansins. (Fólk sem þekkti bróður Branham veit að hægri öxlin á honum var alltaf dálítið lægri en sú vinstri. Smurningin var alltaf honum á hægri hönd, þar sem engill Drottins stóð.) Þegar bróðir Billy Paul sýndi föður sínum þessa mynd, sagði bróðir Branham honum að setja hana bara inn í skáp. Hann sagði: „Það var ekki tekið mark á myndinni frá Houston og það verður ekki tekið mark á þessari heldur.“

Af þessum sökum voru ekki margir sem sáu nokkurn tíman þessa mynd, alla vega ekki fyrr en eftir að bróðir Branham var látinn. En þá hengdi bróðir Billy Paul hana upp á skrifstofu sinni, en hann gerði ekki nein fleiri eintök vegna þess sem bróðir Branham hafði sagt. Nú fyrir skömmu tókst mér að ná í filmuna með þessari mynd, ásamt filmu af fleiri myndum af bróður Branham. En ég fékk bréf frá ljósmyndara nokkrum sem bauðst til að selja mér þær. Nú er hægt að fá myndirnar frá *Tucson Tabernacle Office, 2555 North Stone, Tucson, Arizona 85713*.

Yst í götunni *Alvernon Way Street*, í Tucson, byrjar vegarslóði sem liggur upp í hin tilkomumiklu Katalínafjöll og að tindi sem heitir Fingurklettur (Finger Rock).

Þennan tind er hægt að sjá úr borginni. Í febrúar 1965, var bróður Branham þungt fyrir hjarta og hann vildi vita hið sanna um hjónaband og skilnað. Og hann gekk upp þennan vegarslóða, upp í gljúfur undir Fingurkletti. Þar leitaði hann Guðs af þolinmæði í bæn, til að fá svar við hinu aldagamla vandamáli sem felst í einhverri mestu siðferðisþraut mannsins – hvað má gera í sambandi við hjónaband og skilnað. Á meðan hann var á bæn í gljúfrinu, sást allmikið lýsigullið eða raflitt ský, sem var í laginu eins og regnhlíf og það sást svífa niður á fjallstindinn og lyftast aftur. Þetta gerðist í þrígang og sást greinilega úr borginni. Skólabörnum var meira að segja hleypt út í fjörutíu og fimm mínútur til að sjá þetta fyrirbrigði. Það var á þessum tímapunkti sem bróðir Branham fékk þann innblástur að snúa aftur til Jeffersonville og predika sannleikann um hjónaband og skilnað. Þessi mikla opinberun var kannski merkasta orðsendingin til brúðar Kristis, til að hjálpa fólki að koma lífi sínu í lag. Enn einu sinni breytti Guð eins og hann hefur gert í gegnum alla söguna, hann birtist í eldstólpa og talaði til mannsins, og sýndi enn á ný að Guð er ljós. *Bara að mennirnir gætu séð það...*

14. kafli

Sabinogljúfrið

Í gegnum aldirnar hefur Guð unnið sín miklu verk í gegnum útvalda menn, á útvöldum stöðum. Þannig að fyrir hinn trúaða, er undur verksins óaðskiljanlegt frá stöðunum sjálfum. Hjá Móse var það Sínaíffjall, staður sem er virtur og hjartfólginn, jafnvel meðal Ísraelsmanna í dag. Ef minnst er á Davíð, þá dettur manni í hug borg Davíðs, hin helga borg Jerúsalem, vagma kristindómsins þar sem Jesús sjálfur gekk um götur. Hér valdi hann marga af lærisveinum sínum; og hér stofnsetti hann síðustu kvöldmáltíðina. Hinum megin í dalnum er hinn friðsæli Getsemanegarður, þar sem hann bað, „*verði þó ekki minn heldur þinn vilji.*“ Rétt norðan við borgina er hin illræmda Golgatahæð, þar sem Jesús þjáðist og dó, lambið sem var fórnað.

Eynnar Patmos er minnst meðal kristinna, því þar fékk Jóhannes sína undursamlegu opinberun. Hérna var það sem Guð vitjaði manns og sýndi honum allt sem kæmi yfir jörðina, frá þeim degi og til síðustu tíma.

Og Guð á við hjörtu mannanna eins og hann hefur alltaf gert í gegnum aldirnar. Hann valdi hinn mikla og sundurskorna Katalínafjallgarð sem fundarstað við spámann sinn, nánar tiltekið, gljúfur í fjallgarðinum sem nefnist Sabinogljúfur. Borgin Tucson er við rætur fjallgarðsins og hún virkar eins og glitrandi gimsteinn, séð ofan frá slóðanum til Sabinogljúfursins í myrkri.

Allt frá unga aldri hafði bróðir Branham fundið vestrið kalla sig til sín. Árið 1928, gegndi hann raunar þessu kalli, en hann fór aftur austur þegar bróðir hans lést. Það var þrjátíu árum síðar sem hann fór aftur að tala um vestrið, þegar hann var á samkomuferð í Waterloo, í Iowafylki og dvaldist hjá góðvinum sínum, Normanfjölskyldunni. Bróðir Norman hafði látið þess getið að hann langaði að flytjast frá Iowa og bróðir Branham sagði honum, að í hans sporum, myndi hann fara vestur. Normanfjölskyldan tók mikið mark á því sem vinur þeirra, spámaðurinn sagði og svo fór að þau fluttu til Tucson. Og þá voru þau kominn í sjálft hliðið út að Sabinogljúfrinu.

Ég heyrði í fyrsta sinn um áhuga bróður Branham fyrir Tucson, í janúar 1961, þegar hann kom í annað sinn til Beaumont í Texas, til að halda samkomu. Ég man að hann sagði að hann væri á leiðinni að heimsækja Normanfjölskylduna og ætlaði að fara að veiða javelinasvín. Ég furðaði mig á því að hann skyldi ekki vera með nema sjö skothylki meðferðis. Hann afþakkaði þegar ég bauð honum að stilla miðið á nýja riffilinum sínum, á skotsvæðinu þar sem ég var félagsmaður. Hann sagðist mundu stilla miðið í Tucson með sex af kúlunum sem hann hafði og nota síðan sjöundu kúluna til að fella sitt svín. Þá áttaði ég mig á því hvað hann var frábær veiðimaður, fyrst hann fór á veiðar, langt frá heimili sínu og ekki með nema sjö kúlur meðferðis. Seinna komst ég að því hversu snilldarlega hann handlék riffilinn sinn, sem hann kallaði „Blondy“ (Ljósku), en það var Remington módel 721, með 270 Winchester hlaupvídd. Með þessum riffli hafði hann skotið fimmtíu og fimm dýr svo aldrei geigaði.

Forstöðumannsbústaðurinn í Jeffersonville hafði verið byggður fyrir peninga sem fólk í Calgary í Kanada, hafði gefið. Framan við húsið var steinhlið að innkeyrslunni. Nágranni og vinur, bróðir Banks Wood, hafði keypt lóð við hliðina á forstöðumannslóðinni og þar ætlaði hann sér að byggja steinhús. Bróðir Branham ráðlagði honum að gera það ekki, af því hann taldi að það myndi þurfa að nota

staðinn, þegar yrði byggð brú yfir Ohioána. Og árið 1957, fékk bróðir Branham vitrun frá Drottni sem tengdist eigninni. Hann sá steina sem lágu hér og þar framan við húsið hans, vegavinnutæki og landmælingastangir sem höfðu verið settar niður í garðinum hans. Ungur maður sem bróðir Branham kallaði „Ricky“ og var ósvífinn jarðtústjóri, var að tæta upp garðinn hjá honum í sambandi við vegavinnuna. Í sýninni var bróðir Branham bálreiður við piltinn og hann sló hann þrisvar áður en hann náði að átta sig og sá að slík framkoma var ekki við hæfi hjá þjóni guðspjallanna. Og hann hugsaði með sér að svona hefði hann ekki slegið neinn frá því hann var hnefaleikamaður. Þá talaði andi Drottins til hans og sagði: „Þetta skaltu forðast. – Þegar þú sérð þessar stikur settar niður í garðinum þínum, skaltu forða þér.“ Hann leit við og sá sléttuvagn (prairie schooner) í heimreiðinni hjá sér, fjórhjóla hestvagn með segldúk strengdum yfir, eins og landnemarnir notuðu þegar þeir fóru í vesturátt. Konan hans sat frammi, við hliðina á ekilssætinu, eyki hafði verið spennt fyrir og krakkarnir voru allir komnir um borð og tilbúnir að fara af stað. Hann steig upp í vagninn, tók í taumana og fór af stað í vesturátt, en skyndilega breyttist sléttuvagninn í hans eigin skutbíl. Svona endaði sýnin og hann skráði hana í vitranabókina sína. Dag nokkurn síðla árs 1962, var bróðir Branham að fara að keyra inn í heimreiðina hjá sér, þegar hann tók eftir því að búið var að merkja hjá honum girðinguna og hliðið eins og gert er í vegavinnu þegar á að ryðja einhverju burt. Það átti að breikka götuna. Í garðinum framan við húsið var búið að setja niður stikurnar sem hann hafði séð í vitruninni. Hann vissi að hann kannaðist við þetta og hann fletti upp í vitranabókinni og þar stóð það: „Þegar þetta gerist skaltu halda í vestur.“ Hann sagði söfnuði sínum frá þessari uppfyllingu sýnarinnar í ræðunni *Sirs, Is This The Time?* (Herrar mínir, er þetta tíminn?) í desember árið 1962. Þá var tími til kominn fyrir hann að flytja í vestur. Í janúar 1963, flutti hann til Tucson.

Í júlí árið 1965, þegar ég var í heimsókn hjá bróður Branham, sagði hann mér að hann hefði beðið bræðurna að taka niður hliðið framan við forstöðumannshúsið í Jeffersonville, svo það væri hægt að geyma steinana og reisa hliðið aftur þegar búið væri að breikka götuna. Ég hafði raunar séð bróður Banks og fleiri bræður vera að vinna þarna af kappi með meitla og slaghamra, til að reyna að ná hliðinu í sundur. Bróðir Branham sagði mér að bræðurnir hefðu verið að þessu í heilan dag, en hefðu ekki getað losað nema tvo, þrjá steina. Hann sagði að bróðir Banks hefði sagt honum að þetta hlyti að hafa verið steipt upp með sementi og að það væri engin leið fyrir þá að ná þessu niður. Þá varð bróður Branham aftur hugsað til sýnarinnar og tók fram bókina. Og þar stóð það að í sýninni að hann hefði séð strákinn á ýtunni rífa niður hliðið. Nú var ljóst að það var ekki hægt að færa hliðið fyrr en strákurinn og ýtan mættu á svæðið. Svo að hliðið var bara látið eiga sig að svo stöddu.

Loks kom að því. Bróðir Banks Wood varð vitni að því þegar komið var að ryðja niður hliðinu. Og viti menn, þar kom Ricky, sjálfumglaður piltur og ruddist um á ýtunni, tætti upp garðinn og klessti á trén, alveg eins og bróðir Branham hafði séð í sýninni. Þetta sýndi að vitrunin var frá Guði og henni varð ekki breytt öðru vísi en Guð hafði ákveðið.

Í Sakaríá stendur: „*En þér munuð flýja í fjalldal minn, ...eins og þér flýðuð undan landskjálftanum á dögum Ússía júðakonungs. ...Á þeim degi mun hvorki verða hiti, kuldi né frost, og það mun verða óslitinn dagur – hann er Drottinn kunnur – hvorki dagur né nótt, og jafnvel um kveldtíma mun vera hjart.*“ Er þetta ekki sá boðskapur sem bróðir Branham kom með, „ljós að kvöldi til“? Kemur þetta ekki upp á tímum, þar sem er kalt og dautt andlegt myrkur? Lítum á borgina Tucson. Hún liggur á hásléttu í 823 metra hæð yfir sjávarmáli (2700 fet). En hún er samt í dal og fjöllin

umhverfis hana mynda stafina C-H-R-I-S-T (Kristur), ef maður tekur fyrstu stafina í nöfnum þeirra. Af því sem við vitum núna, er þetta staður sem var smurður af Guði.

Samkvæmt tímaritinu *National Geographic*, nóvemberheftinu 1965, höfðu hvorki Papagoindíánarnir né Apacheindíánarnir, nokkru sinni búið í Tucsondalnum. Papagoindíánarnir voru stærsti vinveitti ættbálkurinn, en Apacheindíánarnir voru sá herskáasti. En þessir ættbálkar bjuggu báðir á þessu svæði og var ekki nema einn fjallgarður á milli þeirra. Og báðir ættbálkarnir komu í Tucsondalinn til að gera bæn sína. Indíánarnir sögðu að Guð hefðist við í Katalínafjöllum. Þeir höfðu einhverja opinberun um Guð, því þeir trúðu á hinar sælu veiðilendur og andann mikla – alheimsins eina Guð.

Fljótlega eftir að bróðir Branham flutti til Tucson, fór okkur að verða ljóst, sem fylgdum boðskap hans, að eitthvað undarlegt væri í vændum. Til að mynda var hann eitt sinn stöðvaður af þjóðvegalögreglumanni, á veginum frá Phoenix til Tucson og hann spurði hann á hvaða leið hann væri.

„Til Jerúsalem!“ sagði bróðir Branham.

„En hvaðan kemurðu?“ spurði lögregluþjónninn.

„Frá Jeríkó!“ sagði bróðir Branham.

Þessi svör hans gæti sumum þótt harla undarleg, en ef maður skoðaði vandlega kort af heiminum, kæmi í ljós að hæð borganna í Arizona er mjög áþekkt hæð þessara ísraelsku borga. Og þess má geta að Jerúsalem er í 732 metra hæð yfir sjávarmáli (2400 fet), sem er nokkuð sambærilegt við hæð Tucson, 823 metrar.

Í janúar árið 1963, þegar bróðir Branham kom til Tucson, var vitrunin um englana og sprenginguna honum ofarlega í huga, eins og við höfum séð í fyrri köflum. Sýnin hafði hrist upp í honum, því þótt hann óttaðist ekki dauðann, hafði hann samt áhyggjur af fjölskyldu sinni eins og vonlegt var. Það var einmitt í þessu hugarástandi, þar sem hann þróaði Drottinn um svar, sem hann vaknaði einn morguninn og varð litið út um herbergisgluggann á fjarlægum stað uppi í Katalínafjöllum. Hann heyrði engil Drottins segja við sig: „Farðu þangað.“ Þá sá hann sýn sem hann hafði séð áður, það var eitthvað sem dró hann til þessa staðar í fjöllum. Staðurinn sem hann hafði litið á var Sabinogljúfur.

Um klukkan hálfnú um morguninn var hann kominn upp í gljúfrið. Hann hafði keyrt eins langt og hægt var, en haldið svo áfram fótgangandi. Austurveggur gljúfursins var rammgerður, þverhníptur hamar, sem reis hærra og hærra og náði upp þangað sem ernirnir svifu í blámanum. Hann gekk upp eftir gömlum vegarlóða og áfram upp bratta skriðu. Hann kom „upp þangað sem ernirnir svifu“, og síðan upp á stógrýtt svæði. Hér fann hann fyrir nálægð Drottins og hann kraup niður á bæn. Eitt sinn í ágúst árið 1965, sagði hann mér að hann hefði beðið Guð að sýna sér hvað allt þetta táknaði, svo hann fengi allavega svar fyrir sjálfan sig. Síðan sagði hann mér frá því að það hefði komið fyrir hann að vera sífellt að kasta upp slímugu, vatnskenndu sulli og það þurfti að styðja hann upp á svið. Samt gat hann lagt hendur yfir fólk með krabbamein og það hvarf. Þessi gáfa virtist geta nýst hverjum sem er, öðrum en honum sjálfum. Hann sagði, að í allt að ár í senn, hefði Guð snúið baki við spámanni sínum og reynt hann og prófað. Og hingað var hann kominn þennan morgun, hátt upp í Sabinogljúfur og leitaði Guðs í örvæntingu til að fá svar. Hann lyfti upp höndum sínum til Guðs almáttugs, en þá barst honum sólargeisli sem spratt fram á milli fjallstinda og allt í einu féllu sverðshjólta í hendina á honum.

Bróðir Branham sagði oft frá því þegar sverðið birtist, en mig langar að segja frá því eins og hann lýsti því fyrir mér sjálfum. Við sátum á Holiday Inn kaffistofunni. Ég man að á veggnum fyrir ofan okkur var skjöldur og tvö sverð í kross ofan á honum. Bróðir Branham tók upp bordhnífinn sinn, lyfti honum upp og sagði: „Bróðir

Peary, það var alveg eins raunverulegt og þessi hnífur sem ég held á.“ Hann sagði að haldið hefði verið úr perlum og meðalkaflinn (þverstöngin milli blaðs og halds) úr gulli. Hann teiknaði mynd á servíettu sem gaf til kynna að það hafi verið kannski 45-50 cm (18-20 þumlungar) langt. Og það var beitt.

„Parna var það og glitraði í sólinni,“ sagði hann, „þegar röddin talaði.“

„Þetta er sverð konungsins,“ sagði röddin.

„Nú,“ sagði hann, „svona eins og kóngar nota til að slá menn til riddara.“

„Ekki bara sverð *ein*hvers konungs,“ byrsti röddin sig, „þetta er sverð sjálfs Konungsins!“

Og hann skaut inn í frásögnina: „Bróðir Peary, þetta var enginn draumur; og ekki vitrun heldur; ég hélt á alvöru sverði í hendinni. Sólin glampaði á það.“ Hann sagðist hafa núið sér um augun til að vita hvort hann væri nokkuð sofandi, en þetta var einfaldlega hvorki draumur né vitrun – þetta var raunverulegt.

Þá talaði röddin til hans og sagði: „Þetta er þriðja togið.“

Eftir þessa stórfenglegu reynslu í Sabinogljúfri, gat bróðir Branham ekki á sér setið að koma oft aftur í gljúfrið. Stórgrýtið, eða klettaruðningarnir, hátt uppi í gljúfrinu drógu hann sérstaklega til sín. Þar stóð hann og leit niður yfir Tucson.

Sem eins konar aðdragandi að því sem gerðist næst í Sabinogljúfri, þá skulum við snúa aftur til ársins 1923. Móður hans dreymdi yfirleitt ekki mikið, en nú hafði hana samt dreymt nokkuð sem varðaði hann og hún ætlaði að segja honum drauminn. Hann stöðvaði hana og sagði henni drauminn sjálfur, eins og Daníel hafði sagt konungi hans eigin draum. (Þetta gerði hann oft síðar, þegar hann var orðinn forstöðumaður. Og rifjaði upp smáatriði úr draumum fólks sem það hafði sleppt úr þegar það sagði drauminn. Samt voru sumir sem sögðu að hann færi rangt með draumana og gleymdu að það voru þeir sjálfir sem komu með draumana til hans, í von um að fá ráðningu á þeim.) Í draumi móður hans var hann kominn vestur og var að byggja hús uppi á hæð. Þá komu sex snjóhvítar dúfur til hans og settust á brjóst hans, lögðu gogginn upp að kinnum hans og kurrudu. Þegar þær komu til hans höfðu dúfurnar myndað „S“ á fluginu og þær flugu burt á sama hátt.

Það er eitt annað sem þarf að nefna sem aðdraganda. Það var á Mayo sjúkrahúsinu, einhvern tíma á sjötta áratugnum. Bróðir Branham hafði farið þangað, af því hann þurfti sárlega að fá að vita hvernig hann gæti fengið lækningu á magaveikinni, sem hafði plagað hann sjöunda hvert ár, alla hans ævi. Læknarnir á þessu kunna sjúkrahúsi höfðu gert öll sín próf og nú beið hann bara eftir niðurstöðunum – kannski fengi hann nú loksins einhverja lausn á þessum vanda, sem hafði rænt hann kröftum og gert líf hans heldur dauflegt. Þegar hann vaknaði einn morguninn, kom vitrun yfir hann. Hann sá sjálfan sig þegar hann var sjö ára gamall og stóð við holan trjástubb. Svo virtist hann ekki vera sjö ára lengur, heldur eitthvað um þrjátíu og átta ára. Það var eitthvert skrytið lítið dýr, sem líktist íkorna, sem hafði farið inn í hola stubbinn og hann var að reyna að ná því út með því að ýta við stubbnum með priki. Allt í einu þeyttist dýrið upp úr stubbnum og upp á öxlina á honum og hljóp svo á milli hvorrar axlar á honum. Í sýninni var hann með hníf og var að reyna að drepa dýrið með honum, en gat það ekki. Hann opnaði munninn til að hrópa, „Hva...!“ En þá stökk dýrið upp í hann og fór niður í maga, og snéri sér þar í hringi, aftur og aftur.

Hann kom úr sýninni hrópandi upp yfir sig: „Drottinn! Hjálpaðu mér! Hjálpaðu mér!...“

Rödd talaði rólega til hans og sagði: „Mundu, að það er ekki nema sex þumlungar (15cm) á lengd.“ – Og aftur: „Mundu, að það er ekki nema sex þumlungar að lengd.“

Í bókinni *A Man Sent From God* (Maður sendur frá Guði), velti bróðir Branham fyrir sér, hvort þetta þýddi að hann hefði magaveikina ekki nema sex mánuði í viðbót, eða kannski að hann fengi hana sex sinnum um ævina? En rétta svarið var að finna í Sabinogljúfrinu.

Ellefta september 1965, flutti bróðir Branham ræðuna *God's Power To Transform* (Máttur Guðs til umbreytinga), í Phoenix í Arizona. Ég var með honum dálitla stund þann dag og þá sagði ég honum að ég ætlaði að selja fyrirtæki mitt í Texas, flytja til Tucson og koma þar á fót Guðshúsi fyrir þá sem fylgdu boðskap hans þar í borginni. 18. september, í vikunni á eftir, var ég staddur í Tucson og bróðir Branham hringdi í mig og spurði hvort ég vildi ekki borða morgunmat með honum. Ég þáði það með þökkum og við hittumst á kaffistofunni í Ramada Inn gistihúsinu, þar sem ég dvaldist. Hann sagði mér hvað honum hefði verið órótt, undanfarnar vikur. Hann hafði haft áhyggjur af fólkinu sem hafði verið að flytja til borgarinnar, en hafði ekkert samkomuhús út af fyrir sig. Og hann lét ánægju sína í ljósi, að ég væri að fara að kippa þessu í liðinn. Hann sagði mér aftur frá því sem gerðist með sverðið í Sabinogljúfri og skýinu sem kom þrisvar niður. Hann spurði mig hvort ég hefði séð nýja húsið sitt sem hann var að byggja við rætur Katalínafjalla. Við sátum svo lengi á kaffistofunni þennan dag að við pöntuðum hádegisverð líka. Mér fannst dálítið vandræðalegt að taka svona mikinn tíma frá honum. Það hvarflaði að mér, að allt frá deginum í febrúar 1964, þegar ég sagði honum í fyrsta sinn að ég sæi að hann væri spámaður, hafði ég aldrei farið svo til borgar þar sem hann var staddur, að hann hefði ekki haft samband við mig með einhverjum hætti. Samt hafði ég aldrei beðið hann sérstaklega um viðtal. Í hvert sinn sem við töluðumst við, fór hann yfir þessi sömu atvik. Mér þótti það skrýtið og ég spurði hann hvort það væri nokkur þörf á því, einkum þar sem það væri fjöldi manns sem langaði að hitta hann. Og þennan dag á Ramada Inn, spurði ég hann aftur af hverju hann sæti með mér, þegar það væru kannski hundrað manns sem langaði að hitta hann. Hann sagði aðeins: „Bróðir Pearry, því var ætlað að verða.“ Nú veit ég, að því var vissulega ætlað að verða, af því að út frá lýsingum hans á því sem gerðist í Sabinogljúfri, tókst mér að finna staðina sem um ræðir.

Næsta dag, 19. september 1965, flutti bróðir Branham ræðuna *Thirst* (Þorsti), í kirkjunni Grantway Assembly of God í Tucson. Ræðunni var útvarpað í gegnum símalínur. En 20. september, kallaði Guð hann aftur til Sabinogljúfurs. Í predikuninni *What Is The Attraction On The Mountain?* (Hvað er að sækja upp á fjallið?), segir hann frá því að hann hafði vaknað snemma morguns og fannst hann eiga að líta út um gluggann. Og aftur minnti Guð hann á sýnina, þar sem hann sá litla dýrið sem líktist íkorna. „Þarna er þessi íkorni,“ sagði hann við konuna sína og tók Biblíuna í hönd og hélt aftur af stað upp í gljúfrið.

Seinna þennan sama dag, 20. september, kom ég við heima hjá bróður Branham og bróðir George Smith var með mér. Við vorum á leiðinni til Beaumont, og þar átti ég með fyrirbænum að „koma George í gegn,“ svo hann skírðist heilögum anda, eins og bróðir Branham hafði sagt. – Bróðir George vildi kveðja Rebekku (Becky) áður en við færum. Bróðir Branham kom út í dyr og hélt á Biblíunni í hendinni. Ég sá að hann hafði tárast.

„Bróðir Green,“ sagði hann, „manstu að ég sagði þér á laugardaginn hvað ég væri órólegur?“

Ég sagðist muna það.

„Ja, ég fer nú ekki að segja þér frá þessu öllu núna,“ sagði hann, „þú fréttir af því seinna. En ég veit af því sem gerðist í morgun, að Guð segir að ég verði í fínu lagi!“

Nú kom bróðir George til okkar. Bróðir Branham snéri í vestur og með norður á hægri hönd. Hann benti upp yfir höfuð sér og sagði: „Ég fór upp í Sabinogljúfur í morgun. Ég fór upp slóðann, tók beygjuna og kom upp þar sem stórgrýtið er þarna uppi, beint undir hnakkлага klettinum þar sem sverðið birtist. En áður en ég komst þangað, vitjaði Drottinn mín.“

Hann sagði ekki meira frá þessu í þetta sinn, svo bróðir George og ég vissum ekki hvað hafði gerst, en samt sem áður fórum við kátir af stað.

Bróðir Branham fór líka upp í gljúfrið næstu tvo daga, en ég frétti ekki meira um það fyrr en 2. október, þegar ég kom til Tucson með bróður Marconda, til að skoða lóð sem hann hafði fundið og taldi að gæti hentað fyrir kirkjubyggingu. Við vorum staddir á bensínstöðinni hjá bróður Evans, þegar bróðir Branham átti leið hjá. Við sögðum honum frá lóðinni og hann vildi endilega fá að sjá hana líka. Bróðir Marconda og ég settumst upp í skutbíl bróður Branham og við höldum af stað til svæðisins nærri Sabinogljúfri. Ég man að hann ók mjög hægt og við vorum fjörutíu og fimm mínútur á leiðinni frá bensínstöðinni og þangað sem River Road og Sabino Canyon Road mætast. Bróðir Marconda sat frammí en ég afturí og það var í þessari ökuferð sem bróðir Branham lýsti því fyrir mér að þeir sem yrðu djáknar í kirkjunni sem ég var með í bígerð, myndu koma sjálfkrafa og fara að vinna sín verk, án þess að ég þyrfti neitt að gera eða nokkrar áhyggjur að hafa. Þetta væri ekkert mál því Guð kæmi þessu öllu í kring. En hann sagði okkur líka af því þegar dúfan birtist og að orðið „eagle“ (örn) hafði verið skrifað á klettinn. Og hann hafði tekið myndir af klettinum þar sem orðið stóð. Við vorum mjög spenntir að heyra þetta, en við höfðum samt ekki fullan skilning á þýðingu þess sem hafði gerst í Sabinogljúfri.

Ég snéri aftur til Beaumont og þaðan flaug ég til Venesúela í predikunarferð. 2. október sagði ég fólkinu þarna allt sem ég vissi um það sem gerst hafði í Sabinogljúfri, þótt það væri bara út frá minni takmörkuðu þekkingu á þeim tíma. Í nóvember 1965, flutti ég og fjölskylda mín til Tucson. Ég fór í fyrsta sinn til Sabinogljúfursins og fór að sjá staðina, sem bróðir Branham hafði talað um. Á þakkargjörðardaginn fórum við öll til Shreveport, í Louisiana. Og það var þar, kvöldið sem bróðir Branham flutti predikunina *On The Wings Of A Snow-White Dove* (Á vængjum snjóhvítrar dúfu), sem ég skildi loksins til fullnustu, hvað hafði gerst í Sabinogljúfri dagana 20., 21. og 22. september.

Að morgni dags 20. september, eftir að Drottinn hafði minnt hann á dýrið sem var eins og íkorni, fór hann upp í Sabinogljúfur, í áttina þangað sem sverðið birtist. Þegar hann kom fyrir horn á stígnum, kom hann skyndilega auga á litla pelsklædda dýrið. Það var nú enginn íkorni; reyndar var það ekki nokkurt dýr sem hann hafði nokkurn tíma séð. Dýrið hafði stökkið á hann, en misst marks og stungið sig til bana á Cholla kaktusi. Hann kipptist við af kæti, því hann vissi að þetta væri tákn frá Drottni um að sjúkdómurinn, sem dr. Ravensway sagði að væri ólæknandi (hann skoðaði magann á honum og sagði að hann væri eins og blý, alveg þakinn af þessu), myndi senn vera á enda. Nú áttaði hann sig á opinberuninni til fullnustu, þeirri að litla dýrið væri „sex þumlungar.“ Það þýddi að hann veiktist sex sinnum. Og úr því að hann hafði fengið veikina sjöunda hvert ár og hann var nú á fimmtugasta og sjötta ári, þá var sjötta sjö ára tímabilið senn á enda og hann yrði laus við veikina það sem eftir væri.

Næsta dag, 21. september, fór hann aftur af stað og stefndi upp að stórgrýtinu þar sem sverðið hafði birst. Allt í einu fann hann fyrir návist Drottins. Hann tók ofan hattinn, leit í kringum sig og þarna á stígnum var lítil hvít dúfa. Draumurinn um dúfurnar sex sem mynduðu „S“ á fluginu, kom upp í huga hans, þar sem hann var að byggja hús uppi á hæð í vestri. Hann sagðist alltaf hafa vitað, að einhvern daginn

myndi sjöunda dúfan birtast. Nú var hann kominn vestur og var að byggja hús uppi á hæð og sjöunda dúfan hafði komið til hans. Hann skildi það eins og það var meint; þetta var tákn að ofan – tákn um hreinan og fagran kærleika Guðs – á vængjum snjóhvítrar dúfu. Eins og Guð vitjaði Nóa – með dúfu; eins og hann vitnaði þegar Jesús var skírður í ánni Jórdan – með dúfu.

22. september, var hann enn á leið upp í gljúfrið. Hann hafði snúið heim daginn áður í sólskinsskapi og nú ætlaði hann að fara aftur til að lofa Drottinn og færa honum þakkir. Hann kom þangað sem slóðinn kvíslaðist, og þar hafði hann alltaf farið austurleiðina. En þennan dag fannst honum eins og hann ætti að fara stíginn til vesturs. Hann varði öllum morgninum í tilkomumikilli fegurð gljúfursins, upp af þessari vesturleið. Hann hafði fengið sér vatnssopa úr köldum, tærum læknum. Um hádegisbil var hann á leið til baka eftir slóðanum. Hann nam staðar til að hvíla sig í skugganum, við klett sem hann sagði að hefði verið um sjötíu tonn að þyngd. Röðdin talaði til hans: „Hvað er það sem þú hallar þér upp að?“ Og hann færði sig frá klettinum í skyndingu, til að athuga hann nánar og þar stóð skrifað á klettinn í hvítt kvartsið, orðið „eagle“ (örn). (Munið hvað hann sagði um örninn og dúfuna. Hann sagði alltaf að dúfan myndi leiða örninn og að það yrðu skilaboð arnarins sem tækju brúðina og færðu hana yfir um.) Enginn veit hvernig orðið „eagle“ komst á klettinn, en þar, á móts við hjarta spámannsins þar sem hann hallaði sér upp að klettinum, stendur orðið „eagle.“ Næsta dag kom hann aftur til að taka mynd af klettinum. Hann tók alls átján myndir þann dag. Þær voru framkallaðar skömmu síðar, en enginn vissi almennilega hvað gerst hafði, fyrr en hann flutti ræðuna *On The Wings Of A Snow-White Dove* (Á vængjum snjóhvítrar dúfu). En eftir þá guðspjónustu var þetta öllum mikils virði, því það hefur engin samkoma verið haldin þar sem nærvera Drottins var meira tilfinnanleg, en þetta kvöld í Shreveport. Við hugsuðum mikið um þetta, vikuna sem slysið varð og reyndum að koma heim og saman merkingu undranna í Sabinogljúfri og hryllingi slyssins. Á þeim tíma sáum við nú ekkert samhengi í atburðunum, en eitt er þó víst; að Guð elskaði spámann sinn, því hann sendi honum tákn – á vængjum dúfunnar.

Eitt sinn í mars árið 1966, nefndi Billy Paul við mig að honum fyndist hann standa einn uppi og hann lét þess getið að hann vildi allt til vinna, að geta fundið staðina í Sabinogljúfri, þar sem Guð vitjaði föður hans. Í sameiningu rannsókuðum við myndirnar og filmurnar. Þegar við vorum að líta á þær, fór sitt hvað að rifjast upp fyrir mér. Mér fannst ég byrja að kannast við staðina. Við komum að mynd af kletti sem leit út eins örn sem sat hátt uppi, með vængina teygða aftur og leit út yfir hægri öxl sína. Ég hafði ekki séð þennan klett áður, en ég sagði að ég hlyti að geta fundið hann, þótt ég þyfti kannski að leigja flugvél til að leita. Skyndilega virtist sem lykilinn að Arnarkletti væri að finna í þessum myndum. Bróðir Branham var ekki mikill ljósmyndagarpur, en hann hafði nú samt gefið okkur vísbendingar um leiðina að Arnarkletti. Eina myndin sem var af Arnarkletti sjálfum, sýndi greinilega orðið „eagle“ á klettinum (rist inn í klettinn). Bróðir Billy Paul kom með myndina á samkomu á sunnudagskvöldi til að sýna hana söfnuðinum.

Eftir að hafa skoðað myndirnar og rætt við Billy Paul um málið, var það mér svo hugleikið að ég gat ekki um annað hugsað allan mánudaginn. Síðdegis á þriðjudag, 13. mars 1966, réttum þremur árum eftir að bróðir Branham fór frá Tucson, á leið til Jeffersonville, til að predika um innsiglin, fór ég og bróðir Harold McClintock af stað upp í Sabinogljúfur til að hefja leitina.

Við vorum rétt búnir að leggja bílnum, þegar ég kom auga á klett sem hafði verið á einni mynda bróður Branham, en ég sá samt að hún hafði verið tekin frá öðru sjónarhorni. Hann virtist hafa verið einhvers staðar uppi í brekkunni og getað séð

lárétt á klettinn. Svo héldum við áfram leitinni og ég gruflaði sífellt í minninu, sem spámaðurinn hafði sagt að væri Guðs gjöf. Við bárum sjónarhorn og fjarlægðir vandlega saman við það sem var á myndunum. Seinna áttaði ég mig á, að þessi fyrsta mynd var af skörðóttu klettunum þar sem sverðið birtist. Massífir klettur í bakgrunni og hnakklega kletturinn sem sólin skein í gegnum, þannig að blikaði á sverðið, sýndu okkur fram á að þetta hlyti að vera staðurinn. (Athugun sem gerð var síðar, leiddi í ljós að þetta var *eini* staðurinn á allri austurhlíðinni, þar sem sólin skín klukkan níu að morgni, á þeim tíma í janúar þegar sverðið birtist.) Bróðir Branham hafði beint myndavélinni nákvæmlega að skörðóttu klettunum, þar sem sólin skín á þessum tíma morguns. Öll gögn bentu í sömu átt.

Bróðir McClintock og ég vorum kátir yfir þessari fyrstu uppgötvun og flýttum okkur upp slóðann, staðráðnir í að finna skörðóttu klettana á myndinni. Þegar við komum að kvíslinni á slóðanum, komu orð spámansins upp í minningunni, „...mig langaði að fara aftur vesturleiðina...“ Svo við héldum sem leið lá upp vestri kvíslina. Við gengum drjúgan spöl áfram án þess að sjá neitt sem við könnuðumst við. En svo litum við til baka og sáum að fjarlægð og sjónarhorn pössuðu einmitt við staðinn sem bróðir Branham hlaut að hafa tekið myndina af skörðóttu klettunum. Þá áttaði ég mig á því að þetta var leiðin sem spámaðurinn hafði farið að klettinum, þar sem orðið „eagle“ stóð skrifað og að staðurinn þar sem sverðið hafði birst, var bak við mig á austurleiðinni.

Við beygðum fyrir klettasnös og þá blasti við okkur, eins skýrt og á málaðri mynd, kletturinn sem minnir svo sterklega á örn, með vængina upp að síðum, horfandi yfir öxlina. Aftur höfðum við fundið staðinn, en ekki rétta sjónarhornið. Spámaðurinn hlýtur að hafa staðið beint neðan við klettinn þegar hann tók myndina. Nú gat alls enginn vafi leikið á því að við vorum komnir á slóð spámansins. „Hann var ekki hérna,“ kallaði ég, „en hann hefur verið lengra framundan og litið upp að honum!“

Við flýttum okkur áfram en námum staðar þegar við komum að kletti sem leit út fyrir að geta verið kletturinn þar sem orðið „eagle“ hafði birst. Við skoðuðum klettinn vandlega og sáum litla hvíta stafi á honum sem gætu verið orð, en voru heldur óskýrir. Orð spámansins rifjuðust upp fyrir mér: „Prófaðu allt með Orðinu.“ Þessi klettur *leit út* eins og hann gæti verið sá rétti, fyrir utan eitt atriði; spámaðurinn hafði sagt að hann væri sjötíu tonn að þyngd, en þessi klettur var varla nema tvö tonn. Bróðir McClintock fór að teikna mynd af klettinum til að geta svo borið saman við myndina. Á meðan hann var að þessu, sagði ég honum að ég skyldi skjótast upp eftir slóðanum og sjá hvort ég gæti ekki fundið staðinn, þaðan sem spámaðurinn hafði tekið myndina af steinerninum.

Þegar ég hélt áfram, kom ég auga á fleiri kletta sem ég gat auðveldlega þekkt af myndunum sem bróðir Branham hafði tekið. Svo þegar ég var kominn nokkrum metrum lengra, nam ég staðar og kallaði til bróður McClintock. Af miklum spenningi sagði ég honum að það hlyti að vera einhvers staðar hér sem myndin hefði verið tekin. Ég snéri mér til hægri og snéri baki í Arnarklettinn. Allt í einu staðnæmdist augnaráð mitt á kletti, sem ekki var bara klettur, á klettinum stóðu skýrum stöfum, bókstafirnir *e-a-g-l-e*, markaðir með hvítu í bergið.

Áður en ég gat komið upp orði til að kalla á bróður Harold, var ég kropinn á kné og farinn að þakka Drottni fyrir að hafa leitt mig með heilögum anda, að orðinu „eagle“ skrifað á klett!

Eftir þetta hafa fleiri orðið til þess að taka myndir bróður Branham, borið saman við staðhætti og látið fullvissast um að þetta sé rétti staðurinn. Munið orð Jesús þegar hann segir, að ef menn hættu að lofa Guð, myndu steinarnir hrópa. Ég segi að

Sabinogljúfur sé hlutlægur vitnisburður gegn heiminum, til þeirra sem höfnuðu þessum boðskap.

ARNARKLETTUR – (EAGLE ROCK)

15. kafli

Slysið

Jóhannes skírari var hálshöggvinn vegna haturs konu nokkurrar og glapræðis dóttur hennar. Þótt Jesús segði: „*Enginn er sá af konu fæddur, sem meiri sé en Jóhannes skírari.*“ (Matteus 11:11). En Guð í almætti sínu, leyfði því samt að ná fram að ganga, að mennirnir hrifu hann burt af sjónarsviðinu, af sinni smánarlegu grimmd. Samt var Immanúel; „Guð með okkur,“ ekki nema fáeina kílómetra í burtu og lyfti ekki fingri á meðan ráðagerð konu þessarar gekk eftir. Sumir myndu kannski hrapa að þeirri ályktun að þetta hafi verið refsídómur yfir Jóhannesi skírara. En þar hlaupa þeir á sig, því við nánari umhugsun sjáum við að þetta er bara spurning um að Guðs vegir eru ekki okkar vegir. Við hefðum kannski viljað að Jóhannes hefði verið hafinn upp í háseti konungs, eða setið Jesú á hægri hönd, á meðan hann var á jörðu. En Jóhannes sagði sjálfur: „*Hann á að vaxa, en ég að minnka.*“ (Jóhannes 3:30).

Bróðir Branham sagði að sá dagur kæmi að hann þyrfti líka að ganga í gegnum dyr dauðans. Það kallaði hann, „að sleppa úr þessu pestarbæli.“ Þegar systir Hope dó, hvíslaði hann að henni: „Vinan, ég verð sjálfsagt lagður þér við hlið.“

Þegar hann var orðinn fimmtugur, fór hann að hafa orð á því að nú væri hann kominn yfir hálfar aldar markið og ef hann ætti nokkru sinni að gera nokkuð fyrir Guð, yrði það að vera núna. Hann vissi að þau sjötíu ár sem honum voru úthlutað voru nú langt komin og ef Drottinn færi ekki að koma bráðum, yrði hann hrifinn burt til að hitta hann, í gegnum fellihurð dauðans.

Þegar hann sagði frá vitruninni af englunum sjö og sprengingunni, sem var undanfari þess sem síðan gerðist í Arizona, velti hann því fyrir sér hvort Guð væri að segja honum að nú væri starf hans senn á enda og hann myndi kannski deyja í sprengingu eða einhverju slíku. Hann minntist á þetta í nokkrum predikunum, sem hann flutti snemma árs 1963.

Hvað varðaði kaupin og innréttinguna á húsinu hans í Arizona, sagði hann mér að það væri nú ekki fyrir sig, heldur til að „Meda og krakkarnir hefðu notalegt heimili.“ Hann var líka ánægður með að þau gætu búið þarna í loftslagi eyðimerkurinnar, sem var svo heilnæmt miðað við Jeffersonvilledalinn. Hann sagði að hann hefði miklar mætur á vestrinu og hefði mjög gaman af að búa hérna, en ef Drottinn ákveddi að taka sig burt, þá gæti Meda alla vega búið á notalegum stað. Ég man að ég kom með þá athugasemd, þegar við höfðum komið við í kirkjugarðinum þar sem Hope var grafin, að það væri nú ekkert pláss þarna við hliðina á henni. „Bróðir Branham,“ sagði ég, „þú verður víst bara lifa fram að upphrifningunni, úr því tréð þarna er komið í þinn reit.“ Við þessu gaf hann ekkert svar heldur gekk bara af stað.

Okkur finnst kannski dauðinn vera hræðilegur og skelfilegur, en við skulum ekki gleyma því sem Jesús sagði í Jóhannesi 5:24: „*Sá sem heyrir orð mitt og trúir þeim, sem sendi mig, hefur eilíft líf...*“ Guð einn getur sagt þessi orð. Um Lasarus sagði Jesús: „Hann er sofnaður.“ Þá sögðu lærisveinarnir að úr því svo væri, „*batnar honum.*“ En þegar hann útskýrði að Lasarus væri dáinn, urðu þeir skelfingu lostnir því þeir höfðu enn ekki orðið vitni að upprisunni. Þá fyrst þegar við erum orðin sannfærð um upprisuna, missir dauðinn tökin á okkur.

Sú röð atburða sem leiddi til slyssins, hófst snemma laugardagsmorguninn 18. desember 1965. Bróðir Branham fór frá Tucson með fjölskyldu sinni og ætlaði að

vera í Jeffersonville um jólin. Ef við förum yfir leið þeirra þennan örlagaríka dag, sjáum við að þau komu við í Hank's Restaurant í Benson í Arizona, til að fá sér morgunverð. Í hádeginu stoppuðu þau í matstaðnum Dinateria í Alamogordo í Nýju Mexíkó. Um klukkan sex um kvöldið voru þau komin í bæinn Clovis í Nýju Mexíkó, og borðuðu kvöldverð í Denny's Restaurant.

Bróðir Branham, systir Branham, Sara og Jósef, voru í skutbílnum hans, sem var Ford, árgerð 1964. Billy Paul, systir Loyce og synir þeirra tveir, komu á eftir í bíl Billys. Eins og svo mörgu sem varðar bróður Branham, hefur meira að segja verið sagt skakkt frá því, á hvernig bíl hann var. Þess vegna er best að hið rétta komi fram. Hann var á Ford, árgerð 1964, sem var ekinn hér um bil 90.000 km (55.000 mílur). Bílinn ætlaði hann svo að selja mér í Jeffersonville og fá nýjan af 1966 árgerð. Ég hafði ætlað að fljúga til Jeffersonville til að ná í bílinn.

Fjölskyldan segir frá því að tvennt óvenjulegt hafi gerst í Clovis. Fyrst sagði hann að hann ætlaði ekkert að borða, hann langaði ekki til þess. En svo kom hann nú samt til hópsins úr báðum bílunum og fékk sér léttan kvöldverð. Og þegar þau komu út af veitingastaðnum, brá svo við að hann bað Jósef að fara í aftari bílinn, til Billy og hans fjölskyldu. Þetta gerði hann yfirleitt ekki, enda vissi hann vel að ungur drengur eins og Jósef, gæti verið erfiður í bíl sem þegar var fullur af fólki og farangri.

Bróðir Branham hafði gaman af að keyra. Hann og Billy höfðu farið á bíl, um mörg þúsund kílómetra vegalengdir, frá einni samkomu til annarrar. Þeir voru báðir óvenjulega slyngir að keyra um þjóðvegina, oft án nokkurra vegakorta. Þeir voru snöggir að setja á minnið, hvernig best væri að komast út úr fljölreina þjóðvegagatnamótum. Þeir voru þaukunnugir vegunum, vissu hvar þeir ætluðu að stoppa til að borða og kunnu jafnvel nöfnin á veitingastöðunum langt, langt framundan. Þessu hafði ég tekið eftir þegar ég fór með þeim til Bresku Kólumbíu (í Kanada), árið 1964. Ég held að þessi eiginleiki skipti máli í sambandi við slysið.

Rétt handan við Texaco, í Texas, eru óvenjuleg gatnamót rétt við borgarmörkin, þar sem þarf að fara á milli eyja á miðri götu, til að geta beygt til vinstri inn á þjóðveginn til Amarillo. Billy Paul ók nú á undan á sínum bíl og fór þessa beygju þótt skrýtin væri. En bróðir Branham ók framhjá. Billy nam staðar við vegkantinn og beið eftir að faðir hans snéri við neðar á veginum og kæmi svo að beygjunni úr hinni áttinni. Systir Branham minnst þess að bróðir Branham hélt áfram út úr borginni, fór yfir járnbrautarteina, tók u-beygju og kom svo aftur að gatnamótunum. Billy sagði mér að það hafi tekið föður sinn þrjár til fimm mínútur að ná honum aftur.

Fimm kílómetrum austur af Friona í Texas, ók bíll fram hjá Billy (seinna kom í ljós að í bílnum var fjölskylda sem heitir Busby). Þegar hann ók fram hjá bílnum sá hann framundan sér eitt framljós, eins og á mótörhjólí. Þegar ljósið nálgaðist, sá hann að það var á bíl, þar sem vinstra framljósið var bilað en hægra ljósið var á miðjum veginum. Það þýddi að bíllinn var hálfur inni á akrein Billys, svo hann beygði út í vegarskurðinn til að komast hjá árekstri. Honum var ekki rótt í skapi þegar hann kom aftur upp á veginn, svo hann leit í baksýnisspegilinn til að sjá hvort bíllinn sem hann hafði rétt ekið fram hjá næði líka að passa sig á þessu óheillafarartæki. Skyndilega kvað við óhugnanlegur hvellur! Bíllinn var Chevrolet, árgerð 1959. Ökumaðurinn var sautján ára piltur sem átti ekki annað að baki en afbrot og fangavist allt frá ellefu ára aldri. Og hann hafði skolið beint framan á bíllinn sem var á eftir Billy!

Piltinum hafði rétt svo verið sleppt úr Betrúnarskólanum í Gainesville þrjátíu dögum fyrir slysið. Hann hafði verið settur í umsjón bláfátæks frænda síns, sem átti níu önnur börn. Pilturinn hafði varla þekkt sína eigin foreldra. Undanfarna þrjátíu daga hafði hann verið í vinnu og tekist að borga fyrstu afborgun af bílnum, 100 dali,

þremur dögum fyrr. Ekki þarf að taka fram, að bíllinn var í slæmu ástandi þegar slysið varð, en ökumaðurinn og félagar hans voru líka undir áhrifum áfengis. Maðurinn sem pilturinn hafði keypt bílinn af, hafði gætt þess að hann væri árekstraryggður, en að öðru leyti var bílstjórinn alveg ótryggður.

Það sem bróður Billy Paul datt fyrst í hug eftir slysið var, að það hefði verið bíllinn sem hann mætti rétt á undan hinum, sem lenti í árekstrinum. Hann hugsaði sér að faðir hans væri á eftir þeim bíl og myndi stoppa til að bjóða aðstoð sína. Billy snéri strax við og fór á slysstaðinn. Það var ekki fyrr en bílljósinn hans lýstu upp brakið, að sannleikurinn rann upp fyrir honum. Faðir hans hafði farið fram hjá hinum bílnum eins og hann sjálfur og það var faðir hans sem hafði lent í slysinu.

Billy stoppaði bílinn við vegkantinn og læsti dyrunum um leið og hann fór út og sagði börnunum að vera kyrrum í bílnum. Hann og Loyce hlupu yfir veginn til að sjá hvernig komið var. Faðir hans hafði farið í gegnum rúðuna og lá fram á húddið. Vinstri olnboginn var fastur í hurðinni og vinstri fótleggurinn hafði snúist utan um stýrisstöngina á ótrúlegan hátt. Sara var á gólfinu afturí og systir Meda var undir mælaborðinu hægra megin. Billy sagði við föður sinn: „Pabbi!“ sagði hann, „talaðu orðið!“

Bróðir Branham svaraði annaðhvort, „ég get það ekki“ eða „ég geri það ekki,“ og snéri sér frá Billy.

Loyce hrópaði, „Meda er dain! Meda er dain!“

Billy hljóp þeim megin að bílnum, tók um handlegg systur Medu og þreifaði á púlsinum. Hann fann engan púls. Hann fór aftur til föður síns en það virtust engin viðbrögð koma frá honum.

Annað óp barst í gegnum nóttina og bróðir Branham rumskaði. Jósef hafði séð hvernig komið var og áttað sig á að foreldrar hans hlytu að vera alvarlega slösuð eða látin. Þá hreyfði bróðir Branham sig, hristi til höfuðið og sagði, „hvað var þetta?“

(Það má minna á sýnina sem bróðir Branham segir frá 30. desember 1962, í ræðunni *Sirs, What Is The Time?* (Herrar mínir, hvað ætli tímanum líði?), en þar var Jósef með honum og það heyrðist hátt óp.)

Billy sagði föður sínum að konan hans væri látin. Hann sagði bara: „Hvar er hún?“

„Hún er á gólfinu,“ sagði Billy.

„Settu hönd hennar í mína hönd,“ sagði hann og teygði sig í átt til hennar. Og Billy gat rétt honum höndina. Hann bað: „Guð minn, ekki láta mömmu deyja – leyfðu henni að vera hérna hjá okkur.“

Það var farið með systur Medu og Söru á spítalann í Friona í Texas. Stormasamri ævi unga ökumannsins lauk þegar bílarnir skullu saman. Framsætisfarþeginn dó líka, en piltarnir tveir í aftursætinu voru enn með lífsmarki. Þegar búíð var að fara af stað með þá sem lifðu af slysið, var samt enn eftir það hræðilega verkefni að ná bróður Branham úr flakinu. Það tók alls 45 kvalafullar mínútur.

Hann var svo kyrfilega fastur í bílhræinu, að það þurfti stórfelldar aðgerðir til að losa hann. Tveir trukkar fóru í að hreinlega toga bílinn í sundur og bróðir Billy Paul hætti lífi sínu við að skríða inn í bílinn til að ná honum út. Ef eitthvað hefði brugðist, hefði bíllinn hæglega getað smellið aftur saman og Billy dáið. Lögregluþjónarnir og björgunarmennirnir réðu honum frá því að fara inn í bílinn, en hann gerði það samt og tókst að losa fótlegg föður síns frá stýrisstönginni. Svo spyrnti hann út hurðinni með fótunum og bar föður sinn út. Stórslasaður, var faðir hans settur upp í sjúkrabíl og trúfastur sonur hans fór með honum. Bróðir Branham spurði nú skrýttinnar spurningar, en styrkum rómi: „Billy, er ég með hártoppinn á mér?“

Billy sagði að svo væri og faðir hans sagði: „Taktu hann burt.“ Billy togaði í hann til að ná honum af, en af því hann var hræddur um að valda honum meiri sársauka, sagði hann að hann gæti það ekki. Nú varð beiðnin að skipun: „Taktu hann burt!“ Billy greip í hártoppinn og kippti honum burt.

Skömmu síðar komu þeir á spítalann. Þær ótrúlegu fréttir bárust út að bróðir Branham og fjölskylda hans hefðu lent í alvarlegu bílslysi. Rebekka (Becky), dóttir bróður Branhams og George Smith unnusti hennar, voru í heimsókn heima hjá okkur þetta örlagaríka kvöld. Þau voru nýfarin út úr dyrunum, þegar fréttirnar bárust í símanum. Ég talaði við Billy á spítalanum en það var ekki komið nákvæmlega fram, hversu alvarlegt ástand bróður Branham væri. Áður en klukkustund var liðin, var ég kominn um borð í þotu á leið til Phoenix, fyrsta áfangann á leiðinni að sjúkrahæði okkar ástsæla spámanns. Ég var hvergi bókaður og hafði enga hugmynd um hvernig ég ætlaði að komast á leiðarenda. Í Albuquerque náði ég símasambandi við Billy og fékk að vita, að það hafði verið farið með bróður Branham til Amarillo í Texas. Billy bað mig að ná í fjölskyldu sína í Clovis og koma með hana til Amarillo. Ég gat ekki fengið sæti með áætlanaflogi, svo ég leigði einkaflugvél.

Að ég skyldi hafa leigt einkaflugvél, leiddi til þess að ég varð vitni að nokkru sem ég mun aldrei geyma. Það var sólarupprás að morgni 19. desember. Við flugum í nærri 2900 metra hæð (9500 fet) og ég sá „tákn á himnum“ sem Orðið segir að við megum búast við þegar líða fer að síðustu tímum. Tunglið var næstum alveg myrkvað, eins og hulið sorgarslæðu, fyrir utan örlítið ljós neðst, í laginu eins og tár. Það var blóðrautt að lit. Ég snéri mér að flugmanninum sem var mormóni og spurði hann hvort hann sæi það sem ég sæi. Svar hans var gott: „Þetta er tákn um komu Drottins.“ Seinna, í Clovis, hafnaði hann boði mínu um að fljúga til Amarillo. Hann sagði að þetta hefði hreyft svo við sér, að honum fannst hann þurfa að drífa sig heim og koma sínum málum í lag.

Eina lífsmarkið sem ég fann á þessum afskekktu flugvelli, svona snemma morguns, var örsmátt ljós út við jaðar vallarins. Það reyndist vera dyrabjölluljós á hjólhýsi. Ég vakti eigandann, sem var dálítið brugðið að fá heimsókn svona snemma, og spurði hann hvernig ég gæti haldið áfram ferð minni. Drottinn hafði séð um það, því ég komst að raun um að bíll frá *National Car Rental* (Landsbíllaleigunni) hafði verið skilinn eftir þarna og leigan ætlaði senda einhvern að ná í hann seinna um daginn. Lyklarnir voru í bílnum. Um stundarsakir gerðist ég bílaþjófur, því ég tók bílinn, náði í Loyce og krakkana og keyrði til Amarillo. (Svo skilaði ég bílnum á afgreiðslu Landsbíllaleigunnar í Amarillo, þeir létu gott heita og voru ánægðir að fá leigugjaldið og bílnum skilað til sín.)

Ég kom á biðstofu spítalans um klukkan átta um morguninn, aðeins þrettán tímum eftir að slysið varð. Billy hafði vakað alla nóttina. (Eitt sinn hafði blóðþrýstingur bróður Branhams dottið niður í núll. Og það kom fram á sjúkaskýrslunum að honum hafi verið stillt upp á haus til að hægt væri að gefa honum blóð.) Ef bróðir Billy Paul á eftir að ná sextíu ára aldri, er ég viss um að hann mun líta út eins og hann var orðinn þennan morgun. Hann var svo þreyttur, svo gersamlega úrvinda, að hann hefur aldrei getað munað eftir því þegar ég gekk inn í herbergið, tók símann af honum í miðju langlínusamtali og beindi honum að sofa, þar sem hann steinsofnaði um leið.

Hjúkrunarkona kom í dyrnar og sagði mér að bróðir Branham væri kominn af skurðstofunni. Og spurði hvort ég vildi sjá hann. Hún taldi heppilegast að Billy fengi að sofa núna og fylgdi mér inn á gjörgæsludeildina. Sara var miklu minna slösuð og hafði verið færð á annan hluta spítalans. Fyrst fékk ég að sjá systur Branham. Hún

virtist meðvitundarlaus og hún var svo bólgin í andliti að hún var óþekkjanleg. Þegar ég talaði til hennar virtist hún þekkja mig en var samt hálfmeðvitundarlaus.

Ég taldi sjúklingana á deildinni. Það voru ellefu manns á gjörgæsludeildinni fyrir utan bróður Branham. Ég lagði þetta ósjálfrátt á minnið, án þess að það hvarflaði að mér þá að það hefði nokkra þýðingu. Ég gekk að rúmstokki bróður Branham.

Hann var með vinstri handlegg og fótlegg í gipsi. Hann hafði ekki sýnt nein viðbrögð frá því hann var færður úr skurðstofunni. Ég talaði til hans – hann sýndi engin viðbrögð.

Mér fannst eins og hann þyrfti ekki annað en að tala orðið...Ég sagði honum það. Enn engin viðbrögð.

Ég grét.

Í gegnum gráa angistarölduna sem helltist yfir mig, bitra huggun táranna, heyrði ég að ég söng sálminn *On The Wings Of A Snow-White Dove* (Á vængjum snjóhvítrar dúfu).

Lagið var í miklu uppáhaldi hjá honum, og einhvernveginn náðu tónar þess inn í þennan huga sem hafði liðið svo mikið á undanförunum klukkustundum. Hann snéri höfðinu til, opnaði augun og *brosti* til mín. Hann hafði fengið barkaskurð svo hann gæti andað og slangan stóð út úr hálsinum á honum svo hann gat ekki talað. Ég sagði honum frá táknu sem ég hafði séð á tunglinu. Honum brá mjög við þær fréttir og hann reyndi að setjast upp í rúminu og hrópaði eitthvað til mín, en hann gat ekki notað raddböndin í barkanum og orðin náðu ekki til mín. Ég veit ekki hvað hann var að reyna að segja, né heldur af hverju frásögn mín vakti svona mikil viðbrögð. Ég legg til að þið hlustið á spurningu númer 24 á spólu sem heitir *Questions On The Seals* (Spurningar um innsiglin). Þar talar bróðir Branham um táknið sem Jóhannes skírari átti að sjá. Þegar smurningin var yfir honum, nefnir hann eitthvað um að máninn verði að blóði. Jóhannes fékk ekkert tákn þar sem máninn varð að blóði.

Fimm mínútna heimsóknartími minn var búinn, svo ég fór af deildinni til að hringja í aðra sem ég vissi að biðu óþreyjufullir eftir að heyra um líðan spámannsins. Fleiri fóru að koma. Við settum upp vakt fyrir allan sunnudaginn...Mánudagur leið hjá...Biðin hélt áfram. Á þriðjudag sögðu lækarnir okkur að sjáaldrið í vinstra auga bróður Branham væri að bóligna. Þetta væri merki um heilahristing og það þyrfti að gera aðgerð til að létta á þrýstingnum. Sú þungbæra ákvörðun hvort ætti að gera aðgerðina eða ekki, kom í hlut Billy Pauls. Það var hræðilegt að þurfa að ákveða þetta, en öllum fannst að Guð myndi leiðbeina honum um réttu ákvörðunina, í svona mikilvægu máli fyrir spámann Guðs.

Bróðir Billy Paul safnaði saman hér um bil sextú og fimm bræðrum sem höfðu komið hvaðanæva að úr Norður-Ameríku. Hann sagði þeim hvað fyrir lægi, og hann bað þá um að biðja með sér. Það virtist einmitt viðeigandi; við fórum aftur að syngja *On The Wings Of A Snow-White Dove* (Á vængjum snjóhvítrar dúfu). Fyrir utan gluggann var kaldur, grár dagur sem endurspeglaði hvernig okkur var innanbrjósts á þeirri stundu. Það hafði verið rigning, snjór og kuldi, alveg frá því ég kom til borgarinnar. En nú fengum við aldeilis hughreystandi tákn, því þegar við sungum orðin, „Tákn að ofan...“ sáum við að sólin kom fram úr skýjunum, einmitt á því augnabliki, og lýsti upp herbergið þar sem við vorum. Bróðir Billy Paul hafði þetta til marks um að Guð væri með okkur og myndi hjálpa okkur að taka ákvörðun. Skömmu síðar skrifaði hann undir leyfi sitt fyrir aðgerðinni.

Raddir þeirra ótalmörgu sem hringdu til okkar næstu dagana, létu í ljósi undrun og skelfinu yfir harmleiknum. Sumar raddirnar höfðu kunnugleg nöfn, eins og bróðir Oral Roberts, bróðir Demos Shakarian og bróðir Tommy Osborn. Bróðir Oral talaði um að biðja fyrir bróður Branham, bróðir Demos sagði að það væri ótrúlegt að

slíkt skyldi henda spámann Guðs. (Við dauðlegir menn skiljum ósköp lítið í almætti Guðs, en hans vegir eru ekki okkar vegir.) Bróðir Tommy Osborn lét mikla örvæntingu í ljósi þegar hann sagði við mig: „Þetta er spámaður Guðs, ef hann tekur hann af sjónarsviðinu, er ekkert eftir fyrir heiminn, annað en dómurinn.“

Sögusagnir fóru á kreik sem ómögulegt er að segja hvernig fólk gat látið sér detta í hug og gengu ljósum logum: Að bróðir Branham hafi stigið úr rúmi sínu og farið burt af spítalanum; að bróðir Branham hafi beðið fyrir systur Branham og hún hafi einnig læknast samstundis. Af þessum sökum svaraði ég í símann fyrir bróður Billy Paul, hann bað mig um það og ég vildi gjarnan vera hjálplegur eftir megni. Og ég reyndi að segja rétt frá öllum atvikum, jafnóðum og þau gerðust. Eitt er það sem ég get borið vitni um. Þeir ellefu sem voru á gjörgæsludeildinni, voru allir fluttir þaðan án þess að nokkur dæi. Allir sem voru á deildinni þegar bróðir Branham var settur þangað, voru síðar útskrifaðir af spítalanum, samt var einn þeirra svo veikur að hjartað í honum hætti að slá, fimm sinnum á einni nóttu. Sumir sjá kannski ekki neina þýðingu í þessu, en mér fannst það gefa til kynna að smurningin væri enn til staðar umhverfis spámann Guðs og að fólkið hafi notið góðs af. Ég eigna Guði lofið og dýrðina fyrir þetta.

Ég tók vaktina á biðstofunni frá um klukkan þrjú síðdegis og til sex að morgni. Ég var einn á vakt og hafði tækifæri til að eiga hljóðar stundir nálægt spámanninum, til að biðja, táfella og leita til Guðs um svarið við þessum harmleik. Hjúkrunarkonurnar létu þetta viðgangast og við gáfum þeim konfektakassa á hverjum degi til að milda skap þeirra. Á daginn var ég annars staðar og lét öðrum eftir að eiga þessar sömu dýrmætu stundir nálægt okkar ástkæra spámanni. Ég fékk enga sérstaka stöðu eða forréttindi eða sérstakt orð frá spámanninum, út á þessar næturvökur. Reyndar talaði hann aldrei orð við mig, en ég spurði Guð í sífellu hvað við ættum til bragðs að taka ef bróðir Branham, spámaður Guðs væri tekinn frá okkur.

Það var rétt eftir klukkan hálf fimm, að morgni 24. desember. Hjúkrunarkonan opnaði dyrnar að biðstofunni og sagði mér að bróðir Branham hefði hætt að anda klukkan 04:37 og að hún hefði sett hann í öndunarvélina. Þá var vélina að anda fyrir hann; ég heyrði hljóðið í henni í næsta herbergi. Annað skref til hins verra, en ég trúði því enn að Guð myndi grípa inn í og bróðir Branham myndi læknast. Þrátt fyrir stöðugar annir undanfarna daga, við að svara í símann, koma upp sér línu, fá leyfi fyrir þá sem langaði að biðja fyrir bróður Branham, oft fyrir allar aldir þegar þeir komu til borgarinnar, þrátt fyrir það hélst trú mín óhögguð. Ef þið hefðuð sagt mér að hann myndi ekki læknast, hefði ég sagt ykkur að þið vissuð bara ekkert hvað þið væruð að tala um.

Klukkuna vantaði ellefu mínútur í sex, eftir hádegi, föstudaginn 24. desember. Aftur var ég einn á biðstofunni. Ég leit upp þegar hjúkrunarkonan opnaði dyrnar. Ég sá á svipnum á henni að hún hafði slæmar fréttir að færa, þegar hún bað mig að ná í „herra Branham.“

„Er...er því lokið?“ spurði ég.

Hún hristi höfuðið (röddin brást henni) „Já.“

Ég var rólegur, furðulega rólegur, eins og það væri kraftur utan við mig sjálfan sem héldi mér stöðugum. Ég gekk út ganginn og fór í lyftunni niður í borðsalinn, þar sem ég vissi að bróðir Billy Paul væri að borða kvöldverð. Það er svo skrytið hvernig léttvægar staðreyndir geta grópast í minnið, þegar sorg ber að höndum eða mikið álag. Ég man að Billy var þarna og var að borða súkkulaðiköku.

„Bróðir Billy,“ sagði ég, „hjúkrunarkonan var að segja mér að doktor Hines vilji tala við þig.“

Doktor Hines var beinalæknir bróður Branhams. Hann hafði sýnt okkur teikningu af olnboga og lærbeini bróður Branhams til að skýra fyrir okkur hversu illa farin þessi bein voru þegar bróðir Branham kom á spítalann. Ég á þessa teikningu ennþá. „Vonlaust að eiga við þetta,“ sagði hann, til að lýsa hvað beinin væru illa farin. En nokkrum dögum síðar kom hann með fleiri teikningar, til að sýna okkur hvernig þessi sömu bein höfðu þúslað sér saman á undursamlegan hátt. Hann sagði ekki að bróðir Branham væri orðinn heilbrigður, en hann var furðu lostinn og sagði að beinabyggingin í honum væri „í tíu þúsund sinnum betra ástandi en þegar hann kom fyrst á spítalann.“ Þetta mun vera ástæðan fyrir orðrómnum sem margir heyrðu, að spámaðurinn hefði hlotið lækningu á öllum beinbrotunum. Eitthvað yfirnáttúrulegt hafði gerst, sem jafnvel þessi sérfræðingur í beinabyggingu skildi ekkert í.

Billy bað mig að koma með sér að hitta doktor Hines. Þegar við komum inn í viðtalsherbergið, gátum við séð inn á gjörgæsludeildina, þar sem hjúkrunarkonan hafði dregið tjöldin umhverfis rúm bróður Branhams. Þá leit Billy Paul til mín og sagði, „Pearry, nú er öllu lokið.“ Ég snéri mér undan til að leyna tárunum, en þá kom doktor Hines inn.

„Herra Branham,“ sagði doktor Hines, „mér þykir leitt að þurfa að segja þér, að faðir þinn gaf upp öndina, núna klukkan 16:49.“

Billy laut höfði með dálitlum ekka. Hann snéri sér til mín og sagði dapurlega, „Pearry, flyttu pabba heim.“

16. kafli

Síðustu stundirnar

...Ég er upprisan og lífið. Sá sem trúir á mig, mun lifa, þótt hann deyi.

Jóhannes 11:25

Ég horfði á líkama bróður William Branhams á sjúkrastofunni. Ég gat ekki að mér gert að minnst þessa kröftuga, fjaðurmagnaða anda, sem hafði úthrópað anda Jesebel og kirkjudeildaadgreiningar í landinu. Þetta var ekki lengur spámaður Guðs, þessi vesæli líkami sem hafði verið svo kvalinn og píndur, sem nú var meira að segja alveg hárlaus á höfðinu; það hafði verið rakað fyrir aðgerðina.

Á meðan hann lá á spítalanum, hafði ég ekki getað trúað því, að hann myndi ekki ná sér; jafnvel þegar ég frétti að hann væri dáinn, var eins og ég gæti ekki skilið það. Þess vegna bjóst ég ennþá við að hann myndi ganga út úr spítalanum. Billy Paul hafði beðið mig að finna útfararstjóra, en út af þessari sterku trú að hann myndi halda áfram að lifa, hafði ég beðið þá að fara ekki með líkið nema ég væri viðstaddur. Ég ætlaði bara að tryggja það, að ekkert myndi gerast sem ég vissi ekki um.

Í biðstofunni, bað Billy Paul mig að segja hinum fréttirnar. Á meðan ég gerði það, stóð Billy hugsu og horfði út um gluggann. Svo kallaði hann á okkur til að sjá hvað það var óvenjulegt að sólin, sem var að setjast, tunglið og kvöldstjarnan voru saman á einum stað. Þessir þrír himinhnettir voru svo þétt saman á vesturhimninum, að ég gat þakið þá alla með því að halda þumal fingrinum á lofti framan við augun á mér. Stjarnan, tunglið og sólin voru hér um bil jafnbjört. Ég hafði aldrei séð stjörnuna svona bjarta. Það var eins og ljósrákum stafaði af henni. Það var tákn þegar hann fæddist og ég get borið vitni um, ásamt Billy Paul og mörgum fleiri, að það var tákn á himninum þegar þessi spámaður Guðs, skildi við þetta líf.

Við stóðum þarna, hátíðlegur lítill hópur og sungum *Only Believe* (Trú þú aðeins). Billy sagði að pabbi sinn hefði viljað hafa það þannig. Orðin hljómuðu stillilega um herbergið – trú þú aðeins, þá er allt mögulegt – hver og einn hugsaði sitt, en til samans leið okkur sjálfsagt áþekkt því sem fylgismönnum Jesú hlýtur að hafa liðið þegar þeir stóðu við krossinn. Þeir sáu fyrir sér jarðneska dýrð sem þeim fannst að ætti eftir að hlotnast meistara þeirra í ríki hans á jörð. Það voru ekki minnstu efasemdir í huga þeirra um að þetta væri Messías. Og þeir fylgdust ráðvilltir með eftir því sem dauðinn nálgadist og varð síðan að veruleika. Við sem stóðum þarna þennan dag, vorum heldur ekki í nokkrum vafa um að þetta væri spámaður Guðs, sá sem nefndur er í Malakí 4, sem koma skyldi til þess að Guð komi ekki „og ljósti landið banni.“ En við vorum líka ráðvilltir yfir dauða þessa manns Guðs.

Bræðurnir báðu um að fá að sjá lík spámansins. Þeir voru sextú talsins, en spítalinn hafði strangar reglur og það máttu ekki koma nema sjö. Bróðir Billy bað mig að velja sjö manns af þessum sextú og ég snéri mér undan og kallaði upp sjö nöfn eftir minni. Það voru bróðir Blair, bróðir Evans og fimm aðrir. Þegar sjömenningarnir gengu að rúmi spámansins, talaði einn þeirra, bróðir Earl Martin, um ritningarstaðinn þar sem Elía fór á brott og um eldvagninn sem ók honum burt. Það var hjartnæm stund þegar þeir héldust í hendur, umhverfis rúmið og sungu aftur lagið *Only Believe*.

Útfararstjórinn kom; líkið var hulið rauðu flauelsklæði og sett á hjólarúm. Síðan var farið með það í lyftuna og út í sjúkrabíl. Alla þessa stuttu leið, var ég eins

nærri höfði spámannsins og ég gat. Á hverri stundu bjóst ég við að hann myndi hvísla til mín: „Bróðir Green, losaðu mig úr þessu!“

Bróðir Billy Paul hafði lofað, að stjúpmóðir hans fengi að ráða hvar hann yrði jarðaður, hvort það yrði í Tucson eða Jeffersonville. Hann stóð við það og þess vegna varð að bíða eftir að systir Branham næði sér nógu vel af heilahristingnum. Þegar þar að kom, ákvað hún að láta fara með líkið til Jeffersonville til greftrunar.

Ég hrökk við í fyrstu og var óráðinn, þegar ég heyrði að það þyrfti að smyrja líkið áður en það væri flutt milli landshluta. Síðan mundi ég eftir þeim ritningarstöðum þar sem sagt er að Lasarus hafi verið í líkklæðum og að Jesús hafi verið smurður til greftrunar. Samkvæmt orði Guðs hafði þetta ekki verið þeim neitt til trafala. Og ég snéri mér ákveðinn að útfararstjóranum og skrifaði undir samþykkið fyrir smurningunni.

Í framhaldi af því hvernig bein spámannsins jöfnuðu sig á undraverðan hátt, má nefna að útfararstjórinn sagði okkur að kerfi vökvahringrásar í líkama hans væri í furðugóðu ástandi. Hann sagði mér, að af þessum sökum, væru smyrslin að ná út um allan líkama hans. „Hann verður sá best varðveitti maður sem við höfum nokkru sinni unnið með,“ sagði hann.

Bróðir Billy Paul hafði kallað mig upp á hótélherbergi til sín, en áður en ég fór, gætti ég þess að allt væri í lagi með lík spámannsins. Ég bað útfararstjóran að setja það í sérherbergi og læsa hurðinni á meðan ég væri í burtu. Satt að segja bjóst ég ekki við að bróðir Branham yrði þar þegar ég kæmi aftur.

Ég gaf bróður Billy Paul og systur Loyce sína svefntöfluna hvoru. Og eftir að hafa gengið úr skugga um að þau væru sofnuð, fór ég af stað með bróður Borders sem svaf líka á sófa þarna og fór að segja fréttirnar í gegnum síma, að bróðir Branham væri dáinn. Þegar ég var að segja bróður Neville í Jeffersonville frá þessu, kom bróðir Willard Collins og fjölskylda hans á staðinn. Þau höfðu ekið frá Tucson þá um kvöldið. Þau voru auðvitað harmi slegin, en þau voru mér mikill styrkur og bróðir Collins sagði: „Bróðir Green, ég skal segja þér að ég met það mikils hvað þú hefur gert mikið fyrir bróður Branham.“ Svo sagði hann: „Bróðir Branham bað mig að koma á fót kirkju í Tucson; ég brást honum, en það gerðir þú ekki. Það þurfti að vera kirkja í Tucson fyrir fjölskyldu bróður Branham og til að hann gæti þjónustað við kvöldmáltíðina.“

Þar kom að ég þurfti að fara af stað með lík spámannsins og fljúga til Jeffersonville. Mér var dálítið órótt að vera að fara einn og bróðir Collins féllst á að koma með mér á flugvöllinn. Þegar við komum á útfararstofuna, var búið að setja líkið í litla gráa kistu. Það var búið að festa lokið á og verið að búa kistuna til flutnings. Mér fannst skipta máli að það væri vitni að því að lík spámannsins væri enn í kistunni. Þess vegna bað ég um að hún væri opnuð til að bróðir Collins gæti séð það. Þetta var gert. Og það var ógleymanleg sjón: Lík bróður Branhams var klætt í hvítan kyrtil, andlitið gljáði af smyrslum og það lýsti svo af því að það virtist lýsa upp allt herbergið. Ég komst ekki hjá að hugsa um lýsingu bróður Branhams sjálfs á þeim sem voru „handan við tjald tímans.“

Lík hans var sett síðast um borð í TWA flugvélinu, eftir að farmur og farþegar voru komnir um borð. Mér tókst að fá sæti eins nálægt og hægt var, þeim stað þar sem líkami spámannsins lá í farangursrýminu. Oft þegar ég gekk um borð í flugvél, hafði ég beðið Drottin um hnökralausa ferð, flyttu mig og notaðu mig og færðu mig aftur heim til fjölskyldu minnar heilan á húfi. Það var öðru vísi núna; ég sagði: „Drottinn, ef þig langar að taka burt spámann þinn í eldhnetti, eins og Elía forðum, þá væri mér heiður af því að fara með honum.“

Við millilentum í St. Louis, líkami spámansins og ég og þurftum að bíða nokkurn tíma þar til flugvél af rétri gerð fór í loftið. Ég fór aldrei frá kistunni, jafnvel ekki þegar farið var með hana yfir gríðarstóran flugvöllinn og í vöruskemmu. Þarna í vöruskemmuni var ég sex tíma á vakt, með eyrað upp við kistuna. Á hverri stundu bjóst ég við að spámaðurinn segði: „Bróðir Green, hleyptu mér héðan út.“ Það var kalt og einmanalegt þarna í skemmuni. Hugsanirnar fóru í gegnum huga minn, spurningar, fleiri spurningar... hvað nú?

Enn kom Orðið mér til bjargar: „Þótt maður risi upp frá dauðum, vildu þeir samt ekki trúa.“ Og hvað ætti ég svo sem að gera þótt hann talaði til mín? Myndi nokkur trúa mér ef hann nú risi upp? Myndi bróðir Billy Paul trúa mér? Eða bróðir Borders? Eða myndu þeir bara ásaka mig ef líkið myndi tynast? Á þeim tíma fannst mér ég eiga að spyrja Drottinn hvort það væri verið að sýna mér að hann myndi koma fram með öllum þeim sem dóu í Kristi. Þá sagði ég: „Drottinn minn, láttu hann ekki rísa upp hér með mér einum. Bíddu þangað til það eru vitni að því.“ Ég óttaðist að menn tryðu mér ekki. Og samkvæmt Orðinu myndu þeir ekki trúa, - ekki nema þeir væru fyrirfram ákvarðaðir til þess.

Í Jeffersonville tók hópur syrgjenda á móti okkur. Þar á meðal var herra Coot, sem hafði verið góður vinur bróður Branhams og hann var útfararstjórinn sem Billy Paul hafði valið og líka dánardómsstjóri (coroner). Það var líka viðstaddur maður sem var vanur að taka undir orð spámansins með háu og syngjandi „amen,“ eins og heyra má á upptökum bróður Branhams vítt og breitt um öll Bandaríkin. Tryggð hans og kærleikur til þessa manns Guðs, átti sér engan líka á meðal þeirra sem fylgdu boðskap hans. Eitt sinn á samkomu í Shreveport, hafði hann hrópað: „Við elskum þig spámaður!“ Og bróðir Branham leit til hans og sagði: „Bróðir Ben, ég elska þig líka.“ Bróðir Ben Bryant hafði nefnilega flogið frá Amarillo, bara til að vera viðstaddur þegar spámaðurinn var fluttur aftur til heimabæjar síns. Bróðir Ben bar slíka virðingu fyrir líkama spámansins, að þegar hann var að fara að hjálpa til að bera kistuna, tók hann af sér hattinn og þar sem hann gat hvergi lagt hann frá sér, fleygði hann honum bara til hliðar á jörðina. Ég sá þetta; og það er eitt af því marga sem er greypt í minninguna um þennan dag. Ég minnst þess núna að bróðir Branham hafði sagt um bróður Ben: „Hér situr bróðir minn, fullur af sprengibrotum úr seinni heimstyrjöldinni, yfirspenntur á taugum. Ég elska hann. Af því hann fór... ég þurfti ekki að fara.“ Spámaðurinn var mjög hræður þegar hann sagði þetta. Ritningin segir: „*Sá sem tekur við spámanni, vegna þess að hann er spámaður, mun fá spámannslaun.*“ (Matteus 10:41).

Á útfararstofunni vildi ég fullvissa mig aftur um að lík bróður Branham væri í kistunni, svo ég bað herra Coot að opna hana fyrir mig. Þegar kistunni var lokið upp blasti aftur við þessi ógleymanlega sjón: Bróðir Branham í hvítum kyrtli og það lýsti af andliti hans þar sem hann lá þarna í þessari litlu fábrotnu kistu. Þessi litla kista sem var notuð til að flytja lík spámansins, var síðar lögð til hliðar handa öðrum að ósk blóðbræðra og systra bróður Branhams. Herra Coot sagði mér að loks hefði fátækur maður verið grafinn í henni. Ég trúí því að þessi fátæki maður sé grafinn í kistu sem smurning er yfir.

Preyttur og annars hugar, kom ég mér fyrir í hótélherbergi mínu þá um kvöldið. En ég gat ekki sofnað. Ég mundi að bróðir Lee Vayle var í borginni; kannski hafði hann svar. Bróðir Branham hafði látið vel af bróður Vayle og hafði jafnvel sagt að ef ég vildi vita hverju hann tryði, væri bara hægt að spyrja bróður Vayle. Hann er eins og leiðarvísir um boðskap bróður Branham og veitir ljósi frá Ritningunni. Það var komið miðnætti þegar ég kom að herbergi bróður Vayle og kom honum á fætur. Ég grátbað hann að hjálpa mér að skilja.

„Mér er eins farið og þér,“ sagði hann, „ég skil ekki heldur.“ Hann fór yfir vitranirnar, líka þá með tjaldinu. „Hann hlýtur að rísa upp,“ sagði hann, „ekki nema Guð hafi stýtt verkið.“

Ég fór aftur á hótelið og lá út af og hugsaði: „Drottinn, ef þú hefur nú tekið spámann þinn af sjónarsviðinu og hann er búinn að tala út alla leyndardómana og næsta skref er upprisa þeirra sem sofa í Kristi, þá langar mig að þakka þér fyrir þau forréttindi sem þú hefur veitt mér.“ Hugur minn hvarflaði að fyrsta skiptinu sem bróðir Branham heimsótti samkomuhúsið í Tucson. Það var sunnudagur, 21. nóvember 1965. Laugardaginn á undan hafði hann beðið um svo sem eins og fimm mínútur til að segja fólkinu hvað hann væri þakklátur fyrir, að nú væri komin kirkja í Tucson. Ég mun aldrei gleyma því sem hann sagði þennan sunnudag: „Ég þakka Guði fyrir að bróðir Green skuli hafa fylgt leiðsögn Heilags anda.“ Ég hugsaði með mér. „Mikil ósköp, var það það sem ég var að gera?“ Ég var svo fáfróður um leiðsögn Heilags anda í mínu eigin lífi, að ég vissi ekki einu sinni að hér var hún að verki, en það er vissulega engin betri leiðsögn til. Hljýjan í blessun hans, fyllti mig þeirri hugsun að ég hafði gert það sem hann hafði beðið mig um. Þegar hann bað mig að stofna kirkju, sagði hann mér að hann gæti ekki gert það sjálfur, hann hefði nefnilega lofað frelsuðu forstöðumönnum í Tucson að hann myndi ekki stofna kirkju. Hann hafði raunar beðið fleiri bræður en mig að stofna kirkju. Í hvert sinn höfðu þeir fundið byggingu og farið til hans, að spyrja hvort þetta væri rétti staðurinn. Þeim til armæðu hafði hann tekið öllum tillögnum heldur fálega, eins og hann væri ekki ánægður með þær. Þeim fannst samt ekki að þetta væri bara vegna þess, hve hann væri strangur á að standa við orð sín við forstöðumennina í bænum. En á meðan, hélt hann áfram að spyrja mig, hvenær ég ætlaði að koma og stofna kirkju, hvenær ég kæmi að predika meira. „Ef þú hefðir ekki svona góða kirkju í Texas, þá kæmirðu og stofnaðir kirkju fyrir okkur,“ sagði hann við mig.

Svo ég minntist þessa dags með spenningi, 21. nóvember, þegar hann stóð í fyrsta sinn í ræðustólnum í Tucsonsamkomuhúsinu og sagði: „Ég skal segja ykkur að þetta er mín kirkja.“ Hann sagði: „Ef það eru ekki nema tveir herna þegar Drottinn kemur, skalt þú vera annar þeirra.“ Á þeim tíma var ég vongóður um að orð hans myndu þjappa okkur öllum saman og við myndum lofa Guð hér í ást og friði, einingu og samstarfi.

Ég lá vakandi á rúminu þetta einmanalega jólakvöld og fór yfir það sem gerst hafði undanfarna mánuði, sumt af því fór að taka á sig mynd og skera sig úr hinu. Í fyrsta lagi var ég afskaplega þakklátur fyrir að hafa óafvitandi farið að vilja Guðs, eins og spámaður hans vitnaði um, með því að stofna kirkju í Tucson. Í huganum brá upp minningu af honum þar sem hann stóð, handan götunnar þar sem samkomuhúsið átti að vera og horfði á skrudgöngu sem fór hjá. Á þeirri stundu hætti hljómsveitin að spila, en byrjaði svo á nýju lagi sem var *Áfram kristsmenn krossmenn*, einmitt þegar hún kom á móts við húsið. Ég minntist sunnudagsins, 21. nóvember, þegar hann lauk vingjarnlegum orðum sínum um það sem ég hafði gert. Þá bað ég hann að vígja mig. Ég kraup á kné frammi fyrir honum og bænarorð hans, sem eru til á spólu, bera vott um að hann hafði séð samkomubygginguna, áður en ég tók hana á leigu. Hann sagði mér ekki frá því, enda vildi hann ekki ganga á bak orða sinna; hann lét Guði eftir að leiða mig hingað. Ég lá á rúminu og mér datt annað merkilegt í hug: Ég var síðasti forstöðumaðurinn sem hann vígði.

Enn lét ég hugann reika þetta kvöld. Ég hugsaði um þakkargjörðarguðsþjónustuna í Shreveport í nóvember, þar sem hann flutti hjartnæmu ræðuna *On The Wings Of A Snow-White Dove* (Á vængjum snjóhvítrar dúfu). Rödd hans hljómaði fyrir eyrum mínum þegar ég rifjaði upp söguna af dúfunni sem leiddi

engilinn. Táknið að ofan. Í bænarröðinni þá um kvöldið, kom litla systir mín, Barbara, fram fyrir hann. Hún var sú fimmta í röðinni. Spámaðurinn snéri baki í fyrstu fimm sem komu, og hann kom fram við hvern og einn eins og Drottinn sýndi honum – stórkostleg opinberun þessa síðasta eiginleika sem er undanfari komu Drottins. Barbara þjáðist af mígreniköstum og þegar hún kom til hans, sagði hann: „Hér er nú ung kona sem ég þekki ekki.“ (Þá var ég inni á skrifstofu kirkjunnar og sá um símatenginguna, sem tengdi saman tuttugu og átta kirkjur um öll Bandaríkin.) „Bíðum nú við,“ sagði hann, „ég segi að ég þekki hana ekki, en ég þekki nú mann sem hún þekkir. Bróðir Peary Green stendur beint frammi fyrir mér í vitrun. Þetta er systir hans.“ Ég hafði farið á samkomur hjá bróður Branham frá 1950, alltaf einhvers staðar úti í sal. Og í hjarta mínu hafði ég beðið Drottin um að spámaðurinn sæi mig í vitrun opinberlega. Þriðja markverða hugsunin kom til mín, þetta alvörubrunga jóla kvöld: Þetta var síðasta vitrunin sem bróðir Branham fékk opinberlega.

Ég hélt sífellt áfram að hugsa þetta jóla kvöld og fór yfir allar þær samkomur sem ég hafði sótt, eftir samkomuna í Shreveport. Hann hafði farið um vestrið eins og hvirfilvindur, í síðustu predikunarferð sinni og flutt stórkostlegar ræður sem voru eins og endahnúturinn á skilaboðunum til brúðarinnar. Í Yuma í Arizona, sagði hann frá leyndardómnum um upphrifningu brúðarinnar í predikuninni *The Rapture* (Upphrifningin). Og hver á fætur annarri komu svo spádómsræðurnar *Things That Are To Be, Modern Events Made Clear By Prophecy* (Það sem koma skal, Nútímaatburðir skýrðir með spádómum) og *Leadership* (Forysta), í þessari röð, í borgunum Rialto, San Bernadino og West Covina í Kaliforníu, dagana 5., 6. og 7. desember.

Þegar hann var á leiðinni aftur til Tucson frá Covina, sagði hann við nokkra nána vini sem voru í bílnum með honum: „Ja, einhvern daginn verð ég nú ekki hérna lengur. Þegar þið fréttið það skuluð þið borða steikina léttsteikta og hugsa til mín.“ Það sem býr að baki þessarar athugasemdar, er nokkuð sem Howard bróðir hans sagði við hann þegar þeir voru saman á ferðalagi. „Billy,“ sagði hann, „þegar ég er farinn skaltu fá þér léttsteikta steik og hugsa til mín.“ Ég hugsaði með eftirsjá til þess þegar við bróðir Branham vorum að keyra um landið saman og hann sagði stundum: „Nú skulum við stoppa og fá okkur léttsteikta steik – og hugsa um hann Howard.“ Ef ég fæ mér léttsteikta steik núna, þá bregst það ekki að ég hugsi til bróður Branham, hvað hann hafði gaman af nautgripum, nautakjöti, vestrinu – hann bar í sér þrá öræfamannsins til þessara hluta. Og þegar hann var á ferð með vinum sínum þennan dag frá Covina, sagði hann aftur það sem hann hafði sagt mér í ágúst það ár: „Það er fullt af fólki sem er að leita að tjaldi, en það er spurning hvort það er að leita að upphrifningunni eða hvort það er að leita að tjaldi.“

Sunnudaginn 12. desember, hafði bróðir Branham ekki mætt í guðsþjónustu í samkomuhúsinu af því hann þurfti að mæta í viðtöl. Eitt þeirra var við bróður Vayle, en hann hafði nýlokið við að búa til prentunar, bókina *An Exposition Of The Seven Church Ages* (Útlistun á kirkjuöldunum sjö). Hann var kampakátur með að almenningur ætti nú kost á að fá bókina. Í þessu viðtali við spámanninn sagði bróðir Vayle: „Bróðir Branham, til eru þeir sem segja að þú sért sjálfur Mannssonurinn.“

Spámaðurinn svaraði eins og hann hafði raunar oft gert á upptökum: „Lee,“ sagði hann, „ég er ekki sjálfur Mannssonurinn. Ég er mannssonur, en orðið þýðir spámaður. Spámaður, þýðir málpípa Guðs; þess vegna þarf ég stundum að segja hluti í fyrstu persónu sem eru ekki frá mér komnir, heldur frá honum.“

Þennan dag eftir guðsþjónustuna var bróðir Branham að fá sér hádegisverð á Furr's Cafeteria og ég og fjölskylda mín vorum þar líka. Þegar við stóðum við afgreiðsluborðið til að borga, sagði hann við mig: „Billy segir að það verði

kvöldmáltíð Drottins í kvöld á samkomunni.“ Ég játti því og hann sagði: „Ég ætla að mæta og ég vildi gjarnan hjálpa þér.“

„Bróðir Branham,“ sagði ég, „mér þætti gaman ef þú tækir við allri guðsþjónustunni.“

„Nei, nei,“ sagði hann, „þú ert forstöðumaðurinn. Haltu þínu striki og undirbúðu predikun, en ég skal þjónusta við kvöldmáltíðina fyrir þig.“ Hann spurði um vénið og brauðið og hvort við værum með bakka. Ég sagði honum að ég væri búinn að kaupa bakka (með litlum vínglössum). „Fínt er,“ sagði hann, „þótt ég sé nú meira fyrir að nota bikar.“ (Ef þetta er ekki það sem hann sagði, skal ég svara fyrir það á dómsdegi.)

„En bróðir Branham,“ sagði ég, „þú notaðir nú bakkann í Jeffersonville.“

„Það var út af fólkinu,“ sagði hann. „Við notuðum bikar þegar við byrjuðum fyrst. Síðan voru allir svo hræddir um að smitast af berklum eða einhverju slíku, af hver öðrum, svo ég féllst á að nota bakkann. Það gerir nú ekkert til, en þú veist að Drottinn notaði bikar með lærisveinunum.“ Á þeirri stundu ákvað ég að ég skyldi nota bikar; en þá átti ég bara engan bikar. Ef ég hefði vitað þá, það sem ég veit nú, hefði ég útvegað mér bikar.

Ég man þegar hann mætti þetta kvöld og fékk sér sæti úti í sal. Svo reis hann upp og kom upp á pallinn. Ég bað hann ekki að stíga fram og hef reyndar verið gagnrýndur fyrir það, en ég hafði nú ástæðu fyrir því. Þetta var sú manngerð sem hann hafði kennt mér að vera, til að efla sjálfstraust þeirra sem kæmu til guðsþjónustu í samkomuhúsinu. Hann vissi að ég vildi þiggja aðstoð hans, en hann vissi líka að ég sat ekki og stóð eftir bendingum hans. Ef ég hefði heimitað að hann kæmi upp á pall í hvert sinn sem hann kom inn, hefði ég fallið í sömu gryfju og félag kaupsýslumanna sem gjarnan notuðu hann til að trekkja að. Það er skráð á spólu og líka á Himnum, að ég sagði að bróðir Branham myndi aldrei standa eins oft hér í ræðustólnum og ég vildi að hann gerði. En á hinn bóginn vildi ég fyrir alla muni, að hann gæti komið hingað til guðsþjónustu, án þess að honum fyndist hann þurfa að fara að stjórna samkomunni. Þetta átti bara að vera staður þar sem hann gæti komið og lofað Guð með hinu fólkinu og kynnst því og spjallað, sem hann líka gerði. Honum þótti einmitt gaman að hafa það þannig.

Næsta miðvikudagskvöld hafði ég byrjað samkomuna, með því að biðja bræðurna í söfnuðinum að vitna. Og það vakti undrun allra að bróðir Branham var fyrstur til að standa á fætur. „Bróðir Peary,“ sagði hann blátt áfram, „ég vil nota hvert tækifæri sem mér gefst til að færa Drottinn þakkar.“

Á sunnudagskvöldið, 12. desember, flutti ég predikun sem nefndist *God Is Never Late* (Guð er aldrei seinn). Mér finnst ennþá stórkostlegt að hugsa til þess þegar ég sagði í predikun minni að þegar Símon hélt á Jesúbarninu var hann „maður sem hélt á Guði, Immanúel í örmum sínum,“ þá heyrðist greinilega „Amen“ frá spámanni Guðs, sem sat fyrir aftan mig á pallinum. Þannig upplifun er ógleymanleg. Hann var einmitt svo líkur bróður Ben þegar hann tók undir með ræðumanni á þennan hátt; ég gat heldur aldrei gagnrýnt bróður Ben vegna þessa. Þetta er líka eðlileg og biblíuleg aðferð til að láta í ljós samþykki sitt.

Þar sem ég lá þarna, minntist ég þess hvað ég hafði verið glaður, þegar Billy Paul sýndi mér minnispunkta, sem faðir hans hafði ætlað að nota í Jeffersonville, fyrir predikun sem hefði verið flutt 26. desember: *Unto Us A Son Is Given, Unto Us A Child Is Born* (Því að barn er oss fætt, sonur er oss gefinn). Það sem gladdi mig var að í minnispunktunum, voru orðin sem ég hafði notað: „Maður sem hélt á Immanúel, Guði, í örmum sínum.“ Ekki veit ég hvort punktarnir voru samdir, fyrir eða eftir mína predikun. En á hvorn veginn sem er, fannst mér frábært að ég hefði sagt það. Ef hann

samdi þetta á undan minni predikun, þá er það kannski ástæðan fyrir því að hann sagði „Amen“ svona hátt. Eða kannski hann hafi gert punktana eftir mína predikun, til undirbúnings fyrir ræðuna sem hann átti að flytja 26. desember.

Ég mundi að hann hafði ráðgert að ég kæmi og setti upp símatenginguna, svo fólk gæti heyrt jólaboðskap hans daginn eftir jól. Og svo sagði hann: „Í leiðinni geturðu keyrt skutbílinn, sem ég fer á þangað til baka. Ég er nýbúinn að láta bróður Welch Evans fara yfir hann og gera við hverja rispu á honum og bróðir Hickerson gerði við hann síðast þegar ég var í Jeffersonville. Bróðir Green, þú ert að fá stórfínan bíl.“ Rödd spámansins bergmálaði í huga mér, þar sem hann lýsti bílnum sem hafði ekki flutt hann lengra í átt að Jeffersonville en til Texas.

Þetta sama sunnudagskvöld, 12. desember, flutti hann predikunina *Communion* (Kvöldmáltíð Drottins), sem seinna varð fyrsta bók fyrsta bindis, í bókunum *The Spoken Word* (Hið talaða orð). Ég hafði aldrei heyrt að neinn tryði á „andlega kvöldmáltíð Drottins,“ fyrr en ég heyrði hann segja frá því svona skýrt að það væru nú sumir sem tryðu þessu. Og samt sögðust þeir þekkja hann fyrir spámann Guðs. Hann sýndi svo ekki var um að villast, að sú kenning væri í andstöðu við Orðið. Hann sýndi að það væri alveg nauðsynlegt að fylgja fyrirmælunum þremur: skírn í nafni Drottins Jesú Krists með niðurdýfingu í vatn, þátttöku í kvöldmáltíð Drottins með ósýrðu brauði og víni og fótapvotti. Hann sagði að það væri dauði að gera það rangt og það væri dauði að gera það ekki yfir höfuð. Ég áttaði mig ekki á því fyrr en seinna hvað ég hafði gert, en það kvöld valdi ég menn til að hjálpa til við að bera fram kvöldmáltíðina, sem einmitt trúðu á andlega kvöldmáltíð og höfðu aldrei á ævinni tekið þátt í síðustu kvöldmáltíðinni. Þetta kallar maður að setja fólk milli steins og sleggju og ég gerði það alveg óafvitandi. Að heyra spámann Guðs predika þetta yfir sér – og vera síðan kallaður til að gera það af forstöðumanninum – það er nú meiri klípan. Eftir þetta bar bróðir Branham fyrir mig brauðið og vínið. Þá kom röðin að honum og ég man að þegar hann tók upp litla bikarinn af miðjum bakkanum, snéri hann sér að söfnuðinum og sagði: „*Héðan í frá mun ég eigi drekka af ávexti vínviðarins, fyrr en Guðs ríki kemur.*“ Þótt hann væri að vitna í Jesú, var hann líka að uppfylla mynstur lífs síns og starfs.

Þar sem ég lá á rúminu þetta jólakvöld, rann upp fyrir mér fjórða atriðið: Ég var sá síðasti sem tók við heilagri kvöldmáltíð úr hendi bróður okkar.

Eftir mikla íhugun og leit að svörum, tók þessi langa nótt enda. Næsta dag ávarpaði ég söfnuðinn í Branhamssamkomuhúsinu í Jeffersonville, að ósk bróður Neville. Ég sagði þeim allt sem ég vissi um það sem hafði gerst undanfarna viku. Það kom í minn hlut að standa í ræðustólnum og segja fólkinu hvernig dauða spámansins bar að höndum, manns sem hafði verið forstöðumaður þeirra í þrjátíu og tvö ár.

Síðdegis þennan dag var ég á leið á flugvöllinn að hitta bróður Billy Paul, sem var á leiðinni ásamt stjúpmóður sinni og hálf systur, Jósef, bróður Borders og bróður George Smith. Ég kom aftur við á útfararstofunni. Áður en ég fór frá Amarillo, hafði bróðir Billy beðið mig að taka með mér hártopp föður hans, til þess að hægt væri að gera eftir honum hárkollu sem liti eðlilega út, til að hylja staðinn þar sem heilaskurðaðgerðin hafði verið gerð. Ég hafði séð um þetta. Það var búið að loka kistunni aftur og ég ætlaði að athuga líkið í síðasta sinn, áður en bróðir Billy kæmi. Þegar kistan var opnuð, fannst mér ég varla þekkja bróður Branham aftur. Og þegar hártoppurinn var kominn á sinn stað virtist hann fremur eins og þrjátíu og fimm ára en fimmtíu og sjö. Mér fannst hann líta út eins og á myndinni frá Houston þegar geislaaugurinn birtist. Ég sagði herra Coot að mér fyndist hann vera of unglegur og að Billy Paul myndi ekki líka það. „Hann er of skarplegur til munnsins. Hann var

dekkri yfirlitum en hann er núna,“ sagði ég herra Coot. Hann sagðist mundu athuga hvað hann gæti gert.

Bróðir Billy Paul og hitt fólkið kom. Eftir að hafa fylgt móður hans til doktor Sam Adair, fórum við beint á útfararstofuna. Þegar við skoðuðum líkið saman, snéri hann sér að mér vantrúaður: „Hvað hefurðu gert við pabba?“ Hann meinti þetta alveg, og var felmtri sleginn og óánægður með eitthvað sem honum fannst ég hafa gert. (Ég held að menn hefðu orðið alveg æfir, ef ég hefði komið til Jeffersonville með tóma kistu. „...þótt einhver risi upp frá dauðum, ... láta þeir heldur ekki sannfærast.“) Ég sagði Billy að herra Coot gæti borið vitni um það að þetta var líkami föður hans, eins og ég hafði komið með hann frá Amarillo.

Næsta dag kom móðir systur Hope, frú Brumbach, að sjá líkið. Hún snéri sér til mín með tárin í augunum: „Bróðir Green, þetta er Billy...eins og ég þekkti hann...þegar hann giftist dóttur minni.“ Ég áttaði mig á því að það var ekki bróðir Branham á gamals aldri sem ég hafði fyrir augunum, heldur sem ungur maður. Það voru margir sem fóru að velta vöngum.

Útförin var haldin 29. desember og bræðurnir Neville, Collins, Jackson og Ruddel predikuðu. Ég stjórnaði söngnum og flutti æviágrip. Það voru svo margir sem mættu, að kirkjan var orðin úturtroðin klukkan ellefu, þótt athöfnin byrjaði ekki fyrr en klukkan eitt. Hundruð manna stóðu úti á bílastæði. Það tók meira en klukkutíma fyrir fólkið að ganga fram hjá kistunni.

Systir Branham þjáðist enn af heilahristingi og gat ekki ákveðið hvort maðurinn hennar skyldi vera grafinn í Jeffersonville eða í Tucson. Ég stóð við hliðina á kistunni og ég heyrði Billy Paul endurtaka það sem hann hafði sagt í Amarillo: „Drottinn hefur hjálpað mér í gegnum þetta, en ég verð aldrei sá sem setur hann í jörðina.“ Ég tók um axlir honum og snéri honum frá. Bróðir Borders kom til okkar og studdi við hann og þeir gengu út. Billy hafði áður beðið mig að gæta þess að hártoppurinn væri tekinn af áður en kistunni væri læst. Ég bað herra Coot að síðustu að fjarlægja hártoppinn. Að því búnu dró ég líkklæðið varlega yfir hann, lokinu var hallað aftur og augu mín voru þau síðustu sem sáu jarðneskar leifar spámans Guðs.

Herra Coot læsti kistunni og fór með hana í sér herbergi uppi á annarri hæð í útfararstofunni, til að bíða eftir ákvörðun systur Branham. Svona gerðist þetta í raun og veru. Sá orðrómur gekk um heiminn að fimmtán þúsund dölum hefði verið kostað til að setja hann í frysti til að bíða upprisunnar. Það er ekki rétt. (Jafnvel í dauðanum, voru menn tilbúnir að ófrægja bróður Branham, fjölskyldu hans og dygga stuðningsmenn, með öllum ráðum.)

Fyrir utan eftir athöfnina, fóru margir að taka eftir skrytnum litbrigðum og hringjum umhverfis sólina. Þetta var um klukkan fjögur. Faðir minn vakti athygli mína á þessu fyrirbrigði, en svo fór hann og hringdi í systur mínar í Texas til að sjá hvort það sama væri uppi á teningnum þar. Hann hringdi til Kaliforníu og fleiri staða. Hann fékk sama svarið allsstaðar; þetta var úti um allt. – Hann dó undir tákni, hann fæddist undir tákni og það var tákn á himnum við útför hans.

Fjölmiðlar byrjuðu að reyna að finna eitthvað fréttæfni í dauða bróður Branham. Sem betur fer heyrði ég að það ætti að sjónvarpa því klukkan sex um kvöldið að fylgismenn William Branham heitins, ætluðu að setja líkið í geymslu í stað þess að grafa hann, af því þeir byggjust við að hann risi upp frá dauðum. Ég hafði samband við bróður Billy Paul og sagði honum af þessum yfirvofandi fréttaflutningi og hann bað mig að koma í veg fyrir þetta ef ég gæti. Ég vissi ekki hvaða sjónvarpsstöð þetta væri, svo ég hringdi bara í hverja á fætur annarri. Loksins tókst mér að ná í fréttastjóran sem um ræddi, aðeins tveimur mínútum fyrir útsendingu. Ég sagði honum í sem fæstum orðum hvernig málinu væri háttað í raun, að greftrunin

yrði ekki fyrr en systir Branham væri búin að ná sér. Ég sagði honum að við könnuðumst ekkert við þessa frystisögu. Maðurinn var ánægður með að ég skyldi hringja í hann og sagði: „Pastor Green, það var eins gott að þú sagðir mér þetta. Mér hefði þótt leitt að gera fjölskyldunni skömm til.“

Svo fór að spámaðurinn var ekki jarðaður fyrr en 11. apríl 1966, þegar systir Branham var loksins búin að ná sér.

Bróðir Billy Paul ákvað að hafa sérstakar samkomur í Jeffersonville, sem áttu að hefjast á afmælisdegi bróður Branham, 6. apríl 1966. Þar væru spilaðar sjö spólur með predikunum spámansins, en sem hann hafði ekki leyft að væru gefnar út. Í tengslum við þetta fór sá orðrómur á kreik að bróðir Branham myndi spretta upp frá dauðum og koma fram. Eitt kvöldið var ég á skrifstofunni að hjálpa Billy Paul, þegar síminn hringdi. Það var daginn fyrir páska. Það var maður í símanum sem fór að spyrja mig spurninga.

„Við hvern tala ég?“ sagði hann.

„Peary Green,“ sagði ég.

Hann stafaði fyrra nafnið mitt og spurði hvort það væri rétt. Ég leiðrétti hann, og hélt að þetta hlyti nú að vera einhver sem þekkti mig, en væri að spila með mig, eins og hann vissi ekki hvernig nafnið mitt væri stafað. Hann spurði hvort við værum með sérstakar samkomur. Ég játti því. Smám saman fór ég að sjá að þetta var ekki neinn sem þekkti til. Og loks spurði ég hver þetta væri eiginlega.

„Þetta er hr. Brown hjá *United Press International (UPI)* (Sameinuðu alþjóðafréttastofunni), í Louisville,“ sagði hann. Svo spurði hann allt í einu: „Búist þið ekki við því að William Branham rísi upp frá dauðum á Páskadagsmorgun?“

Mér brá svolítið við þessa spurningu, en mér tókst nú samt að svara varfærnislega: „Ja, það eru kannski sumir sem trúa því. Hverrar trúar ert þú?“

„Ég er baptisti,“ sagði hann.

„Trúirðu ekki á upprisuna?“ spurði ég. „Trúirðu ekki á endurkomu Drottins?“

„Jú, raunar,“ sagði hann.

„Ja, það gerum við líka,“ sagði ég.

Næsta spurning hans var sérstaklega til þess ætluð að leggja mér orð í munn: „Heldurðu að það gerist í fyrramálið?“

„Ja, það kæmi mér ekkert á óvart þótt það gerðist,“ sagði ég ósköp sakleysislega.

Og þá var það komið. Hann hafði einmitt nóg til að snúa út úr fyrir mér. Næsta dag hafði UPI fréttastofan eftir mér um allan heim: „Sumir fylgismanna Williams Branham heitins, álíta að hann muni rísa upp frá dauðum á páskadagsmorgun,“ segir forstöðumaðurinn Peary Green, sem leiðir fjögur hundruð manna söfnuð í Tucson, „og sjálfur yrði ég ekkert hissa þótt það gerðist.“

Í Tucson, litu fréttamenn UPI bara í símaskrána og fundu Peary Green, til heimilis á Wrightstown Road og Tucson Tabernacle, (-*The Downtown Assembly of God Church, 560 S. Stone*; af því kirkjan var skráð þannig). Þannig var ég kallaður forstöðumaður fyrir Assembly of God, í grein þeirra í bæjarblaðinu. Sumir sem höfðu stutt boðskap bróður Branham í Tucson, lásu greinina og mislíkaði stórum. Þeir hringdu í mig fokvondir – ég ætti bara að „halda mér saman.“

Áhrifin voru þau sömu í Jeffersonville. Leiðtogar á meðal þeirra sem fylgdu boðskapnum, komu til mín og létu á sér skilja að ég ætti ekkert með að tala við blaðamenn, ef nokkuð væri sagt væri það „tilkynnt opinberlega.“ Ekki þarf að taka fram að ég var miður mín yfir að hafa kallað skömm yfir systur Branham og börn hennar og einnig líf og starf bróður Branhams. Auðvitað vissi ég að þau tóku ekki mark á þessum fréttum. Síðdegis þennan dag, sagði ég systur Branham að ég vildi

heldur falla í gleyskunnar dá en að hafa, eitt augnablik, valdið fjölskydu hennar skömm eða nokkru hugarangri. Hún hughreysti mig vinsamlega: „Bróðir Green, ég trú þér.“

Ekki er að sökum að spyrja að næsta dag voru blöðin með framhald af sögunni. „Hann rís ekki upp“ stóð drýgindalega í blöðunum. Sami blaðamaðurinn reyndi að ná í mig í síma til að fá yfirlýsingu, en ég var ekki á staðnum. Bróðir Harold McClintock svaraði í símann og neitaði að gefa nokkrar upplýsingar. Hann hringdi í bróður Billy, sem sagði honum að ekkert í þessa veru hefði verið kennt. Þá reyndi blaðamaðurinn að láta sem það væri togstreita milli mín og bróður Billy Pauls til að búa til meiri fréttir, en það þýddi nú ekkert.

Greinin hafði verið illkvittnisleg og full af uppspuna. Það var meira að segja sagt að ég hefði leitt sjö hundruð manns út í kirkjugarð til að reisa William Branham upp frá dauðum. Ég átti vini út um allan heim sem hristu bara höfuðið þegar þeir lásu greinina og sögðu, „Peary Green er orðinn vitlaus!“

Sannleikurinn er sá að ég vissi ekki einu sinni að það ætti að jarða bróður Branham næsta mánudag, þegar ég fór frá Tucson á leið til Jeffersonville, þriðjudaginn á undan. Enginn annar vissi það heldur, ekki fyrr en systir Branham tók ákvörðun þegar hún kom á staðinn.

Þeim sömu og höfðu komið til mín í Jeffersonville og sagt mér að „halda mér saman,“ vegnaði nú ekki mikið betur en mér í viðtölum sínum við fjölmiðla. Það var spurt hvað þeim fyndist um William Branham. Og þótt svör þeirra væru ekki annað en það sem satt er, voru blaðamenn ekki í vandræðum með að snúa út úr þeim. Þeir sögðu: „Ja, hann var meira en spámaður.“ Það var líka haft eftir þeim að þeir tryðu því ekki að William Branham myndi rísa upp frá dauðum. Og ég velti fyrir mér hvort þeir í rauninni tryðu því ekki að hann muni gera það. Eftir að hafa orðið fyrir barðinu á sömu æsifréttamensku og ég, áttuðu þeir sig loksins á því að það hafði verið haft rangt eftir mér, á sama hátt og þeim sjálfum.

Ég sagði aldrei það sem blaðamaðurinn skrifaði í blaðið. En eitt vil ég segja: Ég var síðasti forstöðumaðurinn sem þessi spámaður Guðs vígði. Það finnst mér mikil forréttindi. Ég var sá síðasti sem hann sá í vitrun opinberlega. Ég var síðasti predikarinn sem hann heyrði predika; og mér leið eins og ég væri Tímóteus að predika þegar Páll var að hlusta, eða einn lærisveinanna að predika fyrir Jesú. Það var ekki létt, en hann bað mig að gera það og ég þakka Guði fyrir að ég hafði kjark í mér til þess. Ég naut þeirra forréttinda að vera sá síðasti sem hann veitti heilaga kvöldmáltíð og sá síðasti sem veitti honum heilaga kvöldmáltíð. Ég var fyrstur á staðinn þegar slysið varð, fyrir utan þá sem voru með honum. Ég var sá fyrsti sem sá bílinn. Ég var fyrstur til að hitta hann þegar hann náði aftur meðvitund, þegar ég sagði honum frá tákningu á mánanum. Ég var fyrstur hinna trúuðu til að vita að hann hefði skilið við. Ég var fyrstur hinna trúuðu til að sjá lík hans. Ég var fyrstur af þeim til að sjá hann klæddan í hvítan kyrtil. Ég hafði þau forréttindi og ábyrgð að ferðast með jarðneskar leifar hans, á leiðinni heim. Úr því jólin eru ekki fæðingardagur Drottins Jesú Krists, eru þau tengd öðru í huga mínum. Þótt bróðir okkar væri „andaður“ samkvæmt heiminum, fann ég samt fyrir eins konar smurningu í návist hans. Eins og ég sagði áðan, voru augu mín þau síðustu sem sáu jarðneskar leifar hans, en ég trú því að ég verði einn hinna fyrstu til að sjá upprisinn líkama hans, þegar hinir dauðu í Kristi rísa upp.

BRÓÐIR BILLY PAUL FYLGIR FÖÐUR SÍNUM
SPÁMANNINUM

17. kafli

Að fylgja manni

Mér finnst það undursamlegt sem Guð hefur gert á meðal okkar, en það eru alltaf einhverjir að spyrja spurninga af því þeir skilja ekki. Ekki það að það sé rangt að spyrja ef það er gert með réttu hugarfari. Ritningin segir frá því þegar Jesús fór til Nasaret: „Og hann gjörði þar ekki mörg kraftaverk sökum vantrúar þeirra.“ (Matteus 13:56). Því þegar Jesús kom aftur til Nasaret, fóru þeir að segja: „Hvaðan kemur honum þessi speki og kraftaverkin? Er þetta ekki sonur smiðsins?“ Af því þeir fóru að líta bara á líkamlega hlið hans, og sáu hann bara sem mann, gerði hann lítið af undrum á meðal þeirra.

Andar sjást ekki að jafnaði. „Því að baráttan sem vér eigum í, er ekki við menn af holdi og blóði, heldur við tignirnar og völdin,“ (Efesusbréfið 6:12) eins og Ritningin segir. Ef fólk hefur ekki andlega opinberun um starf Guðs í gegnum spámann sinn, spyr það enn í dag og veltir fyrir sér af hverju við fylgjum manni. Holdlegi hugurinn, náttúrulegi hugur mannsins, er alltaf í andstöðu við Guð.

Það virðast vera fjórar grundvallarspurningar sem fólk er þjakað af, í sambandi við William Branham. Þær eru: Af hverju fylgið þið manni? Af hverju veitið þið einum manni svona mikið lof og dýrð? Af hverju treystið þið spólunum svona vel? Hvað með mistökin, skyssurnar og mótsagnirnar sem bróður Branham verða á? Ég skal svara þessum spurningum í þeirri röð sem ég nefndi þær.

Ef ég er spurður af hverju ég fylgi þessum manni, svara ég með annarri spurningu: Ef þið hefðuð verið uppi á dögum Jesú Krists, þegar enginn vissi hver hann var, hvað hefðuð þið gert þegar Jesús gekk hjá og sagði: „Fylg þú mér!“ (Matteus 9:9) – Þið segið á móti; já, en það var Immanúel, sonur Guðs. Rétt er það, en hversu margir vissu það þegar hann sagði þetta? Auðvitað hefur verið eitthvað við manninn, einhverjir segulkraftar, sem fengu þá til að fylgja honum, þótt þeir gætu ekki skýrt það, ekki einu sinni fyrir sjálfum sér. En þeir fylgdu honum samt og lærisveinarnir voru harðlega gagnrýndir fyrir að fylgja manni. Því hann var maður – maður sem Guð bjó í.

Í Fyrri Korintubræfinu 11:1, segir Páll: „Verið eftirbreytendur mínir eins og ég er eftirbreytandi Krists.“ Ætli nokkur hinna kristnu á þeim tíma hafi sagt að það væri rangt að fylgja Páli? Tæplega – ekki ef þeir voru kristnir í raun og skildu hver Páll var. Í dag eru sannir kristnir, sem eru vissir um að það var rétt af lærisveinunum að fylgja Kristi (sama þótt þeir hafi bara þekkt hann sem mann á þeim tíma) og að það hafi verið rétt að fylgja Páli. En einhvern veginn, með torkennilegum rökum, segja þeir samt að það sé rangt að fylgja bróður Branham – fylgja honum eins og hann fylgdi Kristi. Þetta sama fólk hvetur samt aðra til að fylgja sér. Og það fyrir sitt leyti fylgir óháðum predikara, forstöðumanni eða páfanum, það tekur við því sem einn maður segir og fylgir því. Það neitar að trúá nokkru sem er í andstöðu við það sem þessi eini maður segir. Samt snýr það sér við og skammar okkur fyrir að fylgja bróður Branham.

Aðrir fylgja hópi manna í kirkjudeild, þar sem allt er tengt og dæmt eftir því sem kirkjudeildin kennir. Biblían segir í Matteusi 24, ef þeir koma til þín og segja: „Hér er Kristur eða þar, þá trúið því ekki.“ Athugið að Jesús sá þetta undir lokin eins og það væri upphafið. Hann sagði að hópur manna myndi koma saman bak við luktar dyr og semja tilskipanir og kennisetningar og segja: „Hér er Kristur. Hér er það sem

þið skuluð trúa. Við segjum þetta - því skuluð þið trúa. Ykkur verður borgið, þið farið til Himna.“ En Orðið situr þögult við sinn keip: „*Trúið því ekki.*“ Orð Guðs sýnir greinilega hvers vegna þetta getur ekki verið frá Guði komið, því hvað sem Guð hefur nokkru sinni talað til mannsins, hefur hann aðeins sagt við *einn* mann, ekki hóp manna á fundi bak við luktur dyr. Ekki nóg með það, heldur hefur ekki brugðist að þessi eini maður hefur verið undirbúinn sérstaklega, alla sína ævi. Svo er honum komið í aðstöðu til að tala, ekki af sjálfum sér heldur, „svo segir Drottinn.“

Sumir hlaupa svo hrapallega á sig að þeir fylgja ekki nema sinni eigin óljósu opinberun, sem getur verið uppfull af mistökum. Og geta því ekki fylgt boðskap bróður Branham. Í flestum tilvikum eru opinberanir þeirra ekki aðeins úr lausu lofti gripnar, heldur beinlínis í andstöðu við orð Guðs. Orðið segir til dæmis: „Drottinn Guð vor er einn Guð.“ (Sbr. 5. Mósebók 6:4). Hvernig getur maður eiginlega fengið vitrun um þrjá Guði og vænst þess að hún sé frá Guði? Hvernig getur verið til ósvikin opinberun um hina svonefndu heilögu þrenningu, *sem er ekki einu sinni nefnd í Biblíunni* og hún verið komin frá Guði? Hún er ekki annað en siður hjá rómversku kirkjunni, alveg eins og jólin eru siður.

Bróðir Branham skýrði af hverju jólin geta ekki verið fæðingardagur Drottins. Kristur fæddist að vorlagi þegar fjárhirðar voru úti í haga. Þeir eru ekki úti í haga í desember. Hvaðan kom þá þessi siður eiginlega? Sökin dæmist á rómversku kirkjunna. Tilgangurinn var bara sá að sætta kristna og heiðna. Bróðir Branham útskýrir þetta í predikun sinni *Christianity Versus Paganism* (Kristni andspænis heiðni). Það er svo mikið af heiðni í bland við kristindóminn, að fólk þekkir ekki lengur muninn. Fólk hefur verið kennt þetta í níttján hundruð ár. Til að fá heiðna til að taka við Jesú Kristi sem syni Guðs, þurfti að hafa dagsetningu fyrir fæðingu hans. Heiðnir héldu þegar upp á 25. desember, einn stysta dag ársins, sem fæðingardag sólarguðsins; þá var sagt, ja, „sólarguðinn“ eða „sonur Guðs,“ er það ekki nokkurn veginn það sama?

Páskarnir eru annað dæmi þar sem siðir manna koma í staðinn fyrir orð Guðs. Nafnið „Easter“, sem er enska (páskar á íslensku), er komið af babýlónsku gyðjunni Ishtar. Samkvæmt helgisögum um hana, átti hún töfrakanínu sem verpti mislitum eggjum sem táknuðu ástalíf og frjósemi. Þessi heiðna hugmynd var sett saman við það þegar kristnir minntust upprisu Krists, til þess að heiðnir tækju við því.

Heiðnir dýrkuðu guði sólar, jarðar og mána. Þá þurfti að gera hina réttu hugmynd um einn Guð, samrýmanlega við hugmyndir heiðinna. Svo það var búinn til þríeinn Guð úr þeim titlum sem nefndir eru í Orðinu; faðir, sonur og heilagur andi. En það tókst nú aldrei að fá gyðinga til að taka við þessu, af því Orðið segir að, „Drottinn Guð vor er einn Guð.“ Elohim, sá sem alltaf er til, sjálfum sér nægur og birtist sem Guð faðirinn í eldstólpanum, Guð sonurinn í Kristi og Guð heilagur andi þegar hann sendi anda sinn með eldstungum. Sami Guð í þremur stöðum, Drottin Guð vor. *Þetta er ekki nein einingarkenning, þetta er Biblían.*

Sumir segja að hér sé mótsögn á ferð og að þeir vilji heldur gera það sem Jesús sagði en það sem Pétur sagði. En þetta er glapræði, því ef þeir taka vers 2:38 í Postulasögunni út úr Biblíunni, þá geta þeir alveg eins tekið út fleiri sem þá langar ekki að trúa. Af hverju trúir fólk því að það sé rétt og í samræmi við kennslu Jesú að vera skírður í „nafni föðurins, sonarins og heilags anda?“ Af því Jesús sagði það? Samt sagði Jesús að aflát syndanna skuli vera predikað í sínu nafni – nafni Drottins Jesú Krists. Hvað er það nafn undir himninum sem allir menn verða að frelsast fyrir? Það er nafn Drottins Jesú Krists. „*Faðir*“ er ekki nafn, það er titill. Ég er faðir barna minna, eiginmaður konu minnar og sonur foreldra minna. Ég er samt bara einn maður og heiti Peary Green. Ég heiti ekki Faðir, Eiginmaður og Sonur. Eins er með frelsara þessa heims. Og það sem mestu skiptir, *þannig verður það að vera með brúðina!* Hún

verður að bera nafn hans. Í Opinberunarbókinni lesum við að það fyrsta sem þeir byrjuðu að gera í kirkjunum var að afneita nafni hans. Titlarnir voru gerðir að nöfnum af því rómversku kirkjuna vantaði þrjá guði til að passa við heiðnu trúna. En þegar William Branham benti á þetta og sýndi þeim það í Ritningunni, vildu þeir ekki fallast á það. Þeir sögðu: „Okkar kirkjudeild kennir ekki þetta.“ Þeir vildu heldur treysta kennisetningum kirkjudeildarinnar, einkadraumum og opinberunum, eða kennslu annarra manna, en staðfestu orði Guðs sem spámaður hans benti þeim á og stendur í Biblíunni.

En ef þið spyrjið hvort ég fylgi einum manni, þá er svarið já – að því marki sem hann færði okkur orð Guðs „svo segir Drottinn.“ Ég er spurður hvort það geti ekki verið að ég tali of mikið um hann. Nei, ég tala ekki nóg um hann. Sjáið þið til, ég er ekki að vegsama hold og blóð bróður Branhams, *ég er að vegsama Guð í honum*. Í Galatabréfinu 1:24, segir Páll frá því að þegar fólk sá allt sem Guð gerði í gegnum hann: „*Og þeir vegsömuðu Guð vegna mín*.“ Hvað þýðir það að vegsama Guð? Orðið „vegsemd“ þýðir mikill heiður eða upphefð einhvers sem hefur gert eitthvað merkilegt eða mikilsvert. Ég get sagt ykkur og ég þarf ekkert að afsaka mig, að það sem Guð gerði í gegnum bróður Branham var eitt það merkasta og mikilsverðasta sem ég hef nokkurn tíma orðið fyrir. Hann læknaði mig af blindu (siðum og venjum manna) og birtist mér svo ég gat séð Guð í allri sinni dýrð fyrir augum mér.

Að vegsama þýðir að gera dýrðlegan, heiðra, upphefja og virða, að gera hluti betri, fágaðri, mikilvægari en kann að vera raunin. Ég veit að Biblían segir í Fyrri Korintubrési 10:31: „...*Hvað sem þér gjörð, þá gjörð það allt Guði til Dýrðar*,“ og í Fyrri Korintubrési 1:31: „*Sá sem hrósar sér, hrósi sér í Drottni*.“ En ég skal segja ykkur að fyrir mér er Guð orð hans. „*Í upphafi var Orðið, og Orðið var hjá Guði, og Orðið var Guð... Og Orðið varð hold, hann bjó með oss*.“ Jóhannes sá Guð á þrjá ólíka vegu, eftir því sem opinberun hans varð dýpri – fyrst sem mann, síðan sem Orðið og svo sem ljós.

Sumir segja að við gerum of mikið úr því sem hefur gerst. Ekki ef þetta er frá Guði! Það er hægt að vegsama mennina um of, en Guð verður aldrei of mikið vegsamaður. Það er bara ekki nokkur leið fyrir manninn að vegsama Guð of mikið. Ef Guð sagði eitthvað og sýndi það síðan með því að láta það gerast, er ég ekkert hræddur við að vegsama það. Ef það kom í gegnum mann að nafni William Branham, þá vegsama ég Guð í honum. Ég ætla ekkert að afsaka mig fyrir það, ég gleðst bara yfir að ég skuli sjá það og finn til með þeim sem geta ekki séð það.

Stundum velti ég fyrir mér af hverju Guð lét mig sjá þetta, en það fór þannig af því það var fyrirfram ákveðið á þann veg. Lítið bara á Ísraelsmenn þegar Móse kom fram á sjónarsviðið. Það voru margir Ísraélítar sem voru miklu betur þekktir en Móse, en Guð valdi Móse til að vera sinn mann. Það er enginn sem kvartar nú á dögum ef Móse er vegsamaður; menn vita að það var ekki Móse sem gerði neitt, heldur Guð í Móse. Enn í dag er Móse hjartfólginn gyðingum, því hann var maður sendur frá Guði til síns tíma. Það er ekkert öðru vísi í dag. Guð sagðist ætla að senda mann í anda Elía, sem myndi færa allt í lag sem hefði farið afvega; og Guð er einmitt búinn að senda hann í persónu William Branham og ég vegsama Guð í honum.

Fólki finnst vafasamt hvað við treystum mikið á spólurnar. Fólk kemur í samkomuhúsið (Tucson Tabernacle), sest út í sal og býr sig undir að hlusta á predikun. Oft set ég bara segulbandstæki upp í ræðustól; þá hefur fólk yfirleitt bók úr *The Spoken Word* (Talaða orðinu) í höndunum, með texta predikunarinnar og svo predikar bróðir Branham af spólunni. Sumir kunna ekki við þetta og segja að maðurinn er látinn; horfinn á braut. Ja, Páll er líka dáiinn, líka horfinn á braut. En hann flutti orð Guðs og gerir enn. Sumum finnst þetta kannski full langt gengið. Ég sé fyrir

mér spurninguna: „Bíddu nú við, ertu að segja að þessar spólur séu orð Guðs?“ Já, ég er að segja það, en þeir skilja ekki af hverju ég segi það. Prentað mál er gefið út á hverjum degi, frá forstöðumönnum og predikurum sem segja að þeirra málflutningur sé orð Guðs. Þeir sem gagnrýna okkur virðast ekkert sýrir yfir því. En hvað er orð Guðs? Biblían? Af hverju er hún kölluð Biblían? Af hverju er hún kölluð Ritningin? Af því hún var upphaflega handrituð, það er allt og sumt. En nú á dögum er orðið „Ritning“ orðið samheiti orðsins „Biblía.“ Þegar við segjum að einhver setning sé biblíuleg, erum við að segja að hún sé í samræmi við orð Guðs. Orðið „Biblía“ kemur af gríska orðinu „biblica“, sem þýðir „safn rita.“ „Biblion“ þýðir „lítill bók.“ „Biblos“ þýðir papýrus, eða bókrolla. En sú aðskilda bók sem kristnir kalla Biblíu er safnrit, með bæði Gamla og Nýja testamentinu. Rómversk kaþólskir hafa sitt eigið nafn yfir sína bók og í henni eru fleiri rit og þeir kalla það Ritningu. Gyðingar viðurkenna Gamla testamentið, þ.e. lögmálið og spámennina sem Ritninguna. Lögmálið kalla þeir Torah. Múslimar hafa Kóraninn. Og mormónar hafa sína bók. En allir kalla þeir það Ritningu. Það er þeirra Biblía.

Það er furðulegt að fólk skuli heimta að fá að vita úr hvaða bók bróðir Branham fékk hitt og þetta. (Eins og ef hvaðeina sem stendur í bók sé óbrigðult.) Hvernig vissi hann að þetta eða hitt gerðist? Ég hef lesið margt í bókum sem ekki stóðst! Gyðingar hafa lögin sem Móse skrifaði, fyrstu fimm bækur Biblíunnar, og andspænis þeim sem vilja vita hvaðan bróðir Branham fékk hitt og þetta, vil ég spyrja, hvernig vissi Móse að Guð skapaði heiminn á sex dögum? Ekki var hann á staðnum. Hvaðan kom það sem Móse skrifaði í bækur sínar? Guð bara opinberaði það fyrir honum. Af hverju? Nú, einfaldlega af því hann var spámaður.

Það gerðist á sama hátt á okkar dögum. En þeir segja: „Já, en það er allt nú þegar í Biblíunni.“ Það er vissulega rétt, en við *skiljum ekki* allt sem er í henni. Í Daníel var til dæmis talað um leyndardóma sem fólk áttaði sig ekki á; hann sagði að þeir yrðu upplýstir á síðustu tímum. Jóhannes opinberunarmaður, sá hluti í opinberun sinni sem hann gat ekki einu sinni skrifað niður; en hann sagði að það kæmi allt í ljós á síðustu tímum. Hvernig opinberar Guð hlutina núna? Með því að senda orð sitt í gegnum spámann. Þannig hefur það alltaf verið. Móse skrifaði mannkynssöguna frá upphafi – með opinberun. Job segir frá persónulegri reynslu. Davíð skrifaði sálma. Mismunandi spámenn skrifuðu um það sem bar við á þeirra dögum og opinberanir sem þeir fengu. Allt þetta er kallað Ritningin, orð Guðs. Ætli menn hafi átt léttara með að taka við því, til dæmis á dögum Jeremía? Eða skyldu menn hafa þurft að láta það standa í nokkur ár? Matteus, Markús, Lúkas og Jóhannes, voru allir að skrifa um það sem þeir sáu og heyrðu. Í Kólossubréfinu 4:16, segir Páll um sín eigin skrif: „*Og þegar búið er að lesa þetta bréf upp hjá yður, þá látið líka lesa það í söfnuði Laódíkeumanna. Lesið þér og bréfið frá Laódíkeu.*“ Ef sama viðhorfið og dregur í efa að spólurnar með predikunum bróður Branham séu orð Guðs, hefði verið ríkjandi á dögum Páls, hefðu menn spurt: „Heyrðu, hvað þykist Páll eiginlega vera? Að ætlast til að við lesum upp allt bréfið í okkar kirkju. Er það nú vitleysa! Við höfum okkar eigin forstöðumann, hann getur predikað fyrir okkur.“

Svo ef ég er spurður af hverju við erum að spila spólur á samkomum, segi ég bara að menn þurfi að fá opinberun um hver þetta hafi verið og hvað hann sagði. Aftur í Fyrri Þessalóníkubréfi 5:27, segir Páll: „*Ég bið og brýni fyrir yður í Drottins nafni, að þér látið lesa bréf þetta upp fyrir öllum bræðrunum.*“ Af hverju? Af því þetta var „svo segir Drottinn!“ Þið skuluð athuga það, að það er auðveldara fyrir okkur að fallast á þetta núna. En á þeim tíma sem þetta var skrifað, var þetta bara bréf sem maður skrifaði til kirkju. Eins er það, að þótt það sé hægt að líta á spólurnar eingöngu sem predikanir, er maður flutti fyrir söfnuð, þá er þetta samt orð Guðs til þessarar

kynslóðar. Það er „svo segir Drottinn.“ Raunin er sú að Páll skrifaði tvo þriðju af Nýja testamentinu; en það er ekki nema eðlilegt þegar við sjáum að hann var fyrsti sendiboðinn. Hann var sendiboði til Efesus kirkjualdarinnar. Rit Páls voru notuð til að skera úr um mikilvæg málefni. Hugsum okkur að það hefði átt að velja djákna, hvað þarf hann þá að hafa til að bera? Það var hægt að finna svarið í Fyrra bréfi Páls til Tímóteusar, þriðja kafla: „*Djárnar séu einkvæntir* (einnar konu eiginmaður)...“ Ef hugsanlegur djákni stæðist ekki þau skilyrði sem Páll setti, maðurinn sem vissi sínu viti, þá var ekki hægt að hafa hann sem djákna. Og þetta var býsna skýrt.

Eins er með okkur nú á dögum, sem fylgjum þessum sendiboða Guðs til þessarar aldar, manni sem hefur sannað sig rétt eins og Páll. Ef álitamál kemur upp, get ég sagt: „Við skulum bara vita hvað spólurnar segja til að leysa málið.“

Handrit og ritsmíðar, safnaðar á einn stað mynda Biblíuna. Jóhannes opinberunarmaður fékk svo stórkostlegar sýnir á eyggi Patmos, eins og fram kemur í Biblíunni, að ef annað eins kæmi fram í dag, myndu hinir miklu guðfræðingar og yfirmenn kirkjudeilda ekki taka í mál að viðurkenna það. Og þeir hefðu misst algerlega af mestu opinberun allra tíma. Jesús sagði að Ritningunni getur ekki skeikað og hann kallaði hana orð Guðs. Eitt sinn sagði hann: „*Þér rannsakið ritningarnar, (Gamla testamentið eins og það stendur skrifað) því í þeim hyggist þér eiga eilíft líf.*“ En hvaðan kemur Ritningin? Í Síðara Tímóteusarbréfi 3:16, segir Orðið: „*Sérhver ritning er innblásin af Guði og nytsöm til fræðslu, til umvöndunar, til leiðréttingar, til menntunar í réttlæti.*“ Í Síðara Péturs bréfi 1:20, lesum við: „*Vitið það umfram allt, að enginn þýðir neinn spádóm Ritningarinnar af sjálfum sér. Því að aldrei var nokkur spádómur borinn fram að vilja manns, heldur töluðu menn orð frá Guði, knúðir af heilögum anda.*“

Í dag eru margir sem tala en eru *ekki* knúðir af heilögum anda til að tala. Og það eru margir sem segjast trúa boðskap bróður Branham, en hafa ekki sýnt fram á neitt annað en að þeir geta hlustað á spólurnar og lesið. Ef þeir trúa í raun og veru, myndu þeir framkvæma það sem þeir heyra. Þeir vilja ekki hlusta á predikara sem flytja boðskapinn, þótt spámaðurinn hafi sagt þeim að predika og vígt þá til þess. Og Orðið segir: „*Svo kemur þá trúin af boðuninni, en boðunin byggist á orði Krists.*“ Og aftur: „*Og hvernig eiga þeir að heyra, án þess að einhver prediki? Og hver getur predikað, nema hann sé sendur?*“ Ef þeir segja að það sé engin þörf fyrir predikara, þá hafa þeir ekki skilið spámanninn rétt. Til dæmis eru sumir sem heyra spámanninn segja að menntun sé frá djöflinum og þeir láta börn sín umsvifalaust hætta í skóla. En hann sagði ekki að það ætti að gera það og ekki lét hann sín börn hætta í skóla.

Í Amosi 3:7, segir: „*Nei, Drottinn Guð gjörir ekkert án þess að hann hafi opinberað þjónum sínum, spámönnunum, ráðsályktun sína.*“ Þannig er það þá sem Guð gerir leyndarmál opinber – í gegnum spámenn sína. Ef það væri öðru vísi, mundi Ritningunni skeika og Jesús sagði að Ritningunni gæti ekki skeikað. Þess vegna segi ég að spólurnar séu bréf til okkar tíma; þær innihalda leiðbeiningar fyrir okkur, kennivald, tilvísun og opinberan leiðarvísi, þær eru ekki talaðar fyrir vilja manna, heldur af helgum manni, undir smurningu heilags anda. Spólurnar eru frásagnir af vitrunum og upplifunum sem færa „svo segir Drottinn“ til brúðarinnar. Hann sagði að við skyldum hlusta á spólurnar. Hann sagði að þær væru boðskapurinn. Sú spurning vaknar nú samt sem áður, hvernig nokkur maður geti verið svona viss í sinni sök að það sem hann sagði væri orð Guðs. Svarið er að hann vissi það á sama hátt og Páll vissi það. Þegar Páll var um borð í skipinu, snéri hann sér að liðsforingjanum og sagði á þessa leið: „*Ekki láta neinn fara frá borði, því engill Drottins stóð hjá mér og sagði að við myndum allir bjargast en tapa skipinu.*“ (Sbr. Postulasöguna 27:23). Það var andstætt venjulegu hyggjuviti, en Páll hafði „svo segir Drottinn.“ Og hann hélt sig við

það, þótt hann hætti sínu eigin lífi. Þeir ætluðu að drepa fangana svo enginn skyldi strjúka, en Páll bannaði þeim það og vissi að þeir gengju gegn orði Guðs ef þeir gerðu það.

Já, Páll var viss í sinni sök, en hann hafði rétt fyrir sér. Frammi fyrir Agrippa konungi, var Páll svo viss í sinni sök, svo handviss um að hafa rétt fyrir sér, að hann sagði: „*Þess bið ég Guð, hvort sem lengur dregst eða skemur, að ekki einungis þú, heldur og allir, sem til mín heyra í dag, verði slíkir sem ég er, að frátöldum fjötrum mínum.*“ Þetta var heldur enginn sjálfbirgingsháttur; hann bara vissi að hann hafði á réttu að standa. Það var þessi sannfæring sem leiddi hann til að geta staðið í Jerúsalem og sagt efnislega á þessa leið: „Fylgið mér, eins og ég fylgi Kristi.“ Hann vissi að fleiri myndu líka fá opinberanir og þess vegna skrifaði hann í Galatabréfinu 1:8: „*En þótt jafnvel vér eða engill frá himni færi að boða yður annað fagnaðarerindi en það, sem vér höfum boðað yður, þá sé hann bölvaður.*“ Þannig varaði hann við því, að jafnvel hann sjálfur breytti því sem hann hafði sagt. Þessi maður vissi hvað hann var að tala um. Hann vissi að hann þjónaði óbreytanlegum Guði og sá Guð hafði gefið honum sín eigin orð.

Eitt sinn sagði bróðir Branham við mig: „Bróðir Pearry, ef ég skyldi nokkurn tíma segja „svo segir Drottinn,“ og það gerist ekki, nákvæmlega eins og ég sagði, þá skaltu aldrei hlusta á mig aftur!“ Hann sagði að þá væri það hann sjálfur sem væri kominn inn í það. Svo það var ekki bróðir Branham sem talaði, heldur helgur maður innblásinn af heilögum anda, sem flutti brúðinni skilaboð um leyndardómana.

Í Fyrra Korintubræfinu 14:37, skrifaði Páll: „*Ef nokkur þykist spámaður vera* (og þetta á vissulega við í dag) *eða gæddur gáfum andans, hann skynji, að það, sem ég skrifa yður, er boðorð Drottins.*“ Því er það, að ef einhver kemur til mín í dag og segist vera spámaður, beiti ég einföldu prófi. Ég spyr hann bara hvort hann trúir að bróðir Branham hafi verið spámaður með anda Elía og ef hann þekkir nægilega vel til, til að skilja þessa spurningu, en segir samt nei og gengur burt, þá veit ég að hann er ekki það sem hann segist vera. Hann segist kannski vera spámaður, en enginn spámaður fer að neita Orðinu af eintómri öfundusýki. Mér verður hugsað til gamla Marconda, og hvernig Guð notaði hann og konu hans úti um allt land meðal Ítala. En þegar hann heyrði þennan boðskap sagði hann: „Þetta er spámaðurinn.“ Það var fullt af fólki sem studdi hann, en hann spurði hvern sem var, hvenær sem tækifæri gafst: „Hefurðu heyrt í spámanni Guðs?“ Hann var nú ekki öfundsjúkur. Ef menn segja: „Guð talar í gegnum mig,“ þá ættu þeir ekki að vera öfundsjúkir þótt Guð tali líka í gegnum einhvern annan.

Það er mikilvægt að halda sig við Orðið eins og sendiboðinn flutti það. Ég heyri fólk segja: „En Branham gerði mistök.“ (Í fyrsta lagi sagði spámaðurinn: „Ef þið elskið mig skuluð þið kalla mig *bróður* Branham.“) Þeir segja að það sé um mótsagnir að ræða, en ég segi að ég sé nú engar. Kannski eiga menn við sýndarmótsagnir eins og koma fyrir í Orðinu. Til dæmis, í Matteusi 28:19 segir: „...*föður, sonar og heilags anda,*“ en Postulasagan 2:38 segir: „*Jesú Krists.*“ Er þetta mótsögn? Nei, þetta er skortur á opinberun. Menn taka versin þar sem segir: „*Verið ekki áhyggjufullir um líf yðar, hvað þér eigið að eta, ...Hyggið að liljum vallarins, ...En ég segi yður: Jafnvel Salómon í allri sinni dýrð, var ekki svo búinn sem ein þeirra,*“ og svo gerast þeir útigangsmenn. En þeir ættu líka að lesa þar sem sagt er á þessa leið: „Líttu bara á maurinn, letinginn þinn; líttu bara á hætti hans og taktu sönsum;“ (Sbr. Orðskviðirnir 6:6) þetta er hin hliðin. Í Orðskviðunum 26:4 og 5, er að finna sígilt dæmi um það sem virðist vera mótsögn í orði Guðs. Fjórða vers segir: „*Svara þú ekki heimskingjanum eftir fíflsku hans, svo að þú verðir ekki honum jafn.*“ Og fimmta vers: „*Svara þú heimskingjanum eftir fíflsku hans, svo að hann haldi ekki, að hann sé*

vitur.“ Er þetta mótsögn? Nei, þetta er spurning um opinberun um það sem á við og á ekki við, gagnvart vitleysunni í þeim sem eru kjánar.

Á sama hátt er ekki um að ræða neina mótsögn í boðskap bróður Branham. Ekki á nokkrum stað. Það eru samt sumir sem misskilja það sem hann sagði. Ritningin er í jafnvægi. Boðskapurinn er í jafnvægi. Þegar ég sagði í fyrsta sinn við bróður Branham: „Heyrðu, ég sé að þú ert spámaður með anda Elía,“ þá sagði hann. „Bróðir Pearry, haltu jafnvægi þínu með Ritningunni.“

Fyrir mér er boðskapurinn andlegt kennivald; samt fannst mér erfitt að hugsa um hann sem Ritningu, af því hann var ekki skrifaður í handrit. En ég hika ekki við að segja að hann er „svo segir Drottinn.“ Þess vegna segi ég að þessi boðskapur er orð Guðs.

Sumir eru óttaslegnir, af því að þeir vita að Orðið varar við að taka úr eða bæta við Biblíuna. En það er ekkert að óttast, því boðskapur bróður Branham er sekur um hvorugt. Boðskapurinn gerði ekki annað en að uppfylla Ritninguna (eins og Orðið segir sjálf að muni gerast á síðustu tímum). Orðið er nefnilega í Biblíunni í *heild*, en það er ekki *opinberað*. Boðskapurinn *opinberaði* Orðið og „þeir sem hafa augu að sjá, geta séð það.“ Og líka „þeir sem hafa eyru að heyra, geta heyrt það.“ En það munu ekki allir menn sjá það og ekki munu allir menn heyra það, af því þeir munu túlka andlega opinberun á veraldlegan hátt. Og af þeim sökum munu þeir hvorki heyra né sjá það sem Guð gerði hjá þessari kynslóð.

Ég fylgi manni, bróður Branham, eins og hann fylgdi Kristi. Og ég vegsama Guð í honum og ég segi að það sem hann færði þessari kynslóð hafi verið orð Guðs fyrir brúðina.

MEÐ FJÖLSKYLDUNNI – JÚLÍ 1965

Frá vinstri: George Smith, Rebekka Branham Smith,
bróðir Branham, Sara, systir Branham og Jósef.

18. kafli

Að upphefja mann

Ég hef enga löngun til að „hefja upp“ Jesú Krist. Ég hef heldur enga löngun til að „hefja upp“ bróður Branham. Fólki gæti þótt þetta hljóma einkennilega, en það er af því að það hefur ekki réttan skilning á því hvað þetta þýðir. Þetta er tekið úr Jóhannesi 12:32, þar sem Jesús segir: „Og þegar ég verð hafinn upp frá jörðu, mun ég draga alla til mín.“ En stundum er vitnað í þetta vers og það slitið úr samhengi, á þennan hátt: „Og þegar ég verð hafinn upp, mun ég draga alla til mín.“ Orðunum „frá jörðu,“ er sleppt úr. Þetta vísar til dauða Jesú, því í versinu strax á eftir, Jóhannesi 12:33, segir: „Þetta sagði hann til að gefa til kynna, með hvaða hætti hann átti að deyja.“ Þetta á við um krossfestinguna sem var í vændum. Þess vegna langar mig ekkert til að „hefja upp“ Jesú Krist, eða „krossfesta Guðs son að nýju,“ eins og sagt er í sjötta kafla Hebreabréfsins.

Andstæðingar þessa boðskapar saka okkur oft ranglega um að „upphefja“ bróður Branham. Eins og ég sagði langar mig ekkert að „hefja upp“ bróður Branham, en mig langar vissulega til að vegsama Guð í honum eins og Guð var vegsamaður í Páli.

Bróðir Branham hefur verið kallaður allt, frá Guði til Satans. Að vísu er ákveðin tilhneiging hjá fólki til að „gera Guð úr manni.“ Múslimar, til að mynda, lýstu Múhamed, arabískan spámann sem var uppi á árunum 570 til 632 e. Kr., frelsara sinn. Þeir sem sagt tóku mann og gerðu hann að sínum Messíasi. Kristnir hins vegar, segja að Jesús Kristur frá Nasaret, fæddur af Maríu mey, sé þeirra Drottinn og frelsari, þeirra Messías, þeirra endurlausnari, lambið sem var fórnað, en var hafinn upp frá jörðu af því aðrir töldu að hann gerði sig að Guði. Lærisveinunum var bannað að kalla hann Jesú, af því að sjálft nafn hans þýddi „frelsarinn Jehóva.“ Þeim var líka bannað að kalla hann Immanúel sem þýðir „Guð með okkur.“ En Jesús Kristur í Nýja testamentinu var vissulega Jehóva, Guð Gamla testamentisins. Við vitum að allt sem var í Guði, úthellti hann í Krist, og allt sem var í Kristi, úthellti hann í kirkju sína.

Það eru dæmi þess í Biblíunni þar sem fólk heldur að menn Guðs séu Messías. Fyrstur er auðvitað Jóhannes skírari, sem kom í anda Elía sem undanfari Jesú Krists, og uppfyllti Malakí 3. Kristur bar honum vitni og sagði að hann væri sá Elía sem koma skyldi og snúa hjörtum feðranna til sonanna. Fólk hélt að hann væri Kristur af því það bjóst við fyrri komu Drottins.

Þegar skipið fórst sem Páll var á og hann var síðan bitinn af baneitraðri nöðru, leit fólkið á hann sem djöful. Það hélt að snákurinn hlyti að vera hefnd Guðs af því hann hafði komist lífs af þegar skipið fórst. En athugið hvernig afstaða fólksins breyttist þegar hann dó svo ekki af slöngubitinu. Þá skipti það um skoðun og sagði að hann væri guð. „Höfðu þeir oss í hávegum,“ sagði Páll (Postulasagan 28:10). Fólkið hefur sjálfsagt langað mest til að tilbiðja hann fyrir þau undursamlegu verk sem hann vann á meðal þeirra.

Þegar Pétur kom til Kornelíusar hundraðshöfðingja, fór sá að tilbiðja hann, því með Pétri rættist vitrun sem hundraðshöfðinginn hafði fengið. Pétur vildi ekki taka við þessum heiðri frá Kornelíusi, enda væri tilbeiðsla bara fyrir Guð. Og hann fullvissaði Kornelíus um að hann væri maður eins og hann sjálfur.

Í Opinberunarbókinni 19:10, segir Jóhannes: „Og ég féll fram fyrir fætur honum (engilsins) til að tilbiðja hann og hann segir við mig: Varastu þetta! Ég er

samþjónn þinn og bræðra þinna, sem hafa vitnisburð Jesú. Tilbið þú Guð. Vitnisburður Jesú er andi spádómsgáfunnar.“

Þegar Páll var að predika í Lýkaóníu, tók hann allt í einu eftir því að þar var lamaður maður sem hafði trú til að lækna „og sagði hárra raustu: „Rís upp og stattu í fæturna!“ Hann spratt upp og tók að ganga.“ Þegar fólkið sá þetta sagði það strax að, „Guðirnir eru í manna líki stignir niður til vor.“ Það ætlaði að fara að færa fórnir og hélt að Barnabas sem var með Páli, væri Seifur, en Páll væri Hermes. En þegar postularnir tveir heyrðu þetta, „rifu þeir klæði sín, stukku inn í mannþröngina og hrópuðu: „Menn, hví gjörð þér þetta? Menn erum vér sem þér, yðar líkar, og flytjum yður þau fagnaðarboð, að þér skuluð hverfa frá þessum fánýtu goðum til lifanda Guðs.“ Af hverju gerði þetta veslings, afvegaleidda fólk þetta? Það var af því það sá kraft Guðs birtast í þessum tveimur mönnum og reyndi að gera þá að guðum.

Í Jóhannesi 10:34, segir Jesús: „Er ekki skrifað í lögmáli yðar: „Ég hef sagt: Þér eruð guðir“? Ef það nefnir þá guði, sem Guðs orð kom til, - og Ritningin verður ekki felld úr gildi, - segið þér þá við mig, sem faðirinn helgaði og sendi í heiminn, að ég guðlasti, af því ég sagði: „Ég er sonur Guðs“?“ Hér var Jesús að vísa til þess sem Davíð sagði í Sálmunum 82:6: „Ég hef sagt: „Þér eruð guðir og allir saman synir Hins hæsta.“ Og Jesú minnti þá á, að Ritningin verður ekki felld úr gildi. Þannig er rétt að segja, að þeir sem Orðið kemur til eru guðir.

Sumir kölluðu bróður Branham Guð. Í predikun sinni *Bruised Serpent* or *Who is William Branham* (Marði höggormurinn eða, hver er William Branham), talaði hann um þessa trú hjá sumum og hafnar því fortakslaust. Á spólunni segir hann frá því að þegar hann var fyrir sunnan, hafi maður komið til sín og sagt: „Ég held að þú sért sonur Guðs.“ Og í Kanada, var maður sem lét hann fá spjald sem á stóð: „William Branham er minn Drottinn.“ Það var meira að segja fólk á þessum stöðum sem skírði í nafni William Marrion Branhams. (Munið að Páll sagði: „Ég þakka Guði fyrir, að ég hef engan yðar skírt nema Crispus og Gaius, til þess að enginn skuli segja, að þér séuð skírðir til nafns míns.) (Fyrri Korintubrэф 1:14). Jóhannes skírari, sem var fyrirrennari fyrri komu Jesú Krists, var kallaður Guð af sumum. Til þess að mynstrið væri eins, var óhjákvæmilegt að það væru einhverjir sem kölluðu William Branham líka Messías, af því hann er fyrirrennari seinni komu Krists. Á sama hátt hlaut hann að vera kallaður Guð, af því hann var sendiboði til sjöundu kirkjualdarinnar, eins og Páll var sendiboði til fyrstu kirkjualdarinnar.

Í predikuninni *Bruised Serpent* segir bróðir Branham frá vitrun um höggorm sem hann sló og meiddi. Í sýninni beindist svo athygli hans að öðru og áður en hann gat slegið til hans aftur, tókst höggorminum að skríða út í vatnið. (Bróðir Branham kenndi alltaf að vatn táknaði fólk.) Vitrunin táknaði að sú trú, að hann væri sonur Guðs, Messías, myndi halda áfram að lifa meðal fólksins, þótt honum tækist að koma duglegu höggi á hana. En hann sagði að við skyldum ekki hafa neitt að gera með þetta. Hann kallaði það Antikrist, af því það lyftir honum upp í stöðu Krists. Hann sagði, eins og Jóhannes skírari: „Hann á að vaxa, en ég að minnka.“ (Jóhannesarguspjall 3:30) Hann sagði að áður en ALLT í ÖLLU verður, mun verða spámaður í anda Elía. Hann neitaði því ekki að vera sá, en á einni af *Questions and Answers* (Spurningar og svör) spólunum, gaf hann þessa viðvörun: „Ef þið setjið mig í staðinn fyrir Jesú Krist og segið að ég sé Drottinn Jesús Kristur, þá gerið þið mig að Antikristi.“ Svo sagði hann: „Heldur vil ég mæta Guði sem ónytjungur, en að mæta honum sem Antikristur.“ En hann notaði einfalda líkingu til að skíra stöðuna þegar hann sagði: „Ef andi Beethovens væri í mér, mundi ég semja tónlist eins og Beethoven, því segi ég að, ef þið segið að Kristur dvelji í mér, þá bið ég bara þess að þið hafið hundrað prósent rétt fyrir ykkur.“

Á blaðsíðu 328, í bókinni *An Exposition Of The Seven Church Ages* (Útlistun á kirkjuöldunum sjö), segir bróðir Branham: „Mig langar að gera enn einn samjöfnuð á sjöunda sendiboðanum, fyrirrennara annarrar komu Drottins og Jóhannesi skírara. Sendiboði sjöundu kirkjaldarinnar mun hafa slíkt vald og umboð frá Guði, að sumir munu halda að hann sé Messías. Eins og gerðist á dögum Jóhannesar þegar menn komu til hans og spurðu hvort hann væri Messías og hann svaraði að það væri hann ekki.“ En bróðir Branham segir okkur að gæta vandlega að því, að á síðustu tímum mun verða andi sem blekkir suma, svo þeir halda að sjöundi sendiboðinn sé Messías. En hann mun ekki geta blekkt hina útvöldu, því það er engin leið að blekkja hina útvöldu. Hann segir að hann sé ekki Drottinn Jesús Kristur, ekki Messías, heldur bróðir ykkar, þjónn Drottins, spámaður Guðs og hann þurfi ekki meiri heiðurssess en Jóhannes skírari. Það sem er svo leitt segir hann, er að þetta fólk var ekki óvinir hans heldur vinir. Hann hefði svo sem getað gleymt óvinum, segir hann, en þetta var gott fólk, bræður hans, sem elskuðu hann og vildu allt fyrir hann gera – nema eitt – og það var þegar hann bað það að halda ekki áfram í þessari trú og kenningu sem var andstæð Ritningunni. Eftir að bróðir Branham flutti ræðuna *Bruised Serpent*, kom þetta fólk til hans og baðst afsökunar og sagðist ekki mundu nefna þetta aftur. En það er furðulegast, að það heldur því áfram enn í dag.

Þessi trú að bróðir Branham hafi verið Guð, er kröftugur andi sem hefur farið víða og skýrir að hluta til þá andstöðu sem þessi boðskapur hefur mætt. Ég hef sjálfur fundið fyrir áhrifum þessa anda og ég hef heyrt um fleiri dæmi sem ég get sagt frá hér. – Fjölskylda nokkur sem trúði því stöðugt að bróðir Branham væri Guð, var á ferð um landið og gisti í ákveðnu hótélherbergi í ákveðinni borg. Þessa fjölskyldu kalla ég „X.“ Það var önnur fjölskylda, sem ég kalla „Y,“ sem átti leið um borgina og af einskærri tilviljun fór hún á sama hótél og gisti í sama hótélherbergi og X hafði gist í. Y-fjölskyldan trúði því sem rétt er, að bróðir Branham væri spámaður Guðs. Bróðir Y og kona hans vöknudu oft um nóttina, við að eitthvað kom til þeirra sem líktist opinberun og sagði: „William Branham er Guð.“ Þeim var báðum mjög órótt út af þessu og ræddu málið næsta dag. Þetta kom þeim svo úr jafnvægi að þau ræddu málið seinna við vini sína. Þeir sögðu síðan bróður Branham af þessu og spurðu hann hvað þetta ætti eiginlega að þýða. Þess er að gæta að bróðir Y og fjölskylda hans vissu ekki að X-fjölskyldan hafði gist í herberginu á undan þeim. En með hjálp andans gat bróðir Branham skýrt málið. „Nú skuluð þið heyra,“ sagði hann, „bróðir X og fjölskylda hans gistu í herberginu nóttina á undan og þau hafa þennan anda. En andinn var ennþá í herberginu og það er það sem bróðir Y og konan hans heyrðu.“ Mér finnst þetta sýna fram á að hér er um anda að ræða.

Því til nánari sönnunar að þessi trú er andi, skal ég segja frá því þegar bróðir Branham kom í fyrsta sinn í Tucson Tabernacle, 21. nóvember 1965. Daginn áður hafði hann beðið mig að fá að tala við söfnuðinn í svona fimm mínútur. Hann sagði frá því að hann hefði beðið mig að koma til Tucson og að hann stæði að baki samkomuhúsinu sem hann kallaði „sína“ kirkju. Hann sagði að Drottinn hefði sýnt sér húsið áður en það var tekið á leigu. En af því hann ætlaði að ávarpa söfnuðinn, var fullt af fólki mætt sem trúði að hann væri Guð, eins og gefur að skilja. Ég hafði viljað að hann predikaði þennan morgun, en hann vildi fyrir alla muni að ég predikaði, til að skipa mér sess sem forstöðumaður kirkjunnar. Hann vildi að ég væri sjálfstæður en þægi stuðning sinn ef með þyrfti. Ég var að flytja predikun mína, *God, How Great* (Hinn mikli Guð), og ég kom að þeim ritningarstað þar sem segir að Orðið, „er beittara hverju tvíeggjuðu sverði,“ og „dæmir hugsanir og hugrenningar hjartans.“ Þá var eitthvað sem talaði til mín þar sem ég stóð þarna í ræðustólnum og sagði, „dæmir hugsanir og hugrenningar hjartans, - bróðir Branham gerir það – þar er Guð.“

Þetta var endurtekið yfir mér þrisvar. Ég stóðst mátið að tala þetta út. Strax eftir athöfnina gekk bróðir Branham beint fram fyrir ræðustólinn og óskaði mér til hamingju með predikunina. Bróðir Roy Roberson kom til okkar og óskaði mér til hamingju með vígsluna. Og hann getur vottað um það þegar bróðir Branham sagði við mig: „Bróðir Pearry,“ sagði hann (beint framan við ræðustólinn), „manstu eftir því í Sálmunum 22, þegar Davíð sagði. „*Guð minn, Guð minn, hví hefir þú yfirgefið mig?*“ Hver var það?“

„Það var Kristur á krossinum,“ sagði ég. Þá rann upp fyrir mér ljós. „Bróðir Branham,“ sagði ég, „þú hefur fundið fyrir einhverju í anda mínum!“

„Þrisvar sinnum,“ sagði hann.

„En bróðir Branham,“ sagði ég, „Davíð var málpípa – þú ert málpípa Guðs.“

„Bróðir Pearry, ég neyðist til að segja hluti í fyrstu persónu (segja „ég“) sem eru ekki frá mér, heldur frá honum.“

Aftur sagði ég: „Bróðir Branham, þú ert spámaður, þú ert málpípa Guðs!“

Lokasvar hans um þetta mál tók af allan vafa um hvar hann stóð og ég segi frá því hér til að fyrirbyggja allan misskilning. Það voru engar efasemdir í raddblænum þegar hann sagði: „*Bróðir Green, ég er Kentuckymaður, því skaltu aldrei gleyma!*“

Af því ég trúi að það hafi verið spámaður Guðs sem sagði þetta við mig, hef ég ekki gleymt því. Ég trúi að hann hafi verið spámaður sem Guð dvaldist í, til að vitja þessarar kynslóðar, rödd Guðs fyrir þessa kynslóð, Jesús Kristur hinn sami í dag, að opinbera Mannssoninn, eins og hann opinberaðist í starfi Jesú, eins og hann opinberaðist í tjaldi Abrahams, þegar hann sagði frá leyndarmálinu í hjarta Söru þótt hann snéri baki í hana.

En ég fór að velta fyrir mér, af hverju bróðir Branham sagði mér að muna að hann væri Kentuckymaður. Ég velti fyrir mér hverju atriði eftir því sem það opinberaðist mér. Ég hlustaði á hann flytja ræður eins og *The Rapture* (Upphrifninguna), þar sem hann talaði um málfar sitt. Athygli mín skerptist. Var eitthvað sérstaklega eftirtektarvert við málfar hans? Ég hugleiddi það hvernig þeir sem trúðu að hann væri Guð, væru vanir að hagræða orðum hans til að sanna mál sitt. Til dæmis þegar bænaröð kom fram fyrir hann, var hann vanur að segja fólki frá leyndarmálum hjartans og svo bað hann fyrir fólki og það læknaðist strax. Svo snéri hann sér að söfnuðinum og sagði: „Þið vitið að þetta getur enginn gert nema Guð.“ Þeir afvegaleiddu gripu þetta á lofti og sögðu að, ef enginn getur gert þetta nema Guð, og bróðir Branham gerði það, þá væri hann þar með Guð. Bróðir Branham sagði að þetta væri „veraldleg túlkun á andlegri opinberun.“ Ég sá greinilega hvað hann átti við. Í mínum eyrum var hann ekki að segja annað en: „Það var ekki ég sem gerði þetta. Það var Guð.“

Í ræðum eins og *God Unveiled Before Us* (Guð afhjúpaður frammi fyrir okkur), þar sem hann sagði að í Jesú, dvaldi Guð *í einum manni*. En frá því á hvítasunnunni hefur hann dvalið *í mannum*. Hann notaði eintöluna „maðurinn,“ fremur en fleirtöluna „mennirnir.“ Seinna tók ég eftir skrýtnu atriði þar sem hann segir að frá hvítasunnunni hafi Guð dvalið *í umbótamönnunum*. Svo hlustaði ég á ræðuna *Taking Sides With Jesus* (Að halda með Jesú), sem hann flutti bræðrunum í sinni eigin kirkju og sagði: „Ja, í kvöld erum við bara slatti af manni.“ Þá mundi ég eftir því að, eitt sinn stóðum við saman þrír bræður. Og bróðir Branham kallaði til okkar: „Þú *maður*, komdu með mér!“ Mér fannst þetta skrýtið. Var hann að meina, „mannkyn, komdu með mér,“ eða var hann bara að tala við einn okkar? En samt vissi ég að hann var að tala við okkur alla þrjá. Ég fór að rannsaka þetta nánar, og leitaði að vísbendingum á spólunum. Loks áttaði ég mig á því, að bróðir Branham notaði ekki orðmyndina „menn.“ Hann sagði alltaf „maður.“ Í lok ræðu sinnar *Anointed Ones At*

The End Time (Hinir smurðu á síðustu tímum), talar hann um tvo menn, Jannes og Jambres, og það er greinilegt að hann vísar til þeirra sem „maður,“ en ekki „menn.“ Og þótt hann legði áherslu á að þetta væri ekki einn, heldur tveir menn, þá notaði hann samt eintölu. Ég komst að kjarna málsins þegar ég tók eftir að ákveðin predikun hafði verið rangnefnd, „*A God Called Man*“ (Guð sem er kallaður maður). Í predikuninni segir hann berlega að nafnið sé *God Called Man* (Guð kallaði mann). Óákveðna greininum „A“ hafði verið bætt við nafnið. En þegar ég heyrði hann segja „a man“ (maður) gerði ég ráð fyrir að hann ætti við einn mann, sem er einmitt það sem þeir sem trúðu að hann væri Guð vildu heyra – Guð (sem fólk kallar mann). Í ræðunni talar hann um Davíð, Jósef, Móse, Jóhannes, Pál og Pétur; hann er að tala um menn. Það er greinilegt að hann notar eintölu um fyrirbrigði sem er fleirtala. *Hann er að tala um menn sem Guð kallaði.* Og þetta er ekki nein túlkun Orðsins, hér er einmitt verið að varast fávisku um Orðið. (Pétur sagði: „*Þetta er það, sem hinn elskaði bróðir vor, Páll, hefur ritað yður, eftir þeirri speki, sem honum er gefin. Það gjörir hann líka í öllum bréfum sínu, hann talar í þeim um þetta. En í þeim er sumt þungskilið, er fáfróðir og staðfestulausir menn rangsnúa, eins og öðrum ritum, sjálfum sér til tortímingar.*“ Síðara Péturs bréf 3:15).

Að hlusta á boðskap bróður Branham, og halda samt áfram að gera hann að Jesú Kristi, þegar hann varaði einmitt við að það væri Antikristur, - það gerir blóð Jesú Krists að vanhelgum hlut. Þetta er andi sem er ríkjandi hjá sumum sem fylgja bróður Branham. En það er óhjákvæmilegt til að mynstrið haldist. Ég man alltaf eftir því þegar hann sagði mér að „halda jafnvægi mínu í Ritningunni.“ Af þeim sökum held ég að ég eigi einna mestan heiður af áherslunni á að menn haldi jafnvægi sínu í boðskapnum. Maður þarf að hlusta á dæmi sem eru með og á móti, og reyna að finna hið rétta þar á milli. Annars fer ekki betur fyrir manni en, til dæmis einingarhópnum (the Oneness group) sem gagnaði alveg á skírinni í nafni Jesú Krists; eða eins og samtökin Kirkja Krists (the Church of Christ) sem koðnaði niður með skipulaginu; eða baptistar með sitt eilífa öryggi (eitt sinn frelsaður, ávallt frelsaður); eða meþódistar sem tóku upp helgunaraðferðina úr biskupakirkjunni. Það er hægt að klúðra þessu öllu. Eins er með kirkjuskipulag; það er hægt að setja það í lög, þannig að það sé bara á pappírnum; eða hafa andann. En ef það stendur á pappírnum, getur „andinn gefið því ávöxt“ og þá er hið rétta einhvers staðar mitt á milli.

Ég fór að taka eftir að sumir þeirra sem höfðu þessa trú um bróður Branham í andstöðu við Orðið, notuðu ritningarversið þar sem Jesús segir: „*Enginn hefur stigið upp til himins, nema sá er steig niður frá himni,*“ (Jóhannes 3:13) og notuðu það um bróður Branham sjálfan. Þá sögðu þeir: „Hvað hefurðu oft heyrt bróður Branham segja: „Ég er kominn hingað niður til að predika fyrir ykkur í dag“?“ Það er nú ekki flóknara en svo að bróðir Branham bjó uppi á hæð sem heitir Utica Pike og mér virðist augljóst að hann átti við að hann væri kominn heiman frá sér, niður í kirkjuna til að predika. En þeir eru komnir svo gersamlega úr jafnvægi, að þeir gera fyrst ráð fyrir einu, og gera svo ráð fyrir öðru sem á að sanna hið fyrra. Þeir halda dauðahaldi í það sem er út í hött til að sýna fram á sitt mál. Og til að bæta gráu ofan á svart halda þeir fram að William Branham hafi verið fæddur meyfæðingu. Þetta veit ég af því að það var meira að segja reynt að sannfæra mig um þessa vitleysiskenningu. Á meðan gamla frú Branham var enn á lífi, voru einhverjir þeirra sem gengu að henni og kölluðu hana „Maríu.“ Ég get rétt ímyndað mér hana, þessa litlu svarthærðu konu, með hárið bundið upp í hnakkanum, með leiftrandi augu og eyrnasneplana hvíta af pirringi, að segja þeim hreint út að hún væri sko ekki nein mey og að Charles Branham væri faðir elsta sonar síns, Williams.

Þegar ég heyrði fyrst um þessa meyfæðingarkenningu, hristi ég bara höfuðið í vantrú, yfir að fólk sem segðist elska hann tryði samt svona vitleysu. Ég sagði þeim að ég gæti ekki fundið þessu neinn stað í Ritningunni og að bróðir Branham segði að allt sem væri í boðskapnum, yrði að finnast í Ritningunni. Þá spurðu þeir mig hvort bróðir Branham hefði nú ekki kennt, að hvert ritningarvers hefði samsetta merkingu. Ég spurði hvort þeir ættu við spádóm Jesaja um meyfæðinguna og að hann ætti við bæði Jesú og bróður Branham. Þeir játtu því. Ég benti þeim á að Jesús leiðrétti Maríu þegar hann sagði, „...mér ber að vera í því, sem míns föður er.“ (Lúkas 2:49, eldri þýðing). Svo spurði ég þá hvernig það mætti vera að bróðir Branham kallaði Charles Branham föður sinn og sagði, til dæmis, þá sögu að faðir hans hefði hætt að tyggja skro hvern einasta nýársdag. Ég sagði þeim að ég hefði heyrt bróður Branham tala um sjálfan sig sem illgresi og syndara sem hefði frelsast fyrir náð Guðs. Bróðirinn sem ég var að tala við lét þetta ekki á sig fá og setti nú út trompið: „En heyrðirðu hann aldrei segja að hann þyrfti að sinna verkum föður síns?“

Ef þetta átti að sannfæra mig, tókst það nú ekki, og ég sagði: „Jú, jú. En hann sagði mér líka að sinna verkum föður míns, en ég veit að P. O. Green er pabbi minn.“ Svo sagði ég: „Sjáðu nú til, - eina ástæðan fyrir því að Jesús Kristur var meyfæddur, var til að komast hjá sæði höggormsins, svo hann væri fullkomin fórn til að deyja fyrir syndir mannkyns. Bróðir Branham sagði að Jesús hafi dáið fyrir syndir Móse. Hann sagði líka að hann hafi dáið fyrir sínar eigin (bróður Branham) syndir.“ Ég rökræddi nú vandlega fyrir þeim að ef bróðir Branham hefði verið meyfæddur, svo hann væri syndlaus og gæti dáið fyrir okkar syndir, þá hefði Jesús Kristur hangið á Golgata til einskis. Og það jafngildir því að álíta blóð Jesú Krists vanhelgan hlut, sem er ekki annað en antikristskenning. Bróðir Branham sagði okkur að koma ekki nálægt slíku, því til að halda á lofti ykkar skýringu þarf að fara út fyrir Ritninguna. Hvað er Andkristur? Það er and-Orð.

„Gott og vel,“ sagði ég, „lítum bara fram hjá þessu fæðingarmáli. Ég sé að þú ert alveg sannfærður um það. En veistu ekki að hann á börn? Skilurðu ekki hvað það þýðir?“

Nú tók hann á sig heldur betur krók, og sagði, „Já, en hann hefði getað talað þau til lífsins.“

„Sko,“ sagði ég, „þú getur talið þér trú um þetta, og þú getur jafnvel talið öðrum trú um þetta. En það er nú samt ein persóna í þessum heimi sem þú getur aldrei talið trú um þetta og það er konan hans, systir Branham.“ Þessu gat hann engu svarað og gekk á braut.

Ástæðan fyrir því að ég kem inn á þetta mál er bara sú að ég vil að fólk viti að það eru ekki nein málefni sem ég sneiði hjá í þessu sambandi. Ég neita því ekki að það eru sumir sem trúa þessu um William Branham. En ég skal segja ykkur og ég stend við orð mín, að ég er alveg sannfærður um að bróðir Branham samþykkti þetta ekki. Þegar hann bað mig að koma til Tucson, sagði hann: „Bróðir Green, þetta fólk hefur rangt fyrir sér, en þetta er gott fólk. Það hefur rangt fyrir sér af því að það hefur túlkað andlega opinberun á veraldlegan hátt, vegna þess að það vantar forstöðumann.“ Ég maldaði í móinn og sagði að hann hefði nú verið þeirra forstöðumaður. Þá sagði hann, og kom að kjarna málsins: „Ég er ekki hirðir – ég er spámaður. Ég á að fara upp í fjöllin og heyra frá Guði, koma svo og segja „svo segir Drottinn,“ og fara svo aftur upp á fjöll.“

Ég áttaði mig betur á vandanum þegar hann skýrði nánar samskipti sín við þetta fólk. Hann sagði mér að það væri svo fast á hæla honum að hann gæti ekki einu sinni lagt bílnum sínum og farið af stað til að fá vitjun frá Guði, án þess að það væri fullur bíll af því, sem biði eftir honum þegar hann kæmi aftur, til að spyrja hann hvað

hefði gerst. „Af því ég er eins og ég er,“ sagði hann, „þá glopra ég því alltaf út úr mér. Ég ætti ekki að gera það.“ (Ég tárast enn í dag af að hugsa um það, eins og þegar hann sagði mér af því fyrst.)

En þeir sem ekki trúa að hann hafi verið spámaður Guðs, átta sig ekki á því hvaða heiður fólk er að eigna honum með því að kalla hann Jesú Krist. Það má orða það svona: „Flestir predikarar predika um Jesú Krist, en William Branham lifði eins og Jesús Kristur.“ – Bara að ég gæti lifað slíku lífi að fólk ætti í erfiðleikum með að greina á milli Peary Green og Jesú Krists. Ef fólk sæi ekki mig heldur hann.

En það voru sumir sem gátu ekki greint í milli. Þegar ég heyri einhvern segja að hann hafi verið Jesús Kristur, er það bara til að staðfesta virðingu mína fyrir bróður Branham; hann var slíkur Guðs maður að það voru sumir sem hreinlega gátu ekki greint á milli. En ef menn ætla að nota þetta gegn boðskap bróður Branham og segja boðskapinn rangan, vil ég benda þeim á Aðra Mósebók 4:11, þar sem Guð svarar andmælum Móse, þar sem hann segist ekki geta gert það sem Guð kallaði hann til. Guð segir: „*Hver gefur mannum málið, eða hver gjörir hann mállausan eða daufan eða skyggnan eða blindan? Er það ekki ég, Drottinn, sem gjöri það?*“ Hér er Guð að segja Móse að hann hafi gert hann að því sem hann var. Á sama hátt trúi ég að Guð hafi gert bróður Branham eins og hann var – eins og raunar alla menn sem einhvers eru megnugir. Það er vegna þess að Guð mótaði hann.

Það sem Guð sagði Móse um trúarlegt starf hans og Arons bróður hans, kemur fram í Annarri Mósebók 4:15-16: „*Þú skalt tala til hans og leggja honum orðin í munn, en ég mun vera með munni þínum og munni hans og kenna ykkur, hvað þið skuluð gjöra. Hann skal tala fyrir þig til lýðsins, og hann skal vera þér sem munnur, en þú skalt vera honum sem Guð.*“ Aron hafði nefnilega engan boðskap. Orð Guðs kom til Móse, sem síðan sagði Aron frá því. Og Aron steig á stokk og sagði fólkinu frá því. Aron var ekki spámaður Guðs, hann var *spámaður Móse*. Móse var spámaðurinn, málpípa Guðs. Þess vegna get ég sagt um allan heim að ég hef engan boðskap. Ég vitna bara um það sem ég hef séð og heyrt í lífi málpípu Guðs, bróður Branham.

Bróðir Branham kenndi að kristin skírn á að vera í nafni Drottins Jesú Krists, þess sem dó fyrir mínar syndir, ykkar syndir og syndir bróður Branham. En bróðir Branham var maður sendur frá Guði, maður sem Guð dvaldist í, „helgur maður innblásinn af heilögum anda,“ sem talaði orð Guðs til þessarar kynslóðar. Jóhannes skírari var meira en spámaður og það var bróðir Branham líka. Hann var sendiboði sjöundu kirkjualdarinnar, stjarna í hendi Jesú Krists. Hann var eitt hinna „sjö augna“ sem talað er um í Opinberunarbókinni, að haldi af stað til að opinbera Jesú Krist, lamb Guðs, sem slátrað var frá grundvöllun veraldarinnar. Hann er líka sendiboði sáttmálans sem Guð gerði við sitt fólk. „Þótt ég fari burt, kem ég aftur á líkan hátt. Gerið ykkur reiðubúin til að mæta Drottni.“ Hann var líka maður „sem orð Guðs kom til,“ og þess vegna, samkvæmt Jóhannesi 10:34, er ekki rangt að vísa til hans eins og vísað var til gömlu spámannanna, sem sagt „guðir,“ af því „Ritningin verður ekki felld úr gildi.“

Þegar Jesús Kristur gekk á meðal fólksins í Galíleu, gerði hann mörg tákn, undur og kraftaverk. Hann sagði kenningu sína, boðskap sinn um upprisu, veginn, lífið og sannleikann og færði fólkinu von, sannleik og lífsþrótt. Óttaslegið talaði það á þessa leið: „Guð hefur vitjað þessarar kynslóðar í lífi spámanns.“ – Í dag get ég sagt að Guð vitjaði þessarar kynslóðar, því hann sendi mikinn spámann – William Marrion Branham.

